„Cea mai frumoasă poveste de Crăciun scrisă în ultimele decenii" STEPHEN FRY

Un Băiat Numit CRĂCIUN

MATT HAIG

ilustrații
CHRIS MOULD

nemi

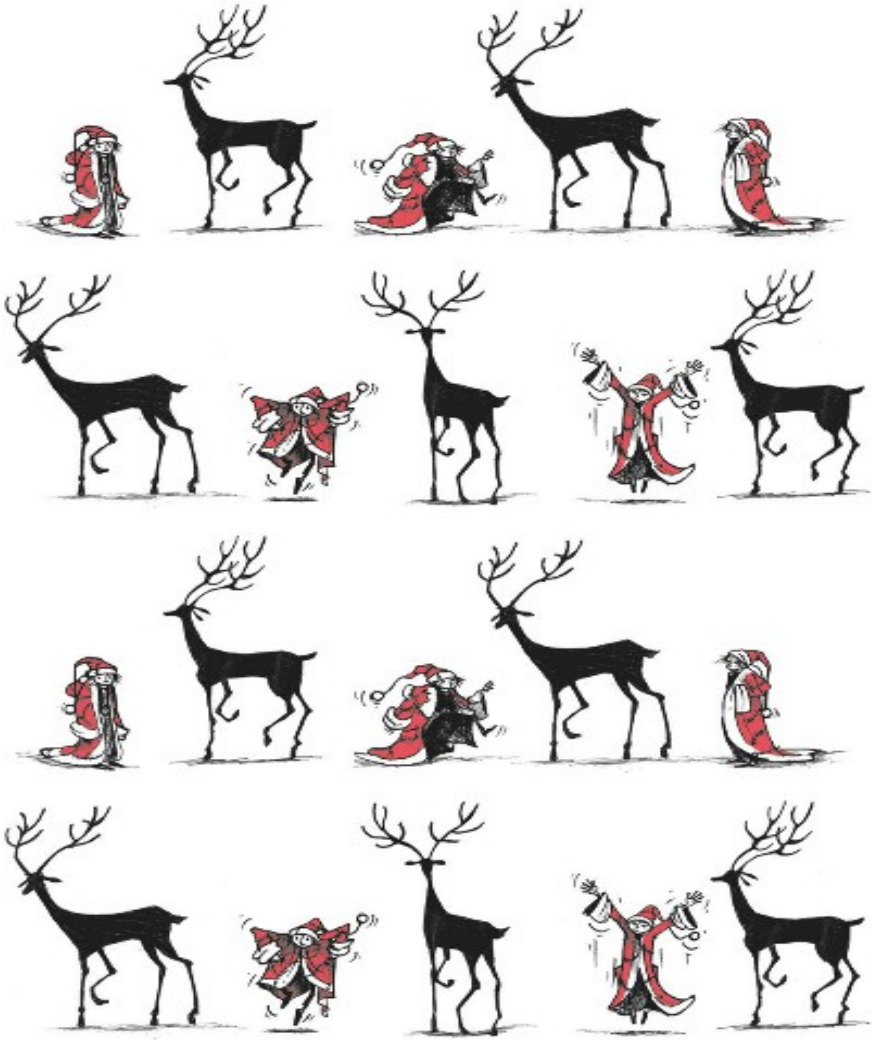

colecție coordonată de Laura Câlțea

Matt Haig, scriitor și jurnalist, s-a născut pe 3 iulie 1975 la Sheffield, în Marea Britanie. Este un scriitor prolific, multe dintre cărțile lui fiind bestselleruri sau în curs de ecranizare. Printre cele mai cunoscute sunt: *The Last Family in England* (2004), *Shadow Forest* (2007), *Runaway Troll* (2008); *Umanii* (2013; trad. rom. Nemira, 2015), *Băiatul Echo* (2014; trad. rom. 2015) sau *Reasons to Stay Alive* (2015). Apărută în limba engleză în 2015, *Un băiat numit Crăciun* a avut un succes imens, fiind tradusă în peste 20 de limbi și va fi ecranizată de Blueprint și Studio Canal. În 2016 a apărut și continuarea, *The Girl Who Saved Christmas*.

Chris Mould a început Școala de Arte la 16 ani. A câștigat Nottingham Children's Book Award și a fost nominalizat la Sheffield Children's Book Award. În prezent locuiește în Yorkshire, este

căsătorit și are doi copii. Își iubește munca și-i place să scrie și să deseneze genul de cărți pe care i-ar fi plăcut să le aibă în bibliotecă în copilărie.

Un Băiat Numit CRĂCIUN

MATT HAIG

ilustrații
CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză
VERONICA D. NICULESCU

nemi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAIG, MATT

Un băiat numit Crăciun / Matt Haig; il.: Chris Mould; trad.: Veronica D. Niculescu. - București: Nemira Publishing House, 2016

ISBN print: 978-606-758-778-4

ISBN epub: 978-606-758-845-3

ISBN mobi: 978-606-758-846-0

I. Mould, Chris (il.)

II. Niculescu, Veronica D. (trad.)

087.5

A BOY CALLED CHRISTMAS

Written by Matt Haig and illustrated by Chris Mould

Copyright © Matt Haig, 2015

Illustrations © Chris Mould, 2015

Cover design: Rafaela Romaya

Published by arangement with Canongate Books Ltd, 14 High Street, Edinburgh EH1 1TE.

© Nemira, 2016

Redactor: Laura CÂLȚEA

Lector: Viorica Dumitrenco

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

- Despre autori
- Un băiat obișnuit
- Fiul unui tăietor de lemne
- Căsuța și șoarecele
- Vânătorul
- Sania (și alte vești proaste)
- Sosirea mătușii Carlotta
- Mațe care chiorăie și alte coșmaruri
- Un capitol foarte scurt, cu un titlu lung, în care nu se întâmplă mare lucru
- Bătrâna
- Renul
- Ceva roșu
- Sfârșitul magiei
- Moș Topo și Micuța Noosh
- Satul elfilor
- Misterul Micuțului Kip
- O întâlnire neplăcută
- Trolul și Spiridușa Adevărului
- Cel mai înfricoșător gând
- Arta cățăratului prin hornuri
- Blitzen în ajutor!
- Căutarea
- Băiatul elf
- Răzbunarea lui Blitzen
- Ceva bun
- Călărind prin aer
- Un băiat pe nume Crăciun
- Marea hotărâre
- O ultimă vizită la Mătușa Carlotta
- Cum și-a petrecut Moș Crăciun următorii zece ani
- Răi și drăguți
- Moș Crăciun caută adevărul

- Magia dăruitului
- Primul copil trezit
- Mulțumiri
- Note

Pentru Lucas și Pearl

Imposibil.
O veche înjurătură din limba elfă

Un băiat obișnuit

hiar acum veți citi adevărata poveste a lui Moș Crăciun.

Da. Moș Crăciun.

V-ați putea întreba cum de știu eu adevărata poveste a lui Moș Crăciun, așa că o să vă spun că n-ar trebui să puneți la îndoială asemenea lucruri. Cel puțin, nu chiar de la începutul unei cărți. În primul rând, nu-i politicos. Tot ceea ce trebuie să înțelegeți este că eu chiar știu povestea lui Moș Crăciun, fiindcă altfel de ce aș scrie-o?

Poate că voi nu îi spuneți Moș Crăciun.

Poate-i spuneți altfel.

Moșu' sau Moș Gerilă sau Santa Claus sau Sinterklaas sau Kris Kringle sau Pelznickel sau Papa Noël sau Burtosul Ăla Ciudat Care Vorbește cu Renii Și-Mi Dă Mie Cadouri. Sau poate că i-ați inventat voi un nume, doar al vostru, așa, să vă distrați. Însă, dacă ați fi elf, i-ați spune mereu Moș Crăciun. Spiridușii sunt cei care au început să-i spună Santa Claus și să răspândească numele ăsta doar ca să creeze confuzie, neastâmpărați cum sunt ei.

Însă, indiferent cum i-ați spune, important e că știți despre cine-i vorba și asta e tot ce contează.

Vă vine să credeți că a fost o vreme când nimeni nu știa despre el? O vreme când el era doar un băiețel obișnuit, pe nume Nikolas, care trăia într-un ținut îndepărtat, undeva prin Finlanda, și care nu se folosea deloc de magie, ci doar credea în ea și-atâta tot? Un băiat care

știa foarte puține despre lume, în afară de gustul supei de ciuperci, de vântul aspru al nordului și de poveștile care i se spuneau. Și care avea o singură jucărie: o păpușă făcută dintr-un nap.

Dar viața lui Nikolas avea să se schimbe, într-un fel pe care nici el nu și l-ar fi imaginat vreodată. Aveau să i se întâmple niște lucruri.

Lucruri bune.

Și lucruri rele.

Lucruri imposibile.

Dar dacă sunteți vreunul dintre cei care cred că anumite lucruri sunt imposibile, atunci ar trebui să puneți imediat deoparte cartea asta. Mai mult ca sigur că nu e pentru voi.

Fiindcă această carte este plină de *lucruri imposibile*.

Încă mai citiți cartea asta?
Bine. (Elfii ar fi mândri.)
Atunci haideți să începem…

Fiul unui tăietor de lemne

Așadar, Nikolas era un băiat fericit.

Adică, de fapt, nu era.

V-ar fi zis că e fericit, dacă l-ați fi întrebat, și cu siguranță că *încerca* să fie fericit, dar uneori să fii fericit e o treabă destul de complicată. Bănuiesc că vreau să spun că Nikolas era un băiat care credea în fericire, în același fel în care credea în elfi, în troli și-n spiriduși, dar, de fapt, nu văzuse niciodată cu ochii lui un elf, un trol sau un spiriduș și, tot așa, nici fericirea adevărată nu o cunoscuse. Cel puțin, nu vreme îndelungată. Nu era ceva așa de ușor de obținut. De pildă, de Crăciun.

Iată lista cu toate cadourile primite de Nikolas. În toată viața lui.

1. O sanie de lemn.
2. O păpușă cioplită dintr-un nap.

Asta-i tot.

Adevărul e că Nikolas avea o viață grea. Dar se descurca admirabil.

Nu avea frați sau surori cu care să se joace, iar orașul cel mai apropiat – Kristiinankaupunki (Kris-tii-nan-kau-punki) – era la mare

depărtare. Să ajungi acolo dura chiar mai mult decât să-i pronunți numele. Și oricum, nici în Kristiinankaupunki nu era mare lucru de făcut, în afară de mersul la biserică sau uitatul în vitrina magazinului de jucării.

– Tată! Uite! Un ren de lemn! zicea Nikolas oftând cu nasul lipit de vitrina acelui magazin cu jucării.

Sau:

– Uite! Un elf de jucărie!

Sau

– Uite! O păpușă rege, de pluș!

Iar o dată chiar a întrebat:

– Îmi iei și mie una?

A ridicat privirea spre chipul tatălui. O față lungă și îngustă, cu sprâncene groase și dese și-o piele mai dură decât a unor vechi pantofi purtați prin ploaie.

– Știi cât costă? l-a întrebat Joel, tatăl său.

– Nu, a zis Nikolas.

Iar atunci tatăl său a ridicat mâna stângă, cu degetele desfăcute. Nu avea decât patru degete și jumătate la mâna stângă, din cauza unui accident cu un topor. Un accident cumplit. Cu mult sânge. Și probabil că n-ar trebui să zăbovim prea mult asupra lui din moment ce asta este o poveste de Crăciun.

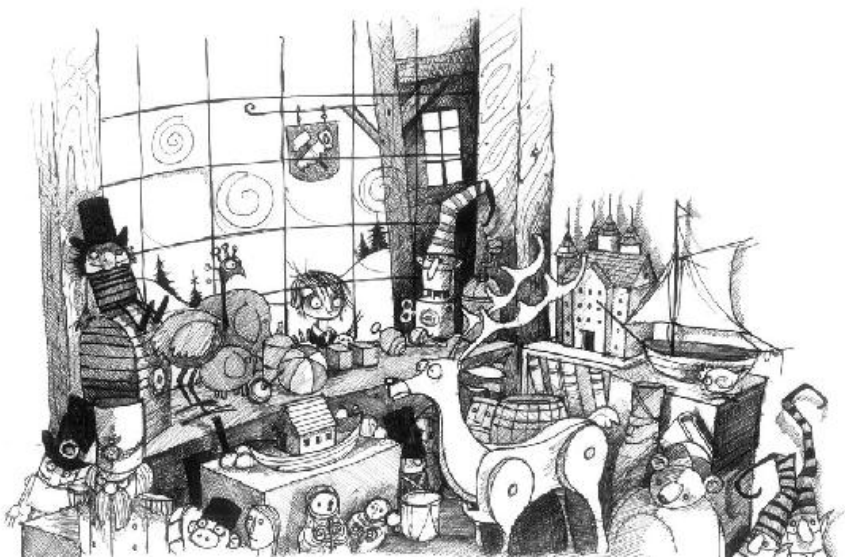

– Patru ruble și jumătate?

Tatăl lui părea supărat.

– Nu. *Nu*. Cinci. Cinci ruble. Iar cinci ruble pentru un elf de jucărie e

prea mult. Ai putea să-ți iei o căsuță cu banii ăștia.

– Dar, tati, eu am crezut că o căsuță costă o sută de ruble, nu-i așa?

– Nu fă pe istețul, Nikolas.

– Dar parcă tu mi-ai zis să mă străduiesc să fiu isteț.

– Nu și acum, a spus tatăl lui. Și, oricum, ce ți-ar trebui ție un elf de jucărie, când ai păpușa aceea din nap pe care ți-a făcut-o mama ta? Nu poți să zici și tu că napul este un elf?

– Ba da, tati, desigur, a răspuns Nikolas, fiindcă nu voia să-și supere tatăl.

– Nu-ți face griji, fiule. O să muncesc din greu și într-o bună zi o să fiu bogat, iar tu vei putea primi toate jucăriile pe care le vei dori și vom avea și-un cal *adevărat*, cu propria noastră trăsură, și-o să mergem cu ea la oraș de parcă am fi un rege și-un prinț!

– Să nu muncești prea din greu, tati, a zis Nikolas. Uneori mai trebuie să ne și jucăm. Iar eu *chiar sunt* fericit cu păpușa mea din nap.

Însă tatăl lui trebuia să muncească din greu. Tăia lemne cât era ziua de lungă, și asta zi de zi. Muncea de cum se lumina până se întuneca.

– Problema e că noi locuim în Finlanda, i-a explicat tatăl în ziua în care începe povestea noastră.

– Păi nu locuiește toată lumea în Finlanda? a întrebat Nikolas.

Era dimineață. Se îndreptau spre pădure, trecând pe lângă vechea fântână de piatră la care nu se puteau uita niciodată. Pământul era presărat cu un strat fin de zăpadă. Joel avea un topor la spinare, iar lama lui scânteia în lumina soarelui rece al dimineții.

– Nu, a răspus Joel. Unii oameni locuiesc în Suedia. Și mai sunt și vreo șapte oameni care locuiesc în Norvegia. Poate chiar opt. Lumea-i un loc mare.

– Și care e problema dacă locuiești în Finlanda, tati?

– Copacii.

– Copacii? Dar credeam că-ți plac copacii. De asta îi tai.

– Da, dar copaci sunt peste tot. Așa că nimeni nu plătește mare lucru pentru…

Joel s-a oprit. S-a întors.

– Ce s-a întâmplat, tati?

– Mi s-a părut c-am auzit ceva.

N-au văzut însă nimic, doar mesteceni și pini, tufe de buruieni și iarbă neagră. Pe o creangă stătea o pasăre mică, cu piept roșu.

– Pesemne că n-a fost nimic, a zis Joel nu prea sigur.

Joel s-a uitat în sus la un pin uriaș, apăsând cu palma pe scoarța aspră.

– Ăsta-i.

A început să lovească cu toporul, iar Nikolas s-a apucat să caute ciuperci și fructe de pădure.

Nikolas nu avea decât o ciupercă în coș, când a zărit un animal în depărtare. Iubea animalele, dar de obicei vedea doar păsări, șoareci și iepuri. Uneori mai zărea și câte-un elan.

Dar acum era ceva mai mare și mai puternic.

Un urs. Un urs brun uriaș, cam de trei ori mai mare ca Nikolas, stând pe picioarele din spate și cu labele din față umplându-și gura cu fructe de pădure. Lui Nikolas a început să-i bubuie inima de emoție. A hotărât să se uite mai de aproape.

S-a apropiat în liniște. Acum era foarte aproape.

Îl știu pe ursul ăsta!

Clipa înfiorătoare când și-a dat seama că îl recunoaște pe urs a fost și cea în care a călcat pe o crenguță care a trosnit. Ursul s-a întors și s-a uitat țintă spre el.

Nikolas a simțit cum ceva îl apucă puternic de braț. S-a întors și l-a văzut pe tatăl său cum îl privește supărat.

– Ce faci? a șuierat tatăl. O s-o pățești.

Tatăl îl strângea așa de tare, încât durea. Dar apoi i-a dat drumul.

– Fii pădurea, i-a șoptit Joel.

Îi spunea asta adesea, ori de câte ori plutea prin preajmă un pericol. Nikolas nu pricepuse niciodată ce anume însemna. A rămas nemișcat. Dar era prea târziu.

Nikolas și-a amintit de o întâmplare când avea șase ani și era cu mama lui – mama lui cea veselă, care cânta și era rumenă în obraji. Se duseseră să ia niște apă de la fântână când văzuseră exact același urs. Mama îi spusese lui Nikolas să fugă înapoi în căsuță, iar Nikolas fugise. Ea, nu.

Nikolas și-a privit tatăl cum apucă zdravăn toporul, dar se vedea că îi tremurau mâinile. L-a tras pe Nikolas înapoi, în spatele lui, în caz că ursul avea să atace.

– Fugi, i-a zis tatăl.

– Nu. Stau cu tine.

Nu era clar dacă ursul avea să-i atace. Probabil că nu. Probabil că era prea bătrân și obosit. Dar a răgit spre ei.

Apoi, chiar în clipa aceea, s-a auzit un șuierat. Nikolas a simțit ceva vâjâindu-i pe lângă ureche ca o pană iute. Peste o clipă, o săgeată cu pene cenușii a străpuns copacul chiar lângă capul ursului. Ursul s-a lăsat jos în patru labe și s-a îndepărtat.

Nikolas și Joel s-au uitat în spatele lor, încercând să vadă cine trăsese, dar, în afară de pini, nu se vedea nimic.

– Probabil c-a fost vânătorul, a zis Joel.

Cu o săptămână înainte, găsiseră un elan rănit, care avea o săgeată de același fel, cu pene cenușii, înfiptă în el. Nikolas își convinsese tatăl să ajute bietul animal. Îl privise cum adunase zăpadă și o apăsase în jurul rănii înainte să scoată săgeata.

S-au tot uitat printre copaci. A trosnit o rămurică, dar n-au văzut nimic.

– Bine, Crăciun, hai să mergem, a zis Joel.

Lui Nikolas nu i se mai spusese așa de mult timp.

Cu mult timp în urmă, tatăl său obișnuia să glumească și să se amuze în felul acesta. Le punea tuturor porecle. Mama lui Nikolas era „Cozonac“, deși o chema Lilja, iar Nikolas era poreclit „Crăciun“ fiindcă se născuse în ziua de Crăciun. Tatăl îi gravase porecla pe sania de lemn.

– Cozonac, ia te uită la el, băiețelul nostru, Crăciun.

Acum rareori i se mai spunea așa.

– Dar să nu te mai duci niciodată să tragi cu ochiul după urși, bine? C-ai s-o pățești. Stai pe lângă mine. Ești, totuși, doar un băiețel.

Un pic mai târziu, după ce a tăiat la copaci vreme de o oră, Joel s-a așezat pe un ciot.

– Te-aș putea ajuta, s-a oferit Nikolas.

Tatăl său a ridicat mâna stângă.

– Uite ce se întâmplă când copiii de unsprezece ani folosesc toporul.

Așa că Nikolas a rămas cu privirea în pământ, căutând ciuperci și întrebându-se dacă o să fie vreodată amuzant să ai unsprezece ani.

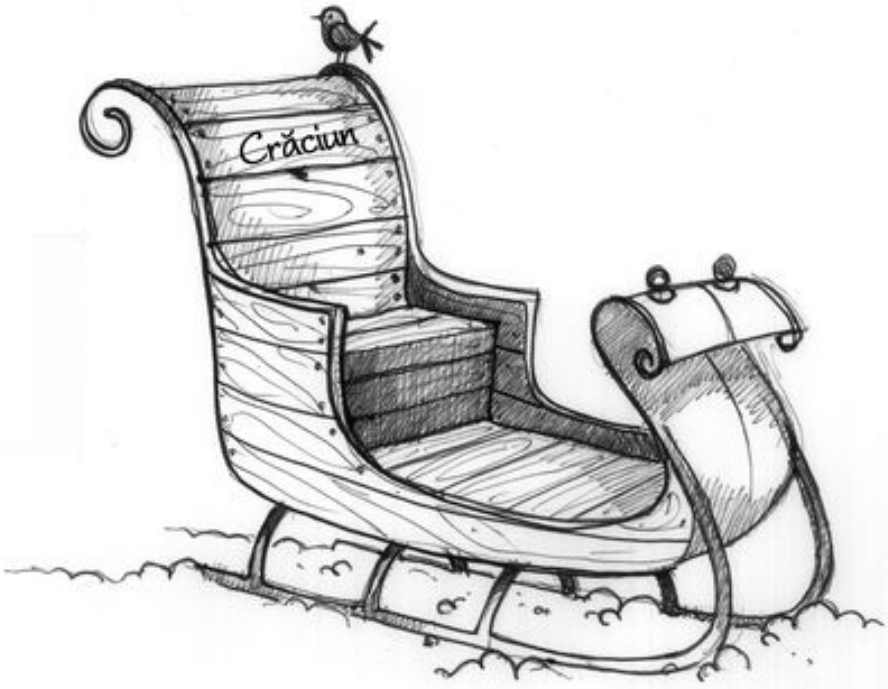

Căsuța și șoarecele

ăsuța în care locuiau Nikolas și tatăl său era cea mai mică din toată Finlanda, cu excepția unei singure alte căsuțe.

Avea o singură cameră. Așa că dormitorul era și bucătărie, și sufragerie, și baie.

De fapt, nu exista baie. Nu exista nici măcar toaletă. Toaleta nu era decât o gaură mare și adâncă în pământ, afară. În casă erau două paturi cu saltele umplute cu paie și pene. Sania era întotdeauna ținută afară, dar Nikolas își ținea întotdeauna păpușa din nap lângă pat, ca să-i amintească de mama sa.

Însă pe Nikolas nu-l deranjau toate acestea. Chiar nu conta cât de mică era o casă, dacă aveai o imaginație bogată. Iar Nikolas își petrecea timpul visând cu ochii deschiși și gândindu-se la lucruri magice, cum ar fi spiridușii și elfii.

Cea mai frumoasă parte a zilei era pentru Nikolas ora de culcare, fiindcă atunci tatăl îi spunea o poveste. Un șoricel maro, pe care Nikolas îl botezase Miika, se strecura și el în căsuță la căldură, ca să asculte.

Adevărul e că așa-i plăcea lui Nikolas să creadă, că Miika asculta, dar, de fapt, șoricelul avea fantezii cu niște brânză. Niște fantezii complicate, fiindcă Miika era un șoarece de pădure, iar în pădurea asta nu erau nici vaci, nici capre, iar el nu văzuse și nici nu mirosise vreodată brânză, darămite să guste.

Însă, ca toți șoarecii, Miika credea în existența brânzei și știa că dacă i s-ar ivi o asemenea ocazie, gustul i s-ar părea foarte, foarte bun.

În tot cazul, Nikolas stătea întins acolo, fericit în pijamalele lui confortabile, și asculta atent poveștile spuse de tatăl său. Joel părea mereu obosit. Avea cearcăne. Părea să i se adauge un cerc nou în jurul ochilor în fiecare an. La fel cum în trunchiurile copacilor se mai adaugă un inel.

– Așa, a zis tatăl lui în seara aceea. Ce poveste ai vrea să auzi astă-seară?

– Aș vrea să-mi spui despre elfi.

– *Iarăși?* Dar asculți doar povești despre elfi în fiecare seară, de când ai trei ani.

– Te rog, tată. Aș vrea să îmi spui despre ei.

Așa că Joel i-a spus o poveste despre elfii din Nordul Îndepărtat, care trăiau la poalele singurului munte din Finlanda, un munte tainic, de-a cărui existență unii oameni se și îndoiau. Elfii locuiau într-un tărâm magic, un sat numit Elfhelm, acoperit de nea și înconjurat de dealuri împădurite.

– Și ei chiar există? a întrebat Nikolas.

– Da. Eu nu i-am văzut niciodată, i-a răspuns sincer tatăl, dar cred

că există. Iar uneori a crede este la fel de important ca a ști.

Nikolas era de acord cu asta, însă șoarecele Miika nu era, sau, mai bine zis, n-ar fi fost dacă ar fi înțeles. Dacă ar fi înțeles, ar fi zis: „Aș prefera mai degrabă să gust niște brânză adevărată, decât să cred în existența ei și-atât.“

Însă pentru Nikolas era de ajuns.

– Da, tată, știu că e la fel de important să crezi cum este să știi. Cred că elfii sunt prietenoși. Nu crezi?

– Ba da, a zis Joel. Și poartă haine foarte viu colorate.

– Și tu porți haine colorate, tată!

Asta așa era, dar hainele lui Joel erau făcute din resturi de pânză pe care le primea pe gratis de la croitorul din oraș. Își făcuse singur niște pantaloni din multe petice colorate și o cămașă verde și – cea mai frumoasă din toate – o căciulă mare, roșie, pleoștită, cu o margine albă din blăniță și-un moț pufos, tot alb, de bumbac.

– A, da, dar hainele mele-s din ce în ce mai vechi și ponosite. Hainele elfilor arată mereu de parcă ar fi noi-nouțe și…

Atunci tatăl s-a oprit.

De afară se auzea ceva.

Iar peste o clipă au răsunat trei ciocănituri puternice în ușă.

Vânătorul

iudat, a zis Joel.

– Poate că-i mătușa Carlotta, a zis Nikolas, dar sperând din suflet să nu fie mătușa Carlotta.

Joel s-a dus la ușă. N-a avut cine știe cât de mers. Nu era decât un pas de făcut. A deschis ușa și s-a ivit un bărbat.

Un bărbat înalt, solid, lat în umeri, cu maxilare pătrate, cu părul ca niște paie aurii. Avea ochi de-un albastru deschis, mirosea a fân și părea puternic cât douăzeci de cai la un loc. Sau cât jumătate de urs. Părea suficient de puternic ca să ridice căsuța de la pământ, dacă asta și-ar fi dorit. Dar azi n-avea chef să ridice căsuțe de pe pământ.

Tatăl și fiul au recunoscut săgețile pe care le avea omul la spate, cu penele lor cenușii.

– Tu ești, a zis Joel. Vânătorul.

Nikolas își putea da seama că tatăl său era impresionat.

– Așa e, a zis bărbatul.

Până și glasul lui părea să aibă mușchi.

– Mă cheamă Anders. Era s-o cam pățiți, mai devreme, cu ursul.

– Da, îți mulțumim. Intră, intră. Eu sunt Joel. Iar el e bunul meu fiu,

Nikolas.

Omul cel mare a remarcat șoarecele care ședea într-un colț al camerei, mâncând o ciupercă.

– Nu-mi place de tine, a zis Miika, uitându-se la pantofii mari ai bărbatului. Picioarele tale, sincer o spun, mă-ngrozesc.

– Vrei să bei ceva? a întrebat Joel cu sfială. Am niște vin de mur pitic.

– Da, a zis Anders, iar apoi l-a văzut pe Nikolas și i-a zâmbit prietenos. Ar fi bun niște vin. Văd că porți căciula roșie și-n casă, Joel.

– Păi, da, îmi ține de cald.

Vin de mur pitic, și-a repetat Nikolas în gând, în timp ce Joel a dat jos o sticlă care era ascunsă sus de tot pe bufet. Nici măcar nu știa că tatăl lui are vin de mur pitic.

Tații sunt niște adevărate mistere.

– Am venit să te întreb dacă mă poți ajuta cu ceva, a zis Anders.

– Ia spune, a zis Joel, turnând vin în două cești.

Anders a sorbit. Apoi a luat o dușcă. Și-apoi a băut toată ceașca. Și-a șters gura cu mâna dreaptă, mare.

– Vreau să faci ceva. Ceva pentru rege.

Joel era uluit.

– Regele Frederick?

Apoi a râs. Pesemne că era umor negru vânătoresc.

– Ha! Preț de-o clipă chiar te-am crezut! Ce, păcatele mele, ar putea vrea un rege de la un umil tăietor de lemne ca mine?

Joel a așteptat să râdă și Anders, dar a urmat doar o lungă tăcere.

– Te-am urmărit toată ziua. Te pricepi la mânuitul toporului…

Anders s-a oprit, văzându-l pe Nikolas cum șade în pat în capul oaselor ascultând cu ochi mari cea mai interesantă discuție pe care o auzise vreodată.

– Poate că ar trebui să vorbim între patru ochi, a continuat.

Joel a dat din cap așa de tare, încât moțul alb al căciulei i-a căzut în față.

– Nikolas, nu te duci tu în cealaltă cameră?

– Dar, tată, noi *n-avem* altă cameră.

Tatăl lui a oftat.

– A, da. Ai dreptate… Păi, i-a spus oaspetelui uriaș, poate c-ar trebui să mergem afară. E o noapte de vară destul de blândă. Dacă vrei, poți împrumuta căciula mea.

Anders a râs mult, zgomotos.

– Cred c-o să supraviețuiesc fără ea!

Astfel că bărbații s-au dus afară, iar Nikolas s-a întins în pat, străduindu-se să audă ce vorbeau. Asculta vocile șușotind și putea auzi cuvinte numai pe sărite.

„…bărbați… rege… ruble… Turku… demult… munte… arme… distanță… bani… bani…“ Banii au fost menționați de câteva ori. Însă a auzit un cuvânt care l-a făcut să se ridice în fund. Un cuvânt magic. Poate cel mai magic cuvânt din câte există. „*Elfi*.“

Nikolas l-a văzut pe Miika foindu-se pe la marginea podelei. S-a ridicat pe picioarele din spate, holbându-se la Nikolas de parcă era pregătit de conversație. Adică, atât de pregătit de conversație cât poate părea un șoarece. Deci nu cine știe ce.

– Brânză, a zis șoarecele în limba șoricească.

– Am un presentiment rău în legătură cu asta, Miika.

Miika a ridicat privirea spre fereastră, iar lui Nikolas i s-a părut că ochișorii mici și negri păreau plini de îngrijorare, iar nasul îi zvâcnea agitat.

– Iar dacă nu pot avea brânză, atunci o să mănânc arătarea asta de legumă veche și împuțită.

Miika s-a întors spre păpușa din nap care se afla lângă patul lui Nikolas și a luat o mușcătură.

– Hei, ăsta-i un dar de Crăciun! a zis Nikolas.

– Sunt șoarece. Nu-mi pasă mie de Crăciun.

– Hei! a zis iarăși Nikolas, dar era greu să te superi pe-un șoarece, așa că l-a lăsat pe Miika să ronțăie în continuare urechea păpușii din nap.

Bărbații au stat multă vreme afară, în fața ferestrei, șușotind lucruri neînțelese și bând vin de mur pitic, în timp ce Nikolas stătea întins în întuneric, îngrijorat, cu un presentiment rău apăsându-i în burtă.

Și Miika simțea o apăsare în burtă. Dar așa ți se întâmplă dacă mănânci nap crud.

– Noapte bună, Miika.

– Aș fi vrut să fi fost brânză, a zis Miika.

Și Nikolas a stat așa, întins, cuprins de un gând îngrozitor. Gândul era: *O să se întâmple ceva rău.*

Și avea dreptate.

Chiar așa urma.

Sania (și alte vești proaste)

scultă, fiule, trebuie să-ți spun ceva, i-a zis tatăl când mâncau niște pâine de secară veche la micul dejun.

Acest fel de mâncare la micul dejun era pe locul al doilea în preferințele lui Nikolas (imediat după pâinea de secară care *nu* era veche).

– Ce-i, tată? Ce ți-a cerut Anders să faci?

Joel a inspirat profund, de parcă ar fi trebuit să înoate prin următoarea propoziție.

– Mi s-a oferit de lucru, a zis. E vorba de o grămadă de bani. Ar putea fi rezolvarea tuturor problemelor noastre. Dar…

Nikolas a așteptat, ținându-și respirația. Și apoi a căzut vestea.

– Dar va trebui să plec.

– Ce?

– Nu te îngrijora. Nu pentru mult timp. Doar două luni.

– Două *luni*?

Joel s-a gândit un pic.

– Cel mult trei.

Părea să fie o eternitate.

– Dar ce fel de muncă durează trei luni?

– Este o expediție. Un grup de bărbați se îndreaptă spre Nordul Îndepărtat. Vor să găsească Elfhelm.

Lui Nicholas abia de-i venea să creadă ce aude. Mintea îi vâjâia de entuziasm. El crezuse întotdeauna în elfi, dar nu-și imaginase cu adevărat vreodată că oamenii chiar se pot duce să-i vadă. *Elfi*. Elfi vii, în carne și oase.

– Satul elfilor?

Tatăl a încuviințat dând din cap.

– Regele a zis că oferă o recompensă oricui găsește dovada că satul elfilor există. Douăsprezece mii de ruble. Împărțit la șapte oameni, înseamnă peste trei mii de căciulă.

– Nu cred că înseamnă atât, a zis Nikolas.

– N-ar mai trebui să ne mai facem griji legate de bani niciodată!

– Ooo! Pot să vin și eu? Eu zăresc o ciupercă de la o milă distanță chiar și-n zăpadă. O să fiu foarte, foarte folositor.

Fața lungă și tăbăcită a tatălui părea tristă. Pielea de sub ochi mai căpătase un inel. Sprâncenele i se depărtau ca niște omizi care nu se mai iubesc. Până și căciula roșie, murdară și veche părea mai pleoștită

și mai tristă ca de obicei.

– E prea periculos, a zis Joel, iar răsuflarea îi mirosea a mure acre. Și nu mă refer doar la urși… O să fie multe nopți dormite afară, în frig. Finlanda este o țară mare. O sută de mile la nord de aici, e un sat pe nume Seipäjärvi. Iar dincolo de el, doar câmpii înghețate, lacuri și câmpuri acoperite de nea. Până și pădurile sunt înghețate. Și până când ajungi în Laponia, mâncarea – chiar și ciupercile – va fi greu de găsit. Iar de acolo expediția devine și mai anevoioasă. Și tocmai de-asta nimeni n-a reușit să ajungă până în Nordul Îndepărtat.

Ochii lui Nikolas s-au umplut de lacrimi, dar era hotărât să nu plângă. S-a uitat lung la mâna tatălui și la jumătatea de deget lipsă.

– Și *tu* de unde știi că o să ajungi?

– Sunt încă șase bărbați. Bărbați puternici, zdraveni, din câte mi s-a spus. Avem și noi o șansă, ca oricine.

Tatăl i-a zâmbit așa cum făcea el, încrețindu-și ochii, și a continuat:

– O să merite. Îți promit. O să facem mulți bani din expediția asta, ceea ce înseamnă că nu va mai trebui să mâncăm niciodată supă chioară de ciuperci și pâine veche.

Nikolas știa că tatăl lui era trist și nu voia să-l facă să se simtă și mai rău. Și știa că trebuie să se arate curajos.

– O să-mi fie dor de tine, tată… Dar înțeleg că trebuie să mergi.

– Ești un copil al pădurii, a zis Joel, cu glas tremurat. Ai un caracter puternic. Însă, ține minte, să nu te apropii de pericol. Trebuie să-ți înfrânezi curiozitatea. Ai prea mult curaj… Mă voi întoarce până în septembrie, când se strică vremea. Și vom mânca și noi ca regele!

Tatăl a ridicat o bucată de pâine de secară uscată, cu un aer dezgustat.

– Cârnați, pâine proaspătă cu unt și munți de plăcintă cu afine.

– Și brânză? a întrebat Miika, însă nu l-a auzit nimeni.

Plăcintă cu afine! Nikolas mai că a leșinat la așa gând. Era atât de înfometat, încât doar ideea fructelor mov și dulci prinse în foietajul care ți se topește în gură părea raiul, nu alta. Gustase odată o afină și fusese minunată, dar toată lumea știa că dacă vrei ca un lucru să fie și mai minunat, atunci îl pui într-o plăcintă. Însă apoi s-a întristat iarăși și i-a trecut ceva prin minte. Cu siguranță Joel – care uneori se temea să-l scape pe Nikolas din ochi – nu avea să-l lase singur, de capul lui.

– Cine o să aibă grijă de mine?

– Nu te-ngrijora! a zis Joel. O să îi scriu soră-mii. O să aibă ea grijă de tine.

Soră! O, nu. Asta era și mai cumplit. Era destul de rău și când trebuia să petreacă toată după-amiaza de Crăciun cu mătușa Carlotta, dar să petreacă trei luni întregi cu ea!

– Dar nu e nevoie. Pot să mă descurc singur. Sunt un copil al pădurii. Pot…

Acum tatăl l-a întrerupt.

– Nu. Este o lume periculoasă. Iar tu ești încă un copil. Am văzut și ieri. Mătușa Carlotta este o femeie singură. E mult mai mare ca mine. Acum este, de fapt, o doamnă în vârstă. Are patruzeci și doi de ani. Aproape nimeni nu mai trăiește cât să apuce patruzeci și doi de ani. O să fie drăguț să aibă și ea pe cineva în grijă.

Tatăl și-a privit fiul mult, înainte să-i dea și ultima veste proastă.

– Ah, și va trebui să-ți iau sania. Anders consideră că ne-ar putea fi de folos. Să ne ținem… proviziile. Și oricum, e vară! Zăpada e prea subțire pe-aici.

Nikolas a încuviințat dând din cap. Nu-i venea în minte nici un răspuns.

– Dar îți rămâne păpușa din nap.

Joel a arătat spre napul cu figură tristă și cu o față cioplită, care se afla lângă patul lui Nikolas.

– Da, a spus Nikolas.

Bănuia că, dintre toate păpușile făcute din nap, asta era cât se poate de drăguță. Poate că era chiar cea mai frumoasă păpușă făcută dintr-un nap puturos și putrezit din toată Finlanda.

– Așa e. Îmi rămâne asta.

Astfel că, peste zece zile, într-o dimineață rece, dar însorită, Nikolas și-a privit tatăl plecând.

Joel purta căciula roșie, ducându-și toporul la spate și târând sania de lemn în urma sa. A pornit pe sub un cer trandafiriu, printre pinii

înalți, să se întâlnească cu ceilalți bărbați în Kristiinankaupunki.

Iar apoi, chiar după aceea, au început să se întâmple lucrurile *cu adevărat* rele.

Sosirea mătușii Carlotta

hiar și în acele timpuri, când majoritatea mătușilor erau răutăcioase și groaznice, mătușa Carlotta era *deosebit* de rea.

Era o femeie înaltă, slabă, îmbrăcată în gri, cu păr alb și-o față lungă și severă și cu o gură micuță ca un punct. La ea totul, până și vocea, părea acoperit de gheață.

– Deci, a zis ea cu asprime, e important să stabilim niște reguli. Prima regulă este că trebuie să te trezești la răsăritul soarelui.

Nikolas a oftat. Era îngrozitor. În Finlanda era vară!

– Dar soarele răsare la miezul nopții!

– A doua regulă este să nu mă contrazici. Niciodată. Și mai ales când vine vorba de prima regulă.

Mătușa Carlotta s-a uitat la Miika, care abia se cățărase pe piciorul mesei și acum fugea pe masă în căutare de firimituri. Mătușa părea dezgustată.

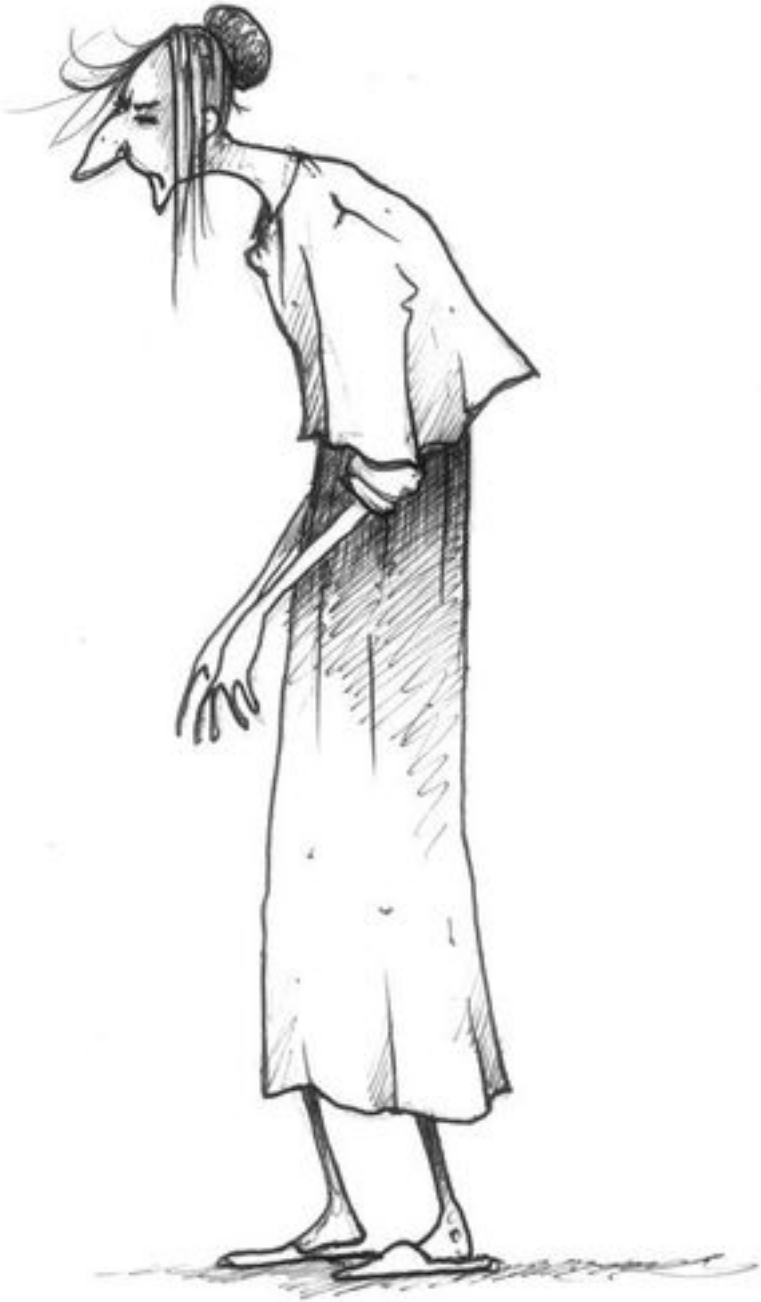

– Și a treia regulă, a zis ea, fără șobolani!

– Dar nu-i șobolan!

Însă era prea târziu. Îl apucase pe șoricelul Miika de coadă și ducea biata creatură care se zbătea spre ușă, pe care a deschis-o înainte să-l arunce afară.

– Hei! Nu poți să faci asta! a strigat Miika cu toate puterile.

Dar cum puterile lui erau *mult* mai mici decât cea mai lină șoaptă a majorității oamenilor, nu l-a auzit nimeni. Femeia a închis ușa, și-a tras nasul și privirea i-a căzut pe păpușa din nap de lângă patul lui Nikolas.

A ridicat-o.

– Și fără legume oribile și putrezite!

– E o păpușă. Uite. Are și față!

– De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, o păstrez. Poate că așa simt mai puțin cum miroși tu.

Mătușa Carlotta îl trata pe Nikolas cu și mai mult dispreț decât arătase față de napul putrezit.

– Uitasem cât de tare *urăsc* copiii. Și mai ales băieții. Mi se par… *revoltători*. E cât se poate de limpede. Fratele meu cel ignorant, cu nouă degete, a fost prea îngăduitor cu tine.

S-au uitat de jur împrejur prin căsuța mică, cu o singură cameră.

– Știi de ce-am venit? l-a întrebat. Ți-a spus?

– Ca să ai grijă de mine.

– Ha! Ha! Ha, ha, ha, ha, ha!

Râsetele ei ieșeau din ea fâlfâind, brusc și înspăimântător, ca niște lilieci dintr-o peșteră. Avea să fie prima și ultima oară când Nikolas o auzea râzând.

– Ca să am grijă de tine! Ah, asta-i bună. Ce *amuzant*. În ce lume trebuie că trăiești, de-ți imaginezi că oamenii fac gesturi frumoase doar așa, fără motiv! Tu chiar crezi că am venit aici fiindcă *îmi pasă* de tine? Nu. N-am venit aici pentru un prostovan mic, slab și soios. Am venit pentru bani.

– Bani?

– Da. Tatăl tău mi-a promis că-mi dă cinci sute de ruble când se întoarce. Cu ei aș putea să-mi cumpăr cinci căsuțe.

– Păi, și la ce ți-ar trebui cinci căsuțe?

– Ca să fac și mai mulți bani. Și apoi și mai mulți bani…

– Banii sunt tot ce contează?

– Chiar că vorbești ca un adevărat sărăntoc soios! Așa, deci tu unde dormi?

– Acolo, a zis Nikolas, arătând întâi patul lui și apoi înspre celălalt capăt al camerei. Și acolo doarme tata.

Mătușa Carlotta a scuturat din cap.

– Nu.

– Nu înțeleg, a zis Nikolas.

– Nu pot să-ți permit să stai aici, să mă vezi în cămașă de noapte! Și-n plus, mă doare rău spatele. Am nevoie de ambele saltele. Doar nu vrei să mi se înrăutățească durerea, nu?

– Nu, sigur că nu, a zis Nikolas.

– Bine. Deci, da, tu vei dormi afară.

– *Afară?*

– Da. Afară. Aerul proaspăt face bine la suflet. Nu înțeleg de ce în zilele noastre copiii nu mai stau decât prin casă. Știu că suntem aproape în secolul al nouăsprezecelea, dar chiar și așa. Hai, du-te. Gura, șșșt! Se-ntunecă.

Așa că în noaptea aceea Nikolas s-a culcat pe iarba din fața casei. Își luase vechea haină de iarnă a mamei ca să se acopere cu ea și s-a întins pe cel mai moale petic de iarbă pe care l-a găsit, între două cioturi de copaci pe care-i tăiase tatăl lui cu ani în urmă, dar tot simțea pietricele pe sub el. Vântul bătea. S-a uitat în depărtare la mătușa Carlotta, cum se lasă deasupra gropii din pământ, săltându-și jupele ca să meargă la toaletă, și a sperat că o să cadă acolo, apoi s-a simțit vinovat că se gândise la una ca asta. Mătușa a intrat iarăși în

căsuța caldă, iar el a tremurat sub un cer plin de stele care licăreau, strângând în mână napul putrezit, ca să se simtă un pic mai bine. A început să se gândească la cât de nedrept este universul și și-a dorit să existe o cale ca să îl îndrepte la loc. Și, când se gândea la asta, Miika a venit târâș și i s-a alăturat, a trecut peste brațul său și i s-a așezat pe piept.

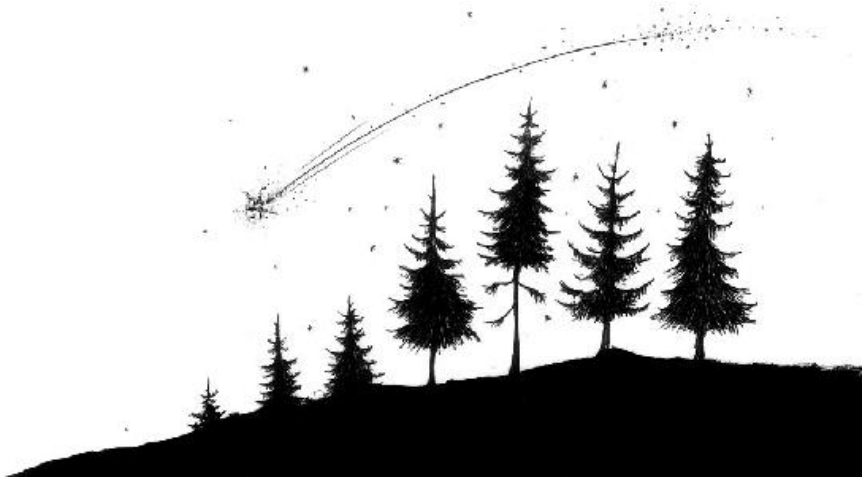

– Îmi pare rău pentru mătușa Carlotta, a zis Nikolas. Cred că-i greu să fii mereu așa de nefericit. Nu?

– Nu știu, a zis Miika.

Nikolas se uita lung în sus, la cerul nopții. Deși nu prea avea motive de fericire, îi plăcea că putea admira asemenea priveliști. O stea căzătoare a brăzdat cerul.

– Ai văzut, Miika? Înseamnă că trebuie să ne punem o dorință.

Așa că Nikolas și-a dorit să poată înlocui răutatea cu bunătate.

– Crezi în magie, Miika?

– Cred în brânză, dacă se pune și asta, a răspuns Miika.

Nikolas n-avea cum să știe sigur dacă șoarecele credea sau nu în magie, dar, încălzit de speranță, împreună cu micul său prieten rozător, a reușit să adoarmă, lent și ușor, în timp ce briza rece continua să sufle și să șoptească tainele necunoscute ale nopții.

Mațe care chiorăie și alte coșmaruri

ikolas a dormit afară toată vara.

Și-a petrecut fiecare zi – după cum îl pusese mătușa Carlotta – căutând mâncare, de la prima rază de lumină până la căderea nopții. Într-o zi, a văzut iarăși ursul. Animalul s-a ridicat în două picioare. Dar Nikolas a așteptat. Și-a păstrat calmul. *Fii pădurea.* Ursul stătea acolo, calm și înfricoșător în același timp. Ursul care o fugărise pe mama lui spre fântână. Dar el nu putea să urască această făptură.

– Uită-te la mine, a zis Nikolas. Sunt slab ca o greblă. N-am carne pe oase.

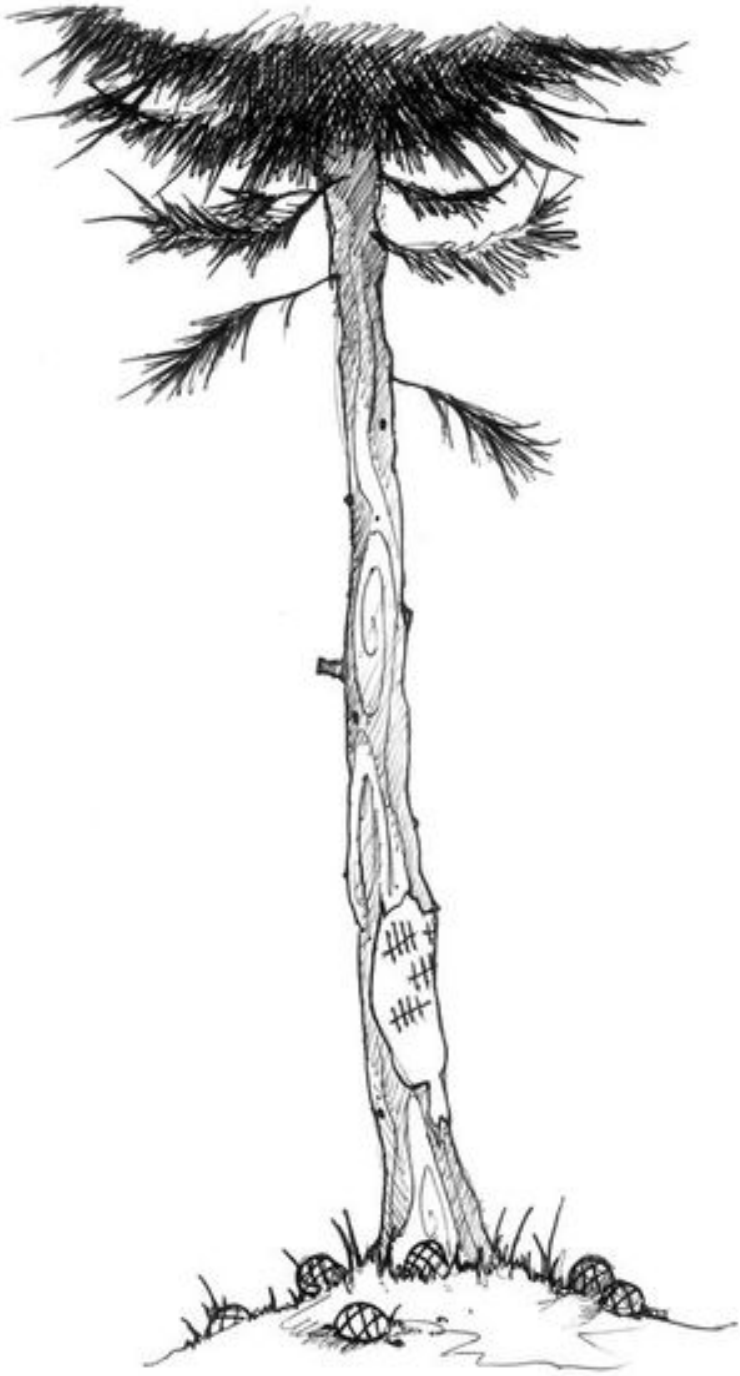

Ursul a părut să fie de acord și s-a îndepărtat agale, în patru labe.

Oare exista pe lume băiat mai ghinionist? Da, de fapt exista. Era un băiat pe nume Gatu, care locuia în India și care fusese lovit de trăsnet când își făcea nevoile într-un pârâu. Foarte urâtă poveste. Dar chiar și

așa, *era* o perioadă cu adevărat grea pentru Nikolas. Mătușa Carlotta nu era niciodată mulțumită de ciupercile și ierburile pe care reușea el să le găsească. Singura alinare adevărată – în afară de Miika – o găsea în numărarea zilelor, săptămânilor și lunilor până la întoarcerea tatălui, lucru pe care-l făcea scrijelind liniuțe pe scoarța pinului cel mai apropiat de căsuță.

Au trecut două luni. Apoi trei.

– Unde ești? se întreba, printre copaci.

Singurul sunet care se întorcea la el era cel al vântului sau al vreunei ciocănitori în depărtare.

Mătușa Carlotta era tot mai rea cu fiecare zi care trecea, așa cum se acrește oțetul. Țipa la el din nimic.

– Nu mai fă așa! a țipat mătușa Carlotta într-o seară, în timp ce ea mânca supa pe care i-o pregătise el. Sau o să te dau de mâncare unui urs.

– Ce să nu mai fac?

– Sunetele acelea oribile din corpul tău dezgustător.

Nikolas era derutat. Singura cale să oprească chiorăitul mațelor era să mănânce, însă, ca în majoritatea zilelor, abia găsise suficiente ciuperci ca să facă o supă pentru mătușa Carlotta. Cele pe care și le mai strecurase în gură în pădure nu-i fuseseră de ajuns.

Dar chiar atunci mătușa Carlotta a zâmbit. Un zâmbet pe chipul ei era ceva la fel de neobișnuit ca o banană pe zăpadă.

– Bine, mănâncă și tu niște supă.

– Ah, mulțumesc mătușă Carlotta! Mi-e așa de foame și ador supa de ciuperci.

Mătușa Carlotta a scuturat din cap:

– Cum tu îmi faci mie mereu supă, m-am gândit să îți fac și eu un favor. Așa că, atunci când erai în pădure, am pregătit și eu o supă special pentru tine.

Miika se uita pe fereastră.

– Nu mânca! a chițăit el, dar zadarnic.

Nikolas părea îngrijorat, privind lichidul tulbure, gri-maroniu.

– Din ce e făcută? a întrebat.

– Din dragoste, a zis mătușa Carlotta.

Nikolas își dădea seama că probabil glumea. Mătușa Carlotta nu putea iubi mai mult decât era în stare de iubire un țurțure. Asta-i un pic nedrept față de țurțuri. Țurțurii se topesc. Mătușa Carlotta era înghețată ca un lucru înghețat care e foarte-foarte înghețat și n-o să se topească niciodată.

– Haide! Mănâncă.

A fost cel mai oribil lucru pe care l-a gustat vreodată. Era ca și cum ar fi mâncat noroi și țărână în apă de băltoacă. Dar își dădea seama că mătușa Carlotta stătea cu ochii pe el, așa că a continuat să mănânce.

Ochii reci și cenușii ai mătușii Carlotta îl făceau pe Nikolas să se simtă de o sută de ori mai mic decât era, când ea a spus, parcă pentru a suta oară:

– Ce prost e taică-tu!

Nikolas nu i-a răspuns. A continuat să soarbă supa mizerabilă, simțindu-se tot mai rău.

Dar mătușa Carlotta n-avea de gând să se oprească.

– Toată lumea știe că nu există elfi, a zis ea scuipând în timp ce vorbea. Taică-tu e un prostovan bleg ca un țânc dacă crede în treburi de-astea. Aș fi foarte surprinsă să mai fie în viață. Nimeni nu a ajuns vreodată în Nordul Îndepărtat și nimeni nu s-a întors să povestească ce e acolo. Ce proastă am fost să vin aici, să aștept cinci sute de ruble care n-o să sosească niciodată.

– Poți oricând să te duci acasă.

– Ah, nu. Acum nu mai pot. E octombrie. S-a stricat vremea. Nu pot să merg zece mile pe jos pe-o vreme ca asta. Acum trebuie să stau toată iarna. Și de Crăciun. Nu că ar însemna ceva pentru mine Crăciunul. E o perioadă oribilă a anului.

Ei, asta era deja prea mult.

– Crăciunul e minunat, a zis Nikolas. Eu iubesc Crăciunul și nici nu-mi pasă că e deodată cu ziua mea.

Era cât pe ce să adauge: „Singurul lucru care strică Crăciunul ești tu“, dar s-a gândit mai bine și a tăcut.

Mătușa Carlotta părea foarte derutată.

– Cum se poate să iubești tu Crăciunul, un băiat soios și murdar, orfan de mamă? Aș înțelege dac-ai fi vreun fiu de negustor bogat din Turku sau Helsinki, dar fratele meu a fost mereu prea sărac ca să-ți cumpere vreun cadou!

Nikolas a simțit cum îl năpădește un val de furie care-i înroșește pielea.

– Întotdeauna a fost magic. Și prefer o păpușă făcută cu dragoste, decât una care costă o grămadă de bani.

– Dar singurul lucru pe care ți l-a făcut el vreodată a fost sania. Era mereu prea ocupat cu muncitul.

Nikolas s-a gândit la vechea lui păpușă din nap și s-a întrebat unde era. Nu era după ușă, unde o lăsase.

– Taică-tu e un mincinos.

– Nu, a zis Nikolas.

Terminase de mâncat supa, dar acum se simțea foarte rău.

– Ți-a promis c-o să se-ntoarcă. Ți-a zis că elfii sunt adevărați. Uite, două minciuni dintr-un foc… În tot cazul, acum sunt obosită, a zis mătușa. E vremea să mă culc. Așa că, dacă tot ți-ai terminat supa, poți să dispari frumușel de sub ochii mei și-o să fiu mai fericită ca regina Finlandei. Asta-i casa mea acum. Sunt tutorele tău. Așa c-o să încep să fac ce spun, exact cum spun. Ieși afară. Du-te.

Nikolas s-a ridicat. Îl durea burta. S-a uitat prin cameră.

– Dar *unde* mi-e păpușa din nap?

Mătușa Carlotta a zâmbit. Era un zâmbet adevărat, unul care în curând s-a transformat într-un soi de râs. Iar atunci i-a zis:

– Tocmai ai mâncat-o.

– Cum?

I-a luat o secundă. Nu. Două secunde. Poate trei. Trei și jumătate. De fapt, nu. Doar trei. Dar atunci Nikolas a priceput ce îi zisese mătușa. Singura lui jucărie din lume se afla acum la el în stomac.

A fugit afară și a vomitat în gaura care era toaleta.

– De ce-ai făcut asta? a întrebat de afară, nevenindu-i să creadă. Era făcută de mama!

– Ei, mama nu mai este aici, nu-i așa? i-a răspuns mătușa Carlotta prin ferestruica pe care o deschisese ca să-l vadă mai bine pe Nikolas cum se simte rău. Slavă Domnului! Pe vremuri mă lua cu dureri de cap când o auzeam ce prost cântă cât e ziulica de lungă. M-am gândit că ar cam fi vremea să crești mare și să le lași încolo de jucării.

Nikolas terminase. A intrat iarăși în casă. S-a gândit la mama lui. S-a gândit cum se ținea ea de lanțul găleții când încerca să scape de urs. Cum de îndrăznea mătușa Carlotta să spună lucruri urâte despre ea? Acum mai avea o singură opțiune. Să fugă. Nu mai putea sta aici cu mătușa Carlotta. *Avea* să-i arate el că tatăl lui nu era un mincinos și asta era singura cale s-o facă.

– La revedere, mătușă Carlotta, a zis, abia șoptit, în barbă, dar foarte hotărât.

Pleca. Avea să-și găsească tatăl. Avea să vadă elfii. Avea să pună lucrurile în ordine.

Un capitol foarte scurt, cu un titlu lung, în care nu se întâmplă mare lucru

ombănind ceva, mătușa Carlotta nici nu s-a mai uitat la el când se băga în patul ei din două saltele.

Nikolas a luat niște pâine veche de pe masă, și-a îndesat-o în buzunar și a ieșit afară, în noaptea rece. Era obosit. Încă se mai simțea rău – îl durea burta și avea pe limbă gustul de nap putred, dar se mai simțea într-un fel – *hotărât*. Da. Avea să pornească pe jos spre Nordul Îndepărtat.

Miika ronțăia dintr-o frunză uscată.

Șoarecele îi era, bănuia Nikolas, cel mai apropiat prieten.

– Plec spre Nordul Îndepărtat. O să fie o călătorie foarte lungă și periculoasă. Sunt șanse foarte mari să mor. Cred că tu ar trebui să rămâi aici, Miika. O să fie mai cald, dar dacă vrei să vii cu mine, dă-mi un semn.

Șoarecele s-a uitat agitat spre ușa căsuței.

– Nu trebuie să stai neapărat chiar *aici*, i-a spus Nikolas. Ai la

dispoziție toată pădurea.

Miika a aruncat o privire spre toată pădurea.

– Dar în pădure nu-i brânză.

Nikolas tot nu putea vorbi șoricește, dar a priceput esențialul.

– Deci, vrei să vii cu mine?

Miika s-a ridicat pe picioarele din spate și, deși Nikolas nu putea fi absolut sigur, i s-a părut că șoarecele dă din căpșor. Așa că l-a ridicat și l-a pus în buzunarul stâng al hainei.

Apoi, cu Miika privind la drumul ce li se deschidea înainte, Nikolas a făcut stânga-mprejur și s-a îndreptat spre nord, printre copaci, către locul unde bănuia că își va găsi și tatăl, și elfii, străduindu-se din răsputeri să creadă și-n una, și-n alta.

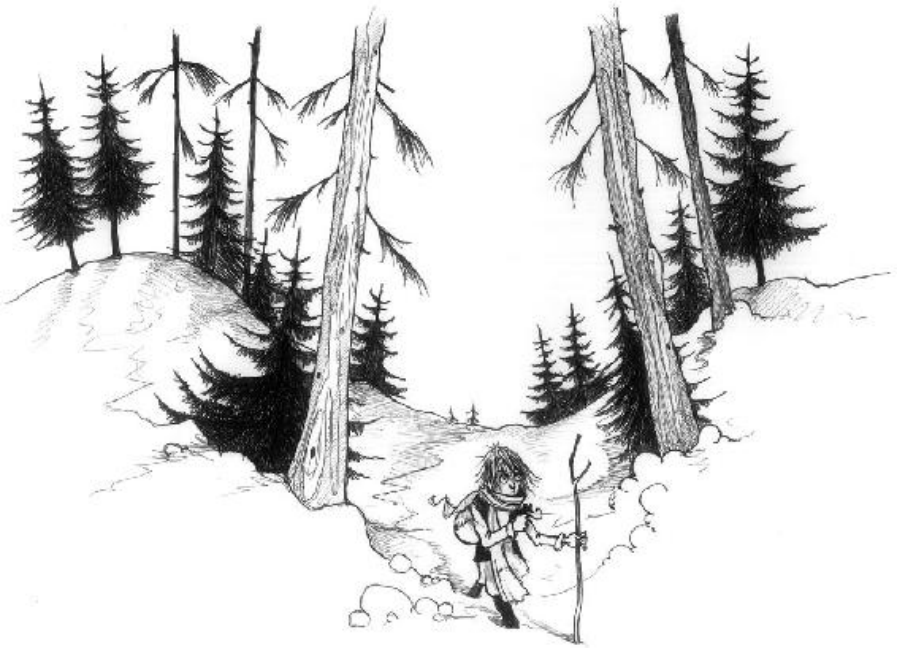

Bătrâna

mers toată noaptea și toată ziua următoare. Era cu băgare de seamă la ursul acela brun înalt și a văzut urme de labe pe pământ, dar nu și animalul în sine. A mers până la marginea pădurii de pini și a urmat cărarea care dădea ocol Lacului Blitzen. Lacul era așa de mare și apa atât de pură și liniștită, încât oglindea perfect cerul.

A călătorit zile și nopți de-a rândul. A zărit niște elani și, da, de vreo două ori a văzut și alți urși. Urși negri. Iar o dată a trebuit să se suie într-un copac și să aștepte o oră cocoțat în ramuri până când unul dintre urși s-a plictisit și a plecat anevoie prin zăpadă. Dormea cuibărit pe lângă rădăcinile copacilor, cu Miika în buzunar sau pe pământ, lângă el. Se hrănea cu ciuperci și fructe de pădure și bea apă proaspătă, rece.

Se înveselea fredonându-și singur cântece de Crăciun, deși nu erau deloc în preajma Crăciunului, și făcând găurele în zăpadă atunci când se ușura. Își imagina că e bogat și se trezește în ziua de Crăciun cu toate jucăriile de la magazin. Apoi își imagina ceva mult mai bun – că-i dăruiește tatălui său un cal și o trăsură.

Însă, pe măsură ce înainta, era tot mai frig. Uneori îl dureau

picioarele. Uneori îi era foame, dar era hotărât să meargă mai departe.

În cele din urmă, a trecut prin satul numit Seipäjärvi de care îi spusese tatăl său. Era doar o stradă plină de căsuțe de lemn zugrăvite în roșu. A străbătut acea stradă.

Pe drum venea o bătrână fără dinți, cocoșată și sprijinită-ntr-un baston. Din experiența sa limitată în privința satelor, Nikolas știa că în fiecare asemenea așezare trebuie să existe o persoană bătrână și fără dinți care hoinărește zicându-le lucruri înspăimântătoare străinilor, așa că a fost încântat să vadă că Seipäjärvi nu face excepție.

– Încotro, misterios băiețel cu un șoarece-n buzunar? l-a întrebat femeia.

– Spre nord, i-a răspuns el.

– După brânză, a adăugat șoarecele, care încă nu pricepuse cu adevărat sensul călătoriei.

Bătrâna era destul de ciudată, dar nu atât de ciudată încât să priceapă limba șoricească, așa că n-a făcut decât să se uite la Nikolas și să scuture din cap.

– Nu spre nord, a zis ea, cu fața ca cearșaful. (Un cearșaf alb, desigur.) Du-te spre est, a spus ea, sau spre sud, sau spre vest… Numai un prost ar merge spre nord. Nu trăiește nimeni în Laponia. Nu-i nimic acolo.

– Păi, pesemne că sunt un prost, a zis Nikolas.

– Nu-i nimic în neregulă să fii prost, a zis un Prost [1], cu niște

clopoței la pantofi, care tocmai trecea pe acolo.

– Chestia e că îl caut pe tata. E tăietor de lemne. Îl cheamă Joel. Poartă o căciulă roșie. Are niște ochi foarte obosiți. Are doar nouă degete și jumătate. Era împreună cu încă șase bărbați. Mergeau spre Nordul Îndepărtat.

Bătrâna l-a cercetat mai atentă. Fața i s-a încrețit ca o hartă. Și, apropo de hărți, a scos ceva mototolit din buzunar și i l-a dat.

O hartă.

– Da, au trecut niște bărbați, dacă stau să mă gândesc… Șapte la număr. Au fost pe-aici pe la începutul verii. Aveau hărți.

Nikolas a simțit cum îl cuprinde entuziasmul.

– Pe asta au pierdut-o, a continuat bătrâna.

– Și s-au întors?

Femeia a scuturat din cap.

– Ascultă la mine. Ăia care se duc în nord nu se-ntorc niciodată.

– Păi, vă mulțumesc foarte mult, a zis Nikolas.

A încercat să zâmbească, pentru a-și ascunde îngrijorarea. Trebuia să-i dea femeii ceva și s-a hotărât asupra fructelor de pădure, fiindcă nici nu prea avea altceva.

– Vă rog, luați aceste fructe.

Bătrâna a zâmbit ca răspuns și Nikolas a văzut că avea gingiile maro și putregăite.

– Ești un băiat bun. Ia șalul meu. O să ai nevoie de cât mai multă căldură.

Iar Nikolas, care putea să-și dea seama că până și Miika începuse să tremure, deși în buzunarul lui era relativ cald, a luat darul, i-a mulțumit din nou și și-a continuat drumul.

A mers și-a mers, urmărind harta, peste câmpii și lacuri acoperite de gheață, câmpuri înzăpezite și păduri dese de molid.

Într-o după-amiază, Nikolas ședea sub unul dintre molizii grei de

nea și își verifica picioarele. Erau pline de bășici. Singurele părți care n-aveau bășici erau de un roșu aprins. Iar pantofii, care fuseseră ponosiți de la bun început, se făcuseră practic zob.

– N-are niciun rost, i-a spus lui Miika. Nu cred că mai pot continua. Sunt prea obosit. Se face prea frig. Va trebui să mă întorc acasă.

Dar chiar când a rostit cuvântul acela – *„acasă“* – și-a dat seama că nu mai avea casă. Exista o căsuță în pădurea de pini. Dar aceea nu mai era casa lui. Nu așa, cu mătușa Carlotta locuind acolo. Nu când el nu putea nici măcar să doarmă în patul lui.

– Ascultă, Miika, a zis hrănind șoarecele cu o ciupercă, în timp ce stătea așezat lângă copac. Pentru tine s-ar putea să fie cel mai bine să rămâi în pădurea asta. Uită-te la hartă. Nu știu dacă ne vom descurca.

Nikolas și Miika s-au uitat atenți la hartă, dar cărarea pe care trebuia să o urmeze era ilustrată printr-o linie punctată care arăta ca niște pași în zăpadă. Harta nu avea pe ea nici o linie dreaptă. Era o singură cărare lungă și plină de curbe, șerpuind prin păduri și în jurul lacurilor, spre un munte mare. Nikolas își dădea seama că muntele era foarte mare fiindcă pe hartă era numit chiar așa – „Muntele Foarte Mare“.

A scos șoricelul din buzunar și l-a așezat pe pământ.

– Haide, Miika. Părăsește-mă. Uite, frunze și fructe. O să poți trăi aici. Hai. Du-te.

Șoarecele a ridicat privirea spre el.

– Frunze și fructe? Nu mă insulta cu discuții despre frunze și fructe!

– Serios, Miika, e mai bine așa.

Însă Miika doar s-a cățărat înapoi pe piciorul lui Nikolas și atunci el a pus iarăși șoarecele în buzunar. Nikolas și-a așezat capul pe pământul acoperit cu mușchi, a tras peste el șalul bătrânei și, acolo și atunci, la lumina zilei, a adormit.

În timp ce dormea, a început să ningă.

A visat că era copil și se ducea pe dealurile de lângă Lacul Blitzen, că era tras pe sanie de tatăl său și mama sa râdea. Era așa de fericit în acel vis.

Dar deodată a simțit un râcâit și s-a trezit. Miika îl zgrepțăna cu lăbuțele pe piept și chițăia de frică.

– Ce e, Miika?

– Habar n-am! a chițăit Miika. Dar e foarte mare și are coarne în cap!

Și-atunci a văzut și Nikolas.

Creatura.

Era atât de aproape, încât pentru o clipă nici nu și-a dat seama ce anume este. Cu siguranță părea mare de unde stătea Nikolas. Dar nu era un urs. Era acoperit cu blană de-un cenușiu întunecat și avea un cap lat și puternic. Ca un elan, deși în mod limpede nu era așa ceva. Pieptul creaturii tresălta ridicat de răsuflările profunde și nu era gri, ci alb ca zăpada. Animalul scotea niște sunete ciudate, de parcă ar fi fost un porc combinat cu un lup. Nikolas i-a văzut coarnele mari, catifelate, care se aplecau și se răsuceau ca niște copaci ce se leagănă în vânt.

Și atunci și-a dat seama.

Era un ren.

Un ren foarte mare și foarte furios.

Și se uita țintă la Nikolas.

Renul

tătea pe loc, părând mare și feroce. Blana sa de-un cenușiu întunecat avea culoarea norilor de furtună de deasupra. Își legăna capul uriaș de la stânga la dreapta și apoi în sus și scotea un răget ciudat, mârâit, ca un tunet prăvălindu-se din cer.

Miika chițăia speriat. Nikolas s-a ridicat cu chiu, cu vai în picioare.

– Cuminte, renule, cuminte! Băiat bun! Ești băiat? (Nikolas s-a uitat.) Ești băiat. Stai liniștit. Nu-ți fac nimic. Bine? Sunt prieten.

Cuvintele nu aveau niciun efect.

Ba chiar l-au făcut pe ren să se salte pe picioarele din spate. Animalul s-a înălțat deasupra lui Nikolas, iar copitele din față au ajuns la doi centimetri de fața băiatului, lovind cu furie aerul.

Nikolas s-a tras înapoi, lipindu-se de un copac. Îi bubuia inima.

– Ce să facem? l-a întrebat pe Miika, dar era clar că șoarecele n-avea niciun plan pe care să simtă nevoia să-l destăinuie.

– Oare să fugim?

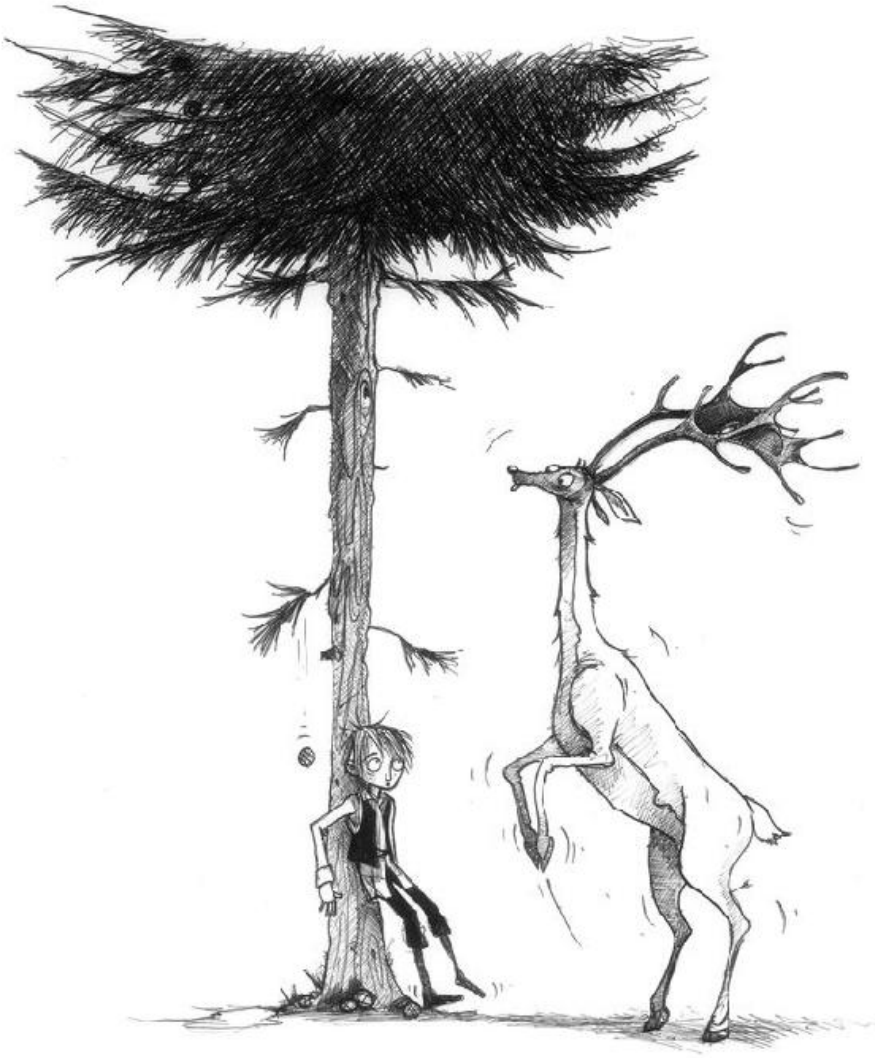

Nikolas își dădea seama că sub nicio formă n-avea cum să alerge mai repede ca renul. Răsuflarea i se vedea albă în aer, iar el înțepenise de spaimă.

Renul era o masă solidă și grea de mușchi și blană, învăluită de răsuflarea ca un nor ce-i ieșea prin nări. Prin aerul tulbure se apropia, sălbatic, mârâind, fumegând, ținând capul plecat acum și coarnele mari îndreptate chiar spre fața lui Nikolas. Probabil că era cel mai mare și mai furios ren din întreaga Finlandă.

Fulgere brăzdau cerul. Nikolas a aruncat o privire în sus.

– Ține-te bine, Miika, a zis Nikolas.

Și a sărit în sus, apucând creanga de deasupra capului cu două mâini și țâșnind din calea renului chiar când tuna. Renul s-a izbit drept în molid, în timp ce Nikolas se agăța cu picioarele de creangă și

se apuca și mai bine de ea. Nikolas spera că, în cele din urmă, renul se va plictisi și-l va lăsa în pace, dar animalul a rămas acolo, dând roată în jurul copacului și răscolind pământul.

Nikolas a observat ceva.

Renul șchiopăta. Un băț de lemn, subțire și rupt, îi ieșea dintr-unul dintre picioarele din spate. Fusese lovit de o săgeată.

Bietul animal, și-a zis Nikolas.

Și tocmai atunci a simțit cum se rupe creanga de sub el și s-a prăbușit spre pământul acoperit de zăpadă, aterizând greoi pe spate.

– Aaa!

O umbră a înaintat spre el. Era renul.

– Ascultă, a oftat Nikolas. Pot să ți-o scot.

A făcut un gest de parcă ar fi tras o săgeată dintr-un picior. Renii, în general, nu sunt prea buni la priceput mima, așa că animalul și-a legănat capul și l-a trosnit cu coarnele pe Nikolas în coaste. Asta l-a făcut și pe Miika să zboare din buzunar, sărind prin aer și lovindu-se în cele din urmă de un copac.

Nikolas s-a ridicat cu greutate în picioare, luptându-se cu durerea.

– Ești rănit. Pot să te-ajut.

Renul s-a oprit. A scos un mârâit fornăit. Nikolas a inspirat profund, și-a adunat tot curajul pe care-l avea și a înaintat. A atins cu blândețe piciorul renului, chiar deasupra săgeții. S-a oprit.

Penele săgeții erau gri. Exact ca la săgeata care fusese trasă spre urs. Săgeata asta era a vânătorului Anders.

– Au trecut pe aici, a gândit cu voce tare Nikolas.

A tras puțin de săgeată și a luat niște zăpadă în palme, amintindu-și cum îl ajutase cândva tatăl său pe elan. A bătucit zăpada în jurul rănii, unde săgeata străpunsese pielea.

– O să doară, da? Dar apoi o să te simți mai bine.

Săgeata pătrunsese adânc în carne, dar Nikolas a văzut că sângele se închegase și și-a dat seama că probabil stătuse acolo cu zilele, dacă nu cu săptămânile. Bietul animal se mișca din nou acum, smucindu-și piciorul încolo și încoace de durere. Apoi a scos un geamăt lung, chinuit.

– Stai liniștit. E în regulă, a zis Nikolas trăgând săgeata afară.

Renul a tremurat un pic de la șoc și s-a răsucit, mușcându-l pe Nikolas de coapsă.

– Hei! Eu încerc să te-ajut.

Iar apoi renul și-a plecat capul, a stat neclintit o clipă și și-a făcut nevoile.

– Așa, a zis Nikolas, adunându-și ultimele fărâme de curaj.

A mai luat niște zăpadă între palme și a așezat-o pe rană.

După câteva minute, renul s-a oprit din tremurat și părea mai liniștit. Norii de aburi care îi ieșeau pe nări s-au micșorat, iar animalul a început să caute smocuri de iarbă prin zăpadă.

Simțind că, în sfârșit, renul îl va lăsa în pace, Nikolas s-a ridicat pe picioarele sale dureroase, înghețate și pline de bășici, și s-a scuturat. Miika a venit fuga la el și Nikolas l-a pus iarăși în buzunarul de la haină. Au privit amândoi în sus și au văzut cea mai mare și mai puternică lumină de pe cerul nopții. Steaua Nordului. Nikolas s-a uitat împrejur și a văzut un lac mare spre est și câmpii înghețate spre vest. S-a uitat în jos, la hartă. Trebuia să meargă direct spre nord, în cea mai dreaptă linie posibilă. A început să meargă în acea direcție, făcând zăpada densă să trosnească. Însă după puțin timp a auzit pași.

Renul.

Numai că de data asta nu încerca să-l atace. Nu făcea decât să-și încline capul, așa cum fac câinii.

– Nu-mi place renul ăla înspăimântător, căruia-i cresc copaci din cap, a mormăit Miika.

Nikolas a continuat să meargă și, de fiecare dată când se oprea să se uite înapoi, se oprea și renul.

– Marș, a zis Nikolas. Nu vrei să vii cu noi, crede-mă. Mai am cale lungă de mers și nu-s o companie prea plăcută.

Dar renul se tot ținea după el. În cele din urmă, după câteva mile, Nikolas a obosit iarăși. Își simțea picioarele grele. Își putea vedea tălpile picioarelor prin pantofi. Și îl durea capul de frig și epuizare. Renul însă, în ciuda rănii de la picior, nu părea deloc obosit. Iar atunci când Nikolas a fost nevoit să se oprească pentru a-și odihni picioarele și a-și mai ușura durerea din bășici, renul a venit în fața lui și, observând pantofii distruși ai lui Nikolas și picioarele rănite, a plecat capul și s-a lăsat în genunchii din față.

– Vrei să mă sui la tine în spinare? a întrebat Nikolas.

Renul a scos un sunet ca un pufăit, ușor mârâit.

– Asta înseamnă „da“ în reneză? Miika, tu ce crezi?

– Eu cred că „nu“, a zis Miika.

Dar Nikolas își simțea picioarele atât de obosite și-l dureau așa de tare labele și tălpile, încât a hotărât să riște.

– Dar îți dai seama că suntem doi? Și eu, și șoarecele meu. E-n regulă?

Părea să fie. Așa că Nikolas s-a urcat în spinarea renului și, ce mai încolo și-ncoace, a făcut singurul lucru pe care-l putea face.

A sperat că totul o să fie bine.

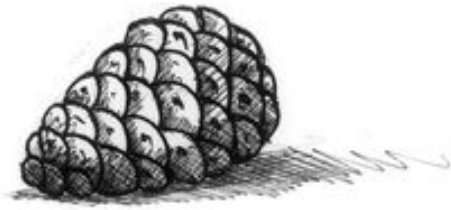

Ceva roșu

Să călărești un ren este ceva mai ușor decât ți-ai imagina, avea să descopere Nikolas. E o călătorie cam zdruncinată, dar tot e mult mai bine decât să mergi pe jos, mai ales când ai bășici la picioare. Și, într-adevăr, Nikolas s-a obișnuit până și cu hurducăiala. Stătea acolo, acoperind delicat cu mâna buzunarul de la haină, încercând să-i țină de cald lui Miika.

– Trebuie să-ți pun un nume, i-a spus renului. N-or fi importante numele pentru reni, dar pentru oameni sunt. Ce-ai zice de…

A închis ochii și și-a amintit de visul pe care-l avusese, cu el mic dându-se cu sania pe Lacul Blitzen.

– Blitzen?

Renul a ciulit urechile și și-a înălțat capul. Nikolas a hotărât să-i rămână numele Blitzen.

– Așa o să-ți zic, dacă-ți place.

Și se părea că renului îi plăcea.

Nikolas, Miika și Blitzen au călătorit împreună o vreme îndelungată, li s-a părut să fie zile în șir. Se făcea tot mai frig, iar Nikolas era recunoscător că-i avea pe Blitzen, șalul bătrânei și pe Miika în buzunar, să-și încălzească mâna. Adesea se apleca înainte, ca să îmbrățișeze renul și să-i dea să mănânce din mica rezervă de ciuperci și fructe pe care o avea în buzunarul din dreapta.

În cele din urmă, peisajul a devenit complet alb, iar Nikolas a știut că ajunseseră în porțiunea care pe hartă arăta ca un loc gol. Zăpada era mai adâncă și vântul mai aspru, dar Blitzen se dovedea zdravăn. Picioarele sale lungi și trupul robust înaintau prin zăpada adâncă. Era tot mai greu de văzut în față prin tot acest alb, dar ceva se înălța la orizont. Un vârf imens, larg și râpos.

În sfârșit, când pe cer a apărut suspendată în josul cerului așchia

infimă a lunii ca o seceră, zăpada a încetat să mai cadă, iar ei au ajuns la Muntele Foarte Mare.

Nikolas i-a dat lui Blitzen penultima ciupercă, iar pe ultima lui Miika. El nu a mâncat nimic, deși mațele îi chiorăiau ca o furtună îndepărtată. Muntele părea să fie nesfârșit. Cu cât urcau mai sus, cu atât părea mai înalt.

Blitzen începea să încetinească, de parcă îl ajunsese în sfârșit oboseala.

– Băiat bun, Blitzen, îi tot spunea Nikolas, grijuliu. Băiat bun.

Ținea o mână pe Miika, să se asigure că e-n siguranță la adăpostul buzunarului și, din când în când, o folosea pe cealaltă ca să mângâie renul pe spinare.

Picioarele lui Blitzen călcau acum doar prin zăpadă, fără să mai atingă pământul, iar stratul era tot mai gros. Era de mirare că mai putea continua.

Nikolas se simțea orbit de tot acel alb, până când în cele din urmă, la jumătatea urcușului pe munte, în față s-a ivit o scânteiere roșie care arăta ca o dâră de sânge, o zgârietură pe zăpadă. Nikolas a sărit de pe ren și a înaintat cu greu spre ea, prin tot acel ocean alb înghețat.

Era o treabă dificilă. Se cufunda în zăpadă până la genunchi la fiecare pas. Muntele nu mai părea un munte, ci o grămadă uriașă de nea.

Până la urmă a ajuns acolo. Dar nu era sânge. Era o căciulă roșie, iar el a recunoscut-o într-o clipită.

Era căciula roșie a tatălui său.

Căciula pe care și-o făcuse el dintr-o cârpă roșie, cu moț alb din bumbac pufos.

Era rece, înghețată și înțesată de zăpadă fină ca praful, dar nu încăpea nicio îndoială.

Nikolas a simțit cum o disperare profundă, ascuțită, îi cuprinde tot trupul slăbit. Se temea că se întâmplase ce era mai rău.

– Tată! a strigat iar și iar.

A săpat cu mâinile prin zăpadă.

– Tată! Tată!

Încerca să-și spună că faptul că găsise căciula tatălui nu însemna nimic. Poate că pur și simplu îi fusese suflată de pe cap, iar el se

grăbea și nu mai reușise s-o găsească. Poate. Dar când te dor oasele de frig și ești lihnit de foame, e greu să mai vezi partea plină a paharului.

– Tată! Taaată!

A rămas acolo, săpând prin zăpadă cu mâinile goale până când, într-un târziu, tremurând și înghețat, a izbucnit în lacrimi.

– Totul e-n zadar! i-a spus Nikolas lui Miika, care se uita din buzunar, înfruntând gerul cu capul lui mic și tremurând. E zadarnic. Probabil că a murit. Trebuie să ne întoarcem.

Apoi a strigat mai tare, adresându-i-se lui Blitzen:

– Trebuie să mergem spre sud. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te iau cu mine. N-ar fi trebuit să vă iau pe niciunul. E prea dur și prea periculos chiar și pentru un ren. Haideți să ne întoarcem de unde-am venit.

Dar Blitzen nu asculta. Se îndepărta, chinuindu-se prin zăpada groasă, urcând în continuare pe munte.

– Blitzen! Nu încolo trebuie mers! Nu ne așteaptă nimic în partea aceea.

Dar Blitzen tot continua să meargă. Și-a întors capul, ca pentru a-i spune lui Nikolas să continue. Pentru o clipă, Nikolas s-a gândit să rămână nemișcat. Să stea așa pur și simplu, până-l acoperă zăpada și devine și el – ca și tatăl lui – parte din acest munte. Părea să n-aibă niciun sens să meargă nici înainte, nici înapoi. Acum își dădea seama ce prost fusese să plece de la căsuța lui. Speranța îl părăsise, în cele din urmă.

Era așa de frig, încât îi înghețau și lacrimile pe față.

Știa că n-o să-i ia mult până moare.

Tremurând, l-a privit pe Blitzen cum urcă.

– Blitzen!

A închis ochii. A încetat să plângă. A așteptat să-i dispară răceala din oase și să apară în sfârșit liniștea. Însă, în doar câteva clipe, a simțit un ghiont moale și blând în ureche. Deschizând ochii, a văzut ochii lui Blitzen, care îl priveau fără să clipească de dincolo de un nor de răsuflare caldă, într-un fel care l-a făcut să creadă că renul înțelegea tot.

Ce anume l-a făcut pe Nikolas să se urce iarăși în spinarea renului?

Speranța să fi fost? Curajul? Sau doar o nevoie de a termina ceea ce începuse?

Un lucru e sigur. Nikolas a simțit cum ceva începe să ardă în interiorul său, așa slăbit, obosit, înfrigurat, înfometat și trist cum era. A apucat căciula tatălui, a scuturat-o de zăpadă, și-a pus-o în cap și s-a urcat iarăși pe ren. Iar renul – așa obosit, înfrigurat și înfometat cum era *el* – a continuat să urce muntele acela. Fiindcă de asta există

munții pe lume.

Sfârșitul magiei

ând urci întruna pe un munte, în cele din urmă ajungi în vârf. Așa stau lucrurile cu munții. Oricât de mari ar fi, întotdeauna există un vârf. Chiar dacă durează toată ziua și apoi toată noaptea, de obicei ajungi acolo dacă te gândești neîncetat la faptul că există un vârf. Ei, sigur, asta dacă muntele nu e Himalaya, în cazul căruia muntele pur și simplu continuă la nesfârșit și, chiar dacă știi tu că există un vârf, îngheți groaznic și îți cad toate degetele de la picioare înainte să ajungi acolo. Dar acesta nu era un munte *atât* de mare. Iar lui Nikolas nu i-au căzut degetele.

El, împreună cu Blitzen și Miika, a tot urcat, în vreme ce cortine de lumină verde umpleau cerul nopții.

– Uite, Miika, aurora boreală!

Iar Miika s-a ridicat pe labele din spate în buzunarul lui Nikolas, s-a uitat și a văzut că întinderea cerului era acoperită de o lumină frumoasă, misterioasă, fantomatică. Ca să fim sinceri, lui Miika nu-i păsa. Frumusețea nu-i interesează în mod deosebit pe șoareci, decât dacă-i vorba de frumusețea unui galben cremos sau a unor vinișoare albastre de pe o bucată drăgălașă de brânză. Așa că imediat după ce

și-a ițit capul din buzunarul lui Nikolas, s-a cuibărit la loc.

– Nu e minunată? a întrebat Nikolas privind pierdut la aurora care arăta de parcă cineva ar fi presărat praf de sclipici verde în ceruri.

– Căldura e minunată, a zis Miika.

Până la răsărit, au ajuns în vârful muntelui. Și, deși cerul era albastru și aurora dispăruse, tot mai strălucea ceva. Doar că mai jos, în valea de sub munți. Iar această auroră nu era doar de toate nuanțele de verde, ci din toate culorile curcubeului. Nikolas s-a uitat pe hartă, încercând să identifice peisajul. La poalele muntelui ar fi trebuit să fie satul elfilor, dar la orizont nu era decât o întindere plată acoperită de zăpadă. De fapt, nu. Mai erau și niște dealuri în depărtare, spre nord-vest, cu niște pini înalți, dar vreun alt semn de viață nu părea să mai fie.

Au continuat să meargă drept spre nord, către luminile multicolore, coborând muntele, prin aerul luminos.

Era incredibil cu ce viteză îi scădea moralul lui Nikolas. În vârful muntelui, totul păruse posibil, însă acum, când înainta anevoios prin zăpada groasă, îl năpădeau iarăși grijile.

– Cred c-am înnebunit, a zis Nikolas.

Foamea începea să fie dureroasă, de parcă ar fi avut ceva viu care mârâia și i se zvârcolea în stomac. Și-a tras căciula tatălui peste urechi. Au continuat să meargă, prin stratul de zăpadă care începea să se mai subțieze, dar tot se simțea din plin, și prin aerul colorat în roșu și galben, verde și mov. În plus, lui Nikolas i se părea că era ceva în neregulă cu Blitzen. Încetinea și își ținea capul atât de plecat, că nici nu-i mai vedea coarnele.

– Ai nevoie să dormi, trebuie să dorm și eu, a zis Nikolas. Trebuie să ne oprim.

Dar Blitzen nu s-a oprit. Mergea mai departe. Un pas șovăitor după altul, până i s-au împleticit genunchii și s-a prăbușit în zăpadă.

Buf.

Nikolas s-a pomenit prins sub ren. Iar Blitzen, unul dintre cei mai mari reni din câți au existat vreodată, era greu. Miika s-a strecurat din buzunarul lui Nikolas, a țopăit pe pământul acoperit cu zăpadă până la capul lui Blitzen și a început să-l zgârie pe față, încercând să-l trezească.

– Blitzen! Trezește-te! Mi-ai prins piciorul! striga Nikolas.

Dar Blitzen nu se trezea.

Nikolas simțea cum i se face zob piciorul. Durerea îi pulsa de la gleznă prin tot corpul, până nu s-a mai putut gândi la nimic altceva. Doar durere. A încercat să se împingă în spinarea lui Blitzen și să-și smulgă piciorul prin zăpadă. Poate că Nikolas ar fi reușit să se elibereze, dacă n-ar fi fost atât de slăbit și de înfometat. Dar așa, Blitzen era tot mai greu și mai rece.

– Blitzen! a strigat Nikolas. Blitzen!

Și-a dat seama că putea pur și simplu să moară acolo, fără ca nimeni să știe sau să-i pese cuiva. Groaza i-a dat fiori noi lui Nikolas, în timp ce luminile ciudate pluteau prin aerul dimprejur. Roșii, galbene, albastre, verzi, violacee.

– Miika, du-te… Cred că sunt blocat aici… Du-te… Mergi…

Miika s-a uitat îngrijorat în jur, dar apoi a văzut ceva. Ceva ce ochii de om ai lui Nikolas nu puteau vedea.

– Ce e, Miika?

Miika a chițăit un răspuns pe care Nikolas nu-l putea înțelege.

– Brânză, a zis Miika. Miroase a brânză!

Desigur, nu se vedea nici urmă de brânză, dar asta nu l-a oprit pe Miika. Dacă crezi în ceva, nu ai nevoie să-l și vezi.

Așa că șoarecele a fugit și a tot fugit. Zăpada, deși groasă, era ușoară și pufoasă, întinsă într-un strat continuu pe pământ, iar Miika gonea iute, frământând-o cu lăbuțele, îndreptându-se spre nord.

Nikolas și-a privit prietenul șoarece cum devine un punct și apoi dispare complet.

– La revedere, prietene. Baftă!

A dat să-i facă cu mâna. Degetele îi înghețaseră așa de tare, încât deveniseră de-un violet închis, dens. Le simțea de parcă îi ardeau. Avea crampe la burtă. Piciorul, captiv între greutatea renului și greutatea lumii, era cuprins de chinuri. Nikolas a închis ochii și și-a imaginat un festin grozav. Șuncă, turtă dulce, ciocolată, prăjituri, plăcintă cu afine.

S-a lăsat pe spate, în zăpadă, și a simțit o epuizare copleșitoare, de parcă îl părăsea și viața.

Miika dispăruse. Iar atunci Nikolas s-a simțit atât de îngrozitor, încât a spus ceva la fel de îngrozitor. Lucrul cel mai cumplit pe care îl poate spune vreodată cineva. (Închideți ochii și urechile, mai ales dacă sunteți elf.)

– Nu există magie, a șoptit el, delirând.

Iar după aceea totul s-a întunecat.

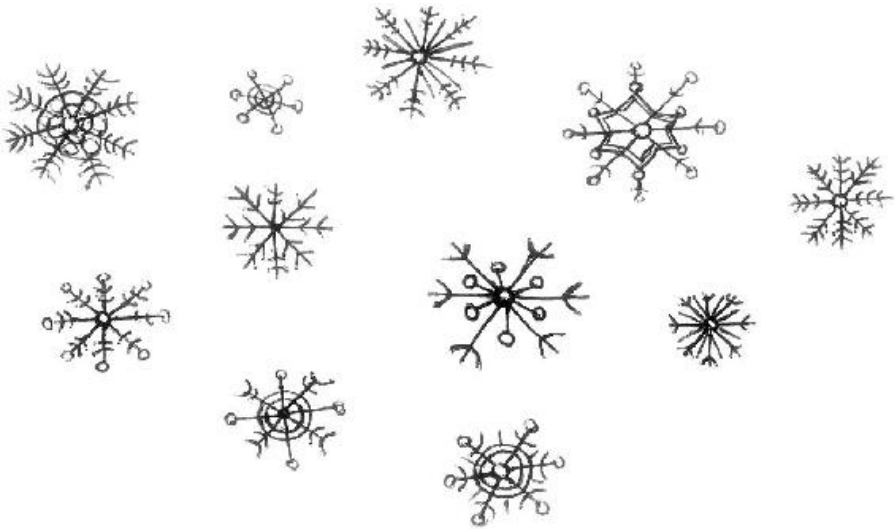

Moș Topo și Micuța Noosh

e auzeau voci în întuneric…

– *Kabeecha loska! Kabeecha tikki!* a zis o voce.

Era o voce ciudată. Slabă, grăbită și pițigăiată. O voce de fată, probabil.

– *Ta huuure. Ahtauma loska es nouska, Noosh.*

Această a doua voce era mai lentă și mai groasă, dar tot ciudată. Era aproape ca și cum ar fi cântat.

Oare murise?

Ei bine, nu. Nu tocmai. Dar nici tocmai viu nu mai era, iar dacă ar fi dat de el și de Blitzen cu doar un minut mai târziu, n-ar mai fi găsit decât două cadavre.

Primul lucru pe care l-a observat Nikolas a fost căldura.

Era de parcă un fel de sirop cald îi picura din interior. Încă nu simțea mâna cea mică apăsându-i pe inimă, dar auzea vocile, deși păreau la un milion de mile depărtare.

– Ce e, bunicule? a zis vocea subțire, pe care acum – și mai ciudat – Nikolas o putea înțelege perfect, de parcă ar fi fost chiar limba lui.

– E un băiat, Noosh, a zis cealaltă voce.

– Un băiat? Dar e mai înalt decât tine, bunicule.

– Din cauză că-i un soi mai special de băiat.

– Un soi special? Ce soi?

– E om, a zis vocea mai groasă, cu grijă.

S-a auzit un oftat.

– Un *om*? O să ne mănânce?

– Nu.

– Să fugim?

– Sunt sigur că suntem în siguranță. Și chiar dacă n-am fi, nu trebuie să lăsăm niciodată teama să ne conducă.

– Ia uite ce urechi ciudate are!

– Da. Urechile de om sunt o chestie cu care nu te obișnuiești ușor.

– Dar cum rămâne cu ce i s-a-ntâmplat lui…

– Fii serioasă, Micuță Noosh, nu trebuie să ne gândim la asta. Întotdeauna trebuie să-i ajutăm pe cei aflați la necaz… Chiar dacă sunt oameni.

– Arată cumplit.

– Da. Da, așa e. De asta trebuie să facem tot ce putem, Noosh.

– Crezi că reușești?

– Da, a zis bunicul, însă cu o umbră de îngrijorare în glas. Cred că da. Și cu renul.

Blitzen s-a trezit și s-a rostogolit ușor, ridicându-și greutatea de pe Nikolas, care acum clipea, trezindu-se.

Nikolas a oftat. Pentru o clipă, n-a știut unde se află. Apoi a văzut cele două ființe și iar a oftat, fiindcă așa faci când vezi elfi.

Elfii erau amândoi destul de scunzi, cum sunt elfii, deși unul era mai înalt decât celălalt. Nikolas și-a dat seama că elful mai mic era fată. Avea păr negru și pielea mai albă ca zăpada, pometi înalți, urechi ascuțite și ochi mari, un pic prea depărtați. Purta o tunică de un verde-pământiu întunecat, care nu arăta foarte călduroasă, dar fetei nu părea să-i fie frig. Elful mai bătrân și mai mare purta o tunică de aceeași culoare și o curea roșie. Avea o mustață albă lungă și păr cărunt și un aer serios, dar de treabă. Ochii îi scânteiau precum chiciura dimineții în lumina soarelui.

– Cine sunteți? a întrebat Nikolas.

Dar mai degrabă voia să întrebe *ce*, nu *cine*.

– Eu sunt Micuța Noosh, a zis fetița. Pe tine cum te cheamă?

– Eu sunt Nikolas.

– Iar eu sunt Moș Topo, bunicul lui Noosh, a zis celălalt elf, care se uita în jur să vadă dacă nu cumva îi privește cineva. Adică, de fapt, ca să fim exacți, stră-stră-stră-stră-stră-străbunicul. Suntem elfi.

Elfi.

– Am murit? a întrebat Nikolas.

Întrebare care era cam aiurea, de vreme ce pentru prima oară de câteva săptămâni putea simți căldura inundându-i venele și entuziasmul crescându-i în piept.

– Nu. Nu ai murit, a zis Moș Topo. Deși te-ai străduit cât ai putut! Ești cât se poate de viu, grație bunătății pe care am găsit-o în tine.

Nikolas era derutat.

– Dar… dar nu mi-e frig. Și nici slăbit nu mă simt.

– Bunicul a făcut o vrajă mică, a zis Micuța Noosh.

– Vrajă?

– Un drimwick.

– Drimwick? Ce-i aia?

Micuța Noosh s-a uitat la Nikolas și apoi la bunic, iar apoi iarăși la Nikolas.

– Nu știi ce-i aia un drimwick? a întrebat.

Moș Topo s-a uitat în jos la fetița elf.

– Băiatul vine de pe partea cealaltă a muntelui. Nu prea există magie acolo de unde vin oamenii.

Bunicul le-a zâmbit lui Nikolas și Blitzen.

– Un drimwick este un descântec al speranței. Nu faci decât să închizi ochii și să îți dorești ceva, iar dacă îți dorești exact așa cum se cuvine, atunci ți se poate întâmpla. Este una dintre cele mai vechi vrăji, apare în prima *Carte a speranței și minunii*. Asta-i o carte a elfilor despre magie. Mi-am așezat palma pe tine și pe prietenul tău ren și mi-am dorit să fiți calzi, puternici și mereu în siguranță.

– Mereu în siguranță? a întrebat Nikolas derutat, în timp ce Blitzen îi lingea o ureche. Dar asta e imposibil.

Micuța Noosh a oftat în timp ce Moș Topo i-a acoperit urechile.

– Elfii nu rostesc absolut niciodată cuvântul acesta, a zis el scuturând din cap. O imposibilitate este o posibilitate pe care încă nu ai înțeles-o… dar acum trebuie să pleci din Elfhelm, a zis Moș Topo. Și trebuie să pleci repede.

– Elfhelm? Satul elfilor? a întrebat Nikolas. Dar nici n-am ajuns acolo.

Micuța Noosh a râs prelung, cu râsul ei de elf (care chiar este unul foarte lung). Moș Topo a privit-o sever.

– Ce-i așa amuzant? a întrebat Nikolas, gândindu-se că și dacă ai salvat viața cuiva, tot e cam nepoliticos să râzi așa de el.

– Stăm chiar pe Strada celor Șapte Curbe, a chicotit Micuța Noosh.

– Cum? Dar asta nu e o stradă. Suntem într-un pustiu. E doar zăpadă peste tot. Și… un fel de… culori.

Micuța Noosh s-a uitat la Moș Topo.

– Spune-i, bunicule, spune-i.

Moș Topo s-a uitat în jur, să se asigure că nu se uita nimeni la ei, și i-a explicat repede:

– Asta-i cea mai lungă stradă din Elfhelm. Suntem în colțul de sud-est al satului. Strada șerpuiește spre vest tocmai până la Dealurile Împădurite, dincolo de periferiile satului.

– Dealurile Împădurite? a întrebat Nikolas. Dar eu nu văd nimic. Doar culori în văzduh.

– Iar acolo sunt Lacul de Argint și Câmpul Renului, cu toate magazinele de pe Strada Câmpul Renului, a zis Micuța Noosh, sărind în sus și-n jos și arătând spre nord.

– Lac? Ce lac?

– Iar acolo e primăria satului Elfhelm, a zis ea, arătând în direcția opusă, nu spre ceva anume.

Nikolas nu înțelegea. S-a ridicat în picioare.

– Despre ce vorbești?

– E orb? a întrebat Micuța Noosh.

Moș Topo s-a uitat la Nikolas, apoi la Micuța Noosh. Și a zis foarte încet:

– Ca să vezi ceva, trebuie să crezi în acel ceva. Dar să crezi *cu adevărat*. Asta e prima regulă a elfilor. Nu poți să vezi ceva în ce nu crezi. Acum străduiește-te foarte tare și vezi dacă ți se arată în fața ochilor ceea ce ai căutat.

Satul elfilor

ikolas s-a uitat în jurul său în timp ce, lent, sutele de culori plutind prin văzduh deveneau tot mai puțin fantomatice și din ce în ce mai reale. Mai intense, mai vii, mai materiale. Nikolas privea cum culorile care înainte plutiseră libere ca un gaz prin atmosferă căpătau acum contururi și forme. Pătrate, triunghiuri, dreptunghiuri. Străzi, clădiri, un sat întreg ivindu-se din aer. Satul elfilor. Stăteau pe o stradă plină de cabane mici și verzi. Mai era un drum, mai mare, cu care se intersecta dinspre est. Nikolas s-a uitat pe jos. Încă mai era zăpadă. Asta nu se schimbase. Și-a aruncat privirea spre drumul mai mare, care mergea spre nord, din fața lui. De fiecare parte a drumului erau clădiri, cu fațade din bârne și acoperișuri învelite de nea. Nikolas a văzut că una dintre clădiri avea atârnat afară un sabot de lemn uriaș. Alta avea un titirez vopsit pe firmă. Probabil, un magazin de jucării. Dincolo de ele era lacul de care îi spusese Micuța Noosh, ca o oglindă ovală enormă, chiar lângă un câmp plin cu reni. Și Blitzen observase asta și se uita curios într-acolo.

Către vest, înainte de Dealurile Împădurite, un turn mare, rotund și întunecat străpungea cerul. La nord era locul către care arătase Micuța Noosh: primăria satului Elfhelm, făcută din bușteni închiși la culoare,

aproape negri. Era, de departe, cea mai mare clădire din tot satul. Nu la fel de înaltă ca turnul (avea doar două etaje), dar lată și cu vreo douăzeci de ferestre care străluceau, luminate. Nikolas auzea cântece și o mireasmă dulce și minunată venea din direcția primăriei. O mireasmă pe care n-o mai simțise de mai mult de un an. Turtă dulce. Ba mirosea încă și mai bine decât pe-atunci, în fața brutăriei din Kristiinankaupunki.

– Ooo, Elfhelm. Tata a avut dreptate, satul este întocmai cum mi l-a descris el.

– Îmi place căciula ta, a zis Micuța Noosh.

– Mulțumesc, a spus Nikolas.

Și-a dat-o jos și s-a uitat la ea.

– A fost a tatălui meu. El a plecat într-o expediție spre Elfhelm. Aș vrea să știu dac-a ajuns. Mai era cu încă șase bărbați. Îl chema…

Însă Micuța Noosh i-a tăiat vorba, entuziasmată:

– Roșu e culoarea mea preferată! După verde. Și galben. Îmi plac toate culorile, de fapt. În afară de mov. Movul mă întristează. Uite, aici locuim noi, a zis fetița.

A arătat spre o cabană cu roșu și verde, aflată la mică depărtare.

– E minunată, a zis Nikolas, dar mă întrebam și dacă nu cumva ați văzut un șoarece?

– Da! a țipat Micuța Noosh.

Moș Topo i-a acoperit repede gura cu mâna.

– Bine, copil de om, acum că ai văzut Elfhelm, ai face bine să-ți iei renul și să pleci, a zis Moș Topo. Ceea ce cauți tu nu se află aici.

Blitzen l-a împuns ușurel cu botul pe Nikolas în umăr, de parcă ar fi înțeles graba ivită în glasul lui Moș Topo, dar Nikolas nu s-a clintit.

– Am venit să-mi găsesc tatăl, a spus el. Am călătorit peste o mie de mile. Blitzen și cu mine n-o să ne întoarcem pur și simplu acum.

Elful cel bătrân a scuturat din cap.

– Îmi pare rău. Nu e înțelept pentru un om să se afle aici. Trebuie să te întorci în sud. E spre binele tău.

Nikolas l-a privit pe Moș Topo în ochi și l-a implorat:

– Tatăl meu este tot ce am. Trebuie să știu dacă a reușit să ajungă în Elfhelm.

– Ar putea să fie animalul nostru de companie! a sugerat Micuța Noosh.

Moș Topo a mângâiat fetița elf pe cap.

– Nu cred că oamenilor le place să fie animalele noastre de companie, Micuță Noosh.

– Vă rog, am venit aici cu gânduri bune. Nu vreau decât să știu ce s-

a întâmplat cu tata.

Moș Topo s-a gândit.

– Presupun, ținând cont de perioada din an în care suntem, că ai putea avea o șansă să fii bine primit.

Auzind asta, Micuța Noosh a fost entuziasmată.

– Hai să-l ducem la primărie!

– Nu voi crea necazuri. Promit, a spus Nikolas.

Moș Topo a aruncat o privire fugară spre turnul înalt și rotund dinspre apus.

– Necazurile nu trebuie întotdeauna create. Uneori există deja.

Nikolas habar nu avea ce înseamnă asta, dar i-a urmat pe elfi când aceștia au pornit, cu saboții lor de lemn, spre primăria din clădirea de lemn de dincolo de lac. Au mers pe strada largă, cu magazine, trecând pe lângă un semn pe care scria simplu „Calea Principală“, apoi pe lângă magazinul de saboți, o cofetărie cu ferestre afumate, un magazin de jucării și sănii, cu un afiș care făcea reclamă pentru lecții la Școala de Condus Sănii.

A mai trecut și de o clădire într-o rână, de cărămidă neagră, cu ferestre din gheață. „Zăpada Zilei“ scria pe firma de afară.

– Cel mai important ziar al elfilor, i-a explicat Moș Topo. Plin de grozăvii și prostii.

Afară erau grămezi de ziare care se dădeau pe gratis.

„MICUȚUL KIP – TOT DISPĂRUT“ era titlul mare de pe prima pagină, iar Nikolas s-a întrebat cine era Micuțul Kip. Tocmai era pe cale să întrebe, însă, deși erau mititei, elfii mergeau iute și deja o luaseră binișor înainte. El și Blitzen se străduiau să țină pasul.

– Ce este clădirea aceea? a întrebat Nikolas. Turnul înalt.

– Uite, a zis Moș Topo, schimbând subiectul. Acolo e Polul Nord.

Și i-a arătat o nuia verde și subțire care ieșea din pământ.

Atunci a intervenit Micuța Noosh:

– Crezi că Moș Vodol va fi amabil?

– Cred că totul va fi bine, a spus bătrânul elf. Haide, Micuță Noosh. Noi, elfii, suntem amabili și primitori în adâncul sufletului. Adică, cel puțin, așa am fost dintotdeauna. Până și Moș Vodol știe asta…

Nikolas era derutat.

– Ăăă, Moș Tippo?

– Topo, l-a corectat bătrânul elf.

– Moș Topo, scuze. Voiam doar să întreb dacă…

– Ia uite, Blitzen! a exclamat Micuța Noosh.

Ajunseseră la lacul limpede, de gheață. Chiar lângă el era un câmp unde alți șapte reni mestecau bucuroși licheni de pe copaci.

– Știi cumva dacă tatăl meu…

Moș Topo l-a ignorat și a chemat renii.

– Renilor drăguților, ia veniți aici! Iată un nou prieten.

Între timp, Micuța Noosh revenise la discuția despre culorile ei preferate.

– Îmi place mult indigo. E mult mai frumos ca violetul. Și stacojiul. Și turcoazul. Și magenta.

Blitzen stătea în spatele lui Nikolas și îi morfolea umărul cu botul.

– Nu-i foarte sociabil, i-a explicat Nikolas lui Topo.

Însă unul dintre reni, o femelă, a venit și i-a dăruit niște iarbă lui Blitzen. Pentru o clipă, lui Nikolas i s-a părut că vede cum picioarele ei chiar se desprind de pământ – o spărtură între locul unde se termina trupul renului și de unde îi începea umbra. Dar poate că doar i s-a părut.

– Ah, ea este Donner, cea mai bună dintre toți, a zis Micuța Noosh, iar apoi a început să-i arate pe toți ceilalți reni. Acolo e Comet, cu dunga lui albă pe spinare, acela e Prancer, e foarte amuzant, țopăie împreună cu Cupidon. Cupidon îți linge mâna dacă îl lași. Și, ah… și… și… aceea întunecată este bătrâna Vixen, e cam morocănoasă, iar acolo sunt Dancer și Dasher, cel mai iute dintre toți. [2]

– Te simți bine, băiete? l-a întrebat Nikolas pe Blitzen, dar Blitzen deja pornise să-și facă prieteni noi.

Nikolas a observat că cicatricea de pe piciorul lui Blitzen se vindecase complet.

Odată ce Blitzen s-a apucat să pască liniștit, ei și-au continuat

drumul, trecând pe lângă un semn care arăta spre vest, către „Dealurile împădurite unde trăiesc spiridușii“. Muzica se auzea tot mai tare, aroma de turtă dulce se întețea și un soi de teamă se amesteca cu un entuziasm ciudat, până când au ajuns la poarta vechii primării.

– A, și știi în ce zi suntem azi, nu-i așa? a întrebat Moș Topo cu un zâmbet încordat.

– Nu, nu știu nici măcar în ce lună!

– Suntem în douăzeci și trei decembrie! Mai sunt două zile până la Crăciun. Asta e petrecerea noastră de Crăciun. Singura petrecere care ne mai este permisă acum. Dar nu mai e la fel de reușită cum era pe vremuri, fiindcă s-a interzis dansul.

Lui Nikolas nu-i venea să creadă că era pe drumuri de-atâta timp, dar existau și lucruri mai greu de crezut ca acesta, iar el tocmai era pe cale să le afle.

Misterul Micuțului Kip

r trebui să vă aplecați ca să intrați pe poarta primăriei satului Elfhelm dacă ați fi un băiat de unsprezece ani potrivit de înalt, ca Nikolas. Însă odată ajuns înăuntru, Nikolas a fost copleșit de ceea ce vedea. Erau șapte mese de lemn foarte lungi, în jurul cărora ședeau elfi. Sute de elfi. Erau elfi micuți și elfi ceva mai puțin micuți. Erau elfi copii și elfi adulți. Slabi, grași și potriviți.

Își imaginase întotdeauna că vederea elfilor ar fi cel mai fericit moment posibil, însă atmosfera de aici era tare nefericită. Elfii erau separați în funcție de culoarea tunicii.

– Eu sunt o tunică verde, a zis Moș Topo. Asta înseamnă că stăm la masa din capăt. Tunicile verzi sunt purtate de membri ai Consiliului Elfilor. Tunicile albastre înseamnă elfi cu specializare, cum ar fi meșterii de jucării sau fabricanții de turtă dulce. Iar tunicile maro sunt elfi fără specializare. Pe vremuri nu era așa. Înainte de Moș Vodol, stăteam cu toții laolaltă. Asta înseamnă să fii elf. E vorba despre a fi Împreună.

– Cine e Moș Vodol?

– Șșș! Mai încet. Să nu te-audă.

Când își imaginase Crăciunul elfilor, Nikolas crezuse că vor fi cântece și multe dulciuri de mâncat. Și erau dulciuri aici – tot locul mirosea a scorțișoară și turtă dulce – dar elfii nu prea păreau să se bucure de mâncare. Și erau și cântece, dar elfii cântau cu niște voci îngrozitor de triste, deși versurile erau vesele:

Problemele noastre vin și dispar,
Ca fulgii din cer se topesc când apar.
Dar câtă vreme zâmbim și cântăm,
Problemele-n seamă nu le luăm.
Toți elfii petrec și versuri compun,
Suntem fericiți la ceas de Crăciun!

Însă nimeni nu era fericit. Toate chipurile erau triste sau posace. Nikolas se simțea stânjenit. I-a șoptit lui Moș Topo:

– Ce s-a întâmplat? De ce par toți așa de supărați?

Dar înainte să apuce Topo să-i răspundă, stră-stră-stră-stră-stră-strănepoata lui i-a arătat că nu *toți* elfii sunt nefericiți. Ea deja chițăia de bucurie:

– E aproape *Crăciunul*!

Deodată s-a lăsat liniștea și totul a încremenit, de parcă întreaga încăpere își ținea răsuflarea. Toți elfii îi observaseră de-acum și se întorseseră ca să se uite la Nikolas.

Moș Topo și-a dres glasul.

– Bună ziua, elfi! Se pare că avem un oaspete special, la țanc pentru Crăciun! Acum, fiindcă suntem în perioada Crăciunului, ar trebui să fim buni cu ceilalți și să dăm dovadă de ospitalitatea tradițională a elfilor, chiar dacă e vorba despre un om.

Elfii au oftat la auzul acestui cuvânt.

– Un om! a țipat unul. Și cum rămâne cu Noile Reguli?

Acest elf, care purta o tunică albastră, avea o barbă ciudată. Era dungată. Elful arăta spre un afiș prins în pioneze pe perete, o pagină ruptă din ziarul *Zăpada Zilei*. Pe aceasta scria „NOILE REGULI PENTRU ELFI“. Și urma o listă.

Nikolas s-a străduit să zâmbească și să le facă cu mâna, dar era o liniște ciudată și doar un copilaș elf, foarte mic, i-a răspuns făcând și el cu mâna. Unii dintre elfii bătrâni pufneau și bombăneau în barbă. Ce bizar! Elfii nu trebuiau să fie prietenoși? De câte ori își imaginase Nikolas un elf, își închipuise o ființă fericită, zâmbitoare, care dansa, făcea jucării și oferea turtă dulce în dar. Cel puțin așa îi spusese tatăl său. Dar poate că poveștile nu țineau cont de realitate. Acești elfi se întorseseră spre el și nu ziceau nimic, doar stăteau așa și se uitau lung și chiorâș. Nu crezuse vreodată că privitul chiorâș era o trăsătură așa de importantă la un elf.

– Ar trebui să plec? a întrebat Nikolas stânjenit.

– Nu. Nu, nu, nu. Nu. *Nu*, a răspuns Micuța Noosh, repetând, ca să fie limpede: Nu.

Moș Topo a scuturat din cap.

– Nu e cazul. Poți să stai cu noi. Găsim niște locuri la masa din capăt.

Toți cei din încăpere au tăcut, ascultând cum țăcăne saboții lui Topo pe dalele pardoselei atunci când ei trei au traversat sala, cât era de lungă. Era destul de întunecat, doar cinci torțe ardeau pe fiecare perete, dar Nikolas și-ar fi dorit să fie și mai întuneric, în așa fel încât să nu poată fi văzut. Și chiar își dorea să nu se fi aflat acolo, deși gândul mâncării de pe fiecare masă era înnebunitor pentru un băiat care în ultimele săptămâni nu mâncase nimic altceva în afară de ciuperci și rareori ceva afine sau merișoare.

Turtă dulce.

Supă dulce de prune.

Pateuri cu gem.

Plăcintă cu afine.

Micuța Noosh îl ținea de mână pe Nikolas. Fata avea mâna mică,

dar degetele lungi și subțiri, cu unghiuțe ascuțite. Ca mulți alți elfi tineri, ea recunoștea bunătatea când o vedea. Nu se îndoia, în sinea sa, de faptul că, deși Nikolas era om și avea urechi de om, nu trebuia să te temi de el. L-a condus la un loc. Jumătate dintre elfii de la masă au plecat îngroziți când l-au văzut apropiindu-se, ceea ce însemna că acum erau multe locuri libere din care putea să aleagă. Nikolas s-a așezat chiar lângă Micuța Noosh și atunci, văzând atât de multă mâncare delicioasă, a uitat că e privit de atâția ochi de elf, a luat un bol de supă de prune din mijlocul mesei și l-a băut dintr-o singură sorbitură pe tot, apoi și-a îndesat patru pateuri cu gem în gură și, chiar înainte să apuce o bucată de turtă dulce, a observat cum o elfă din fața lui face *ț-țț-ț* către el. Femeia avea păr blond deschis împletit în două cozi ce-i stăteau absolut orizontale, în linii drepte, de-o parte și de alta a capului.

– Nu vrem de-ăștia ca tine aici, a șuierat ea. Nu după ce s-a-ntâmplat ultima oară.

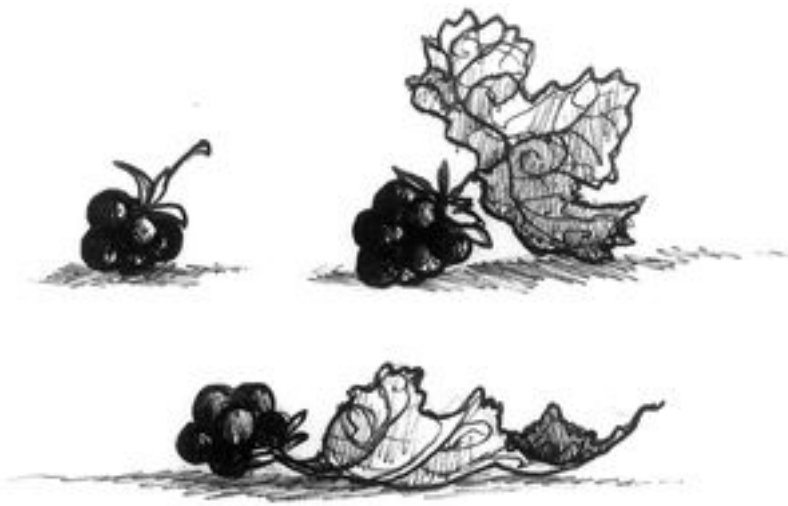

– Dar e bun la suflet, a zis Micuța Noosh. Poartă o căciulă roșie. Cineva care poartă căciulă roșie nu poate fi rău! Roșu e culoarea vieții, a iubirii și-a apusurilor.

– Ultima oară? a întrebat Nikolas.

– Ia lasă-l în pace, Mamă Ri-Ri, a spus Moș Topo. Nu ne face nimic rău.

– Rău? Rău? Rău! Dar sigur că ne face *rău*. Întreabă-l tu pe Micuțul Kip dacă nu ne face *rău*… E om. Oamenii sunt toți *răi*.

Atunci a intervenit alt elf – cu o figură serioasă, de la altă masă.

– Moș Vodol n-o să fie încântat.

Moș Topo s-a gândit.

– S-ar putea să fie așa, Moș Dorin, dar noi suntem elfi buni, a zis

Topo și a oftat.

Nikolas era derutat.

– Cine e Micuțul Kip? a întrebat el, amintindu-și de titlul mare din *Zăpada Zilei*.

Iar când a rostit „Micuțul Kip“, ceilalți elfi de la masă s-au oprit din mâncat.

– Poate c-ar fi mai bine să nu mai zici nimic, i-a șoptit Moș Topo.

– Dar pot să te mai întreb un singur lucru? a zis Nikolas.

– Mai bine mănâncă și apoi poate că ne…

Dar înainte ca Moș Topo să apuce să-și termine propoziția, un alt elf a venit înspre masă. Era cel mai înalt dintre elfi, dar tot nu era decât cât era Nikolas așezat pe scaun. Avea un nas lung și ascuțit și-o barbă neagră care îi ajungea aproape până la genunchi, acoperindu-i tunica, și avea genul acela de chip neplăcut, chinuit, ca al unui om care merge tot timpul cu un vânt puternic și rece în față. Ținea în mână un toiag negru de lemn. Toți ceilalți elfi care încă mai ședeau la masă s-au uitat în altă parte sau au plecat capetele, unii jucându-se nervoși cu mâncarea.

– Gata cu cântatul! a spus el către întreaga încăpere. Cântatul duce la bucurie, iar bucuria la prostie. V-am spus. Iar ăsta – a zis arătându-l pe Nikolas – este motivul.

Nikolas s-a oprit și el din mâncat și a întâlnit privirea lungă a acestui elf cu mutră posacă și barbă neagră. Inima a început să-i bată nebunește și l-a cuprins o spaimă rece.

NOILE REGULI PENTRU ELFI

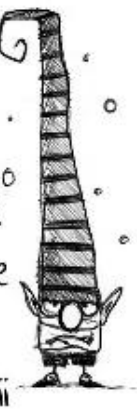

1. Cunoaște-ți locul.
2. Nu mai dansa spickle.
3. Nu te juca cu jucăriile în public.
4. Nu te juca cu titirezii nici acasă, NICI în public.
5. Evită bucuria și distracțiile tot timpul.
6. Fă-ți mai multe griji.
7. Rezistă bunătății.
8. Pune interesele tale mai presus de ale altora.
9. Nu vorbi cu spiriduși, troli sau alte ființe care nu-s elfi.
10. Niciodată, sub nici o formă, nu permite accesul unui om în Elfhelm.

O întâlnire neplăcută

ha, Moș Vodol! a zis Moș Topo. Ce petrecere de Crăciun minunată. E foarte bine că tu, ca șef al Consiliului Elfilor, ai făcut-o așa…

– Lasă Crăciunul! l-a întrerupt Moș Vodol.

În încăpere s-a lăsat o liniște deplină. Iar apoi Moș Vodol a vorbit iarăși, într-o șoaptă amenințătoare.

– Moș Topo, vreau să vorbesc cu tine și cu omul. În Sala de Consiliu. Acum.

– În Sala de Consiliu?

Elful și-a înălțat toiagul și a arătat spre stele.

– Acum, Moș Topo. Fără întârziere. Iute ca renul.

Moș Topo a încuviințat. S-a întors, i-a zis Micuței Noosh să-l aștepte acolo și i-a făcut semn lui Nikolas să-l urmeze. Nikolas a făcut ce i s-a zis, dar se simțea un pic caraghios, cum trebuia să se aplece când urca scările din fundul sălii ferindu-se de tavanul foarte scund, cu niște bârne de lemn care îl făceau încă și mai scund.

Nikolas a urmat elfii, trecând pe lângă alți doi îmbrăcați în negru. Aceștia erau bărbați elfi, dar nu aveau barbă. Păzeau o ușă pe care scria „Sala de Consiliu“. Apoi Nikolas s-a pomenit într-o cameră

pentru care era un pic prea înalt. Aici se afla o masă lungă, cu douăzeci de scaune împrejur. Fiecare dintre scaune avea gravat pe spătar un nume.

– Închide ușa! a zis Moș Vodol, iar apoi i s-a adresat lui Moș Topo. Oare n-ai fost la ultima noastră întâlnire, Moș Topo? a întrebat, arătând spre scaunul pe care era gravat numele lui Moș Topo.

– Ba da, da, am fost.

– Înseamnă că știi de noile reguli pentru elfi. Nu trebuie să aducem oameni aici.

– Păi, nu l-am adus. L-am găsit. Pe el și renul lui leșinat. Erau aproape morți, așa că am… eu am…

În timp ce Moș Topo se agita tot mai tare, Moș Vodol privea fix la saboții elfului. Într-o clipă, elful cu păr alb s-a desprins de la podea și a început să plutească în aer.

– Așa că *ce*? a întrebat Moș Vodol?

Nikolas a observat acum că Moș Topo se cam sufoca, deși Moș Vodol nu se afla tocmai în preajma lui. Moș Topo se rotise cu capul în jos și acum se înălța spre tavan, fiindcă nu avea nimic de care să se prindă. Din buzunare i-au căzut biscuiți. Mustața i s-a răsturnat peste nas.

– Vă rog, a spus Nikolas. Nu este vina lui. El n-a încercat decât să…

Iar atunci Nikolas a amuțit, fiindcă i s-a închis gura. Nu își putea mișca nici buzele, nici fălcile. O fi fost scund Moș Vodol, dar la magie era priceput.

– Am făcut o mică vrajă a speranței, a bolborosit Moș Topo.

Fruntea lui Moș Vodol s-a înroșit de furie.

– Un drimwick? Pe-un om?

Elful cu capul în jos a încuviințat.

– Da, Moș Vodol. Îmi pare rău. Dar era singura cale să-l salvez. Iar drimwickurile nu prind decât pe cei buni, așa că mi s-a părut că e-n regulă. Și eram cu Micuța Noosh. Ce exemplu i-aș fi dat dacă îl lăsam să moară acolo, în fața ei?

Moș Vodol clocotea de furie.

– Știi ce înseamnă asta? Îți dai seama că i-ai dat omului daruri pe care n-ar trebui să le aibă. Îmi închipui că i-ai spus Micuței Noosh ce-a pățit Micuțul Kip!

Nikolas încerca să vorbească, dar încă avea fălcile încleștate și limba îi stătea ca un pește mort în gură.

– Nu. Nu vreau s-o sperii. Vreau să creadă în ce e mai bun în lume. Chiar și în oameni. Ea vede binele din…

Pielea de deasupra bărbii lui Moș Vodol era din ce în ce mai roșie, ca un soare care apune dincolo de un tufiș de mărăcini. Mobila se cutremura, de parcă întreaga cameră împărtășea furia lui Moș Vodol.

– Puterile noastre *nu* sunt pentru oameni.

– Te rog, a implorat Moș Topo. Hai să ne amintim cum era pe vremuri. Înainte… Suntem elfi. Noi ne folosim puterile pentru bine. Îți amintești când ziarul era plin numai de vești bune?

Moș Vodol a râs.

– E adevărat. *Zăpada Zilei* era plină odinioară doar de vești bune.

Dar veștile bune nu fac vânzare.

– Dar binele rămâne bine!

Moș Vodol a încuviințat.

– De acord, Moș Topo. Trebuie, într-adevăr, să ne folosim puterile pentru bine. Și exact de asta trebuie să transmitem mesajul limpede că nu mai este permis accesul străinilor aici. Trebuie să fim hotărâți în ceea ce facem și să fim uniți. Comunitatea noastră are noroc că nimeni de pe-aici n-are o voință mai puternică decât Deținătorul Sceptrului, care sunt eu. Am fost ales, în chip democratic, să conduc Elfhelm după cum consider eu că e de cuviință.

Încă zvârcolindu-se în aer, Moș Topo a oftat:

– Să fim cinstiți, Moș Vodol, ți-a fost de mare ajutor că erai proprietarul *Zăpezii Zilei* și ai folosit ziarul ca să câștigi alegerile.

– Afară! a spus Moș Vodol.

Și ca prin puterea gândului, Moș Vodol l-a aruncat direct pe fereastră pe bietul Moș Topo. Nikolas a auzit o plescăitură și a fugit să vadă dacă elful aterizase în lacul de lângă clădire. A încercat să strige ca să vadă dacă noul său prieten scăpase cu bine, dar gura îi era încă bine închisă.

– Așadar, omule, spune-mi de ce ai venit aici, a zis Moș Vodol.

Nikolas s-a întors iarăși spre furiosul elf cu barbă neagră. Și-a simțit falca încălzindu-se, înmuindu-se și descleștându-se. Limba i-a revenit la viață.

– Voiam să merg în Nordul Îndepărtat. Voiam să găsesc…

– Ce? a întrebat Moș Vodol băgând mâna în buzunar și scoțând un șoarece. Șoarecele ăsta?

Miika s-a uitat îngrozit la Nikolas.

– Miika, ești bine?

– Nu te-ngrijora, șoarecii sunt bineveniți aici. Șoarecii nu ne-au făcut niciodată niciun rău…

Moș Vodol a scos un mic țipăt de durere. Miika îl mușcase. Apoi a sărit din mâna lui Moș Vodol și a gonit spre Nikolas. Nikolas l-a ridicat și l-a pus la adăpost, în buzunar.

– Deci ai primit ceea ce căutai. Acum, du-te. Piei din ochii mei.

– Nu. Nu chiar. Eu am pornit la drum ca să-mi caut tatăl, a zis Nikolas.

Elful a făcut ochii mari.

– Și de ce-ai crezut că ar fi aici? a întrebat amenințător.

– Fiindcă mergea spre Nordul Îndepărtat. Mi-a spus mereu că sunteți adevărați. La elfi mă refer. Și credea în voi. Și am încercat și eu să cred în voi. În tot cazul, încoace venea, laolaltă cu alții, ca să găsească

dovada că existați…

Nikolas a simțit cum i se frânge glasul. Simțea cum se face fărâme, ca turta dulce.

– Dar nu știu dac-a mai reușit să ajungă până aici.

Elful și-a mângâiat barba.

– Hmmm. Interesant.

Acum vocea i se mai îmblânzise. A rupt un colț din acoperișul unei căsuțe de turtă dulce care se afla în mijlocul mesei și a mușcat o bucățică. S-a apropiat. Ba chiar a zâmbit curios.

– Descrie-mi-l pe tatăl tău. Cum arăta?

– Este înalt. Aproape de două ori cât mine. Și e puternic, fiindcă e tăietor de lemne. Și are haine colorate care sunt un pic ponosite, o sanie, un topor și…

Moș Vodol a făcut ochii mari.

– Spune-mi, doar de curiozitate, câte degete are tatăl tău?

– Nouă și jumătate, a răspuns Nikolas.

Moș Vodol a zâmbit.

– L-ați văzut? Mai trăiește? a întrebat Nikolas disperat.

Moș Vodol a înălțat mâna în care avea toiagul. Nikolas a văzut cum masa se ridică de la pământ, cu tot cu scaune, doar ca să se prăbușească la loc și să spargă podeaua, căzând în sala mare de dedesubt, unde elfii încă mai mâncau la petrecerea de Crăciun. Masa și scaunele au ratat la mustață să lovească pe careva și s-au zdrobit de podeaua de jos.

Elfii au oftat deodată și acum se uitau la Nikolas și Moș Vodol – care a ridicat glasul ca să-l poată auzi cu toții – stând încă în Sala de Consiliu.

– Deci stai să înțeleg bine. TATĂL TĂU ESTE JOEL, TĂIETORUL DE LEMNE?

Nikolas nu știa să spună decât adevărul.

– Da.

Elfii de jos au oftat din nou, dar mai tare, și au început să vorbească deodată.

– Tatăl lui e Joel, Tăietorul de lemne!

– Tatăl lui e Joel, Tăietorul de lemne!

– Tatăl lui e Joel, Tăietorul de lemne!

Pentru o clipă, Nikolas a uitat că era posibil să se afle într-o mare belea.

– A ajuns până aici tata? Chiar a ajuns în Nordul Îndepărtat? În Elfhelm? L-ați întâlnit? Este… e încă aici?

Moș Vodol a dat ocol găurii pe care o făcuse în podea și s-a apropiat

suficient încât Nikolas să-i simtă aroma de lemn dulce din răsuflare și să-i vadă cicatricea lungă și subțire de sub barbă.

– A, da, sigur că a ajuns aici. Era unul dintre ei.

– Cum adică, unul dintre ei? Ce i-ați făcut?

Moș Vodol a inspirat profund. A închis ochii. Fruntea i se umpluse de broboane și valuri ca o apă în furtună. Iar apoi a făcut unul dintre lucrurile lui preferate. A ținut un Mare Discurs. Și iată cum a sunat acesta:

– Ah, am făcut ceva în privința lui, a spus el. Am avut *încredere* în el. Asta a fost cea mai mare greșeală a mea ca șef al Consiliului Elfilor. Am ascultat de bunăvoința elfilor care trăiesc aici. Dar am cam știut tot timpul că bunăvoința este doar o dovadă de slăbiciune. Iar bunăvoința vine din fericire, așa că m-am străduit din greu în aceste ultime săptămâni să sporesc nefericirea. Nefericirea este mult subestimată, mai ales la elfi. Vreme de o mie de ani, elfii au fost fericiți și bucuroși. Au fabricat daruri pentru vizitatori care n-ajungeau niciodată pe-aici. Au construit chiar și un Turn de Întâmpinare. Ce proști am fost! Și-n fiecare zi de marți, cel care era șeful Consiliului stătea și discuta Strategii de Întâmpinare. NU ERA NIMENI DE ÎNTÂMPINAT!

Moș Vodol s-a oprit pentru o clipă. A arătat spre unul dintre portretele de elfi de pe perete. Un tablou cu o elfă cu coc mare și auriu în vârful capului și-un zâmbet larg și bun.

– Mama Ivy, a zis el. A fost șefa Consiliului Elfilor înaintea mea. A fost șefă vreme de o sută șapte ani. Sloganul ei era „Bucurie și Bunăvoință pentru Toată Lumea!“ Îmi făcea greață. Și nu numai mie… Treptat, de-a lungul anilor, elfii au început să-și dea seama că era

greșit să trăiești pentru alții. Așa că m-am înscris în cursa electorală. „Elfii pentru elfi“. Asta mi-a fost deviza. Și mi-a mers. Floare la ureche. Mama Ivy mi-a urat noroc, desigur, m-a servit cu prăjitură cu fructe și mi-a făcut și niște ciorapi de lână. Am desemnat-o Ambasador al Păcii în Pădurea Trolului și într-o săptămână era mâncată. Au halit totul din ea, cu excepția piciorului stâng, la care-avea niște monturi urâte. Privind în urmă, cred că n-a fost persoana potrivită pentru treaba asta. Cam prea prietenoasă.

A oftat prelung, privind portretul.

– Biata Mamă Ivy. Însă problema ei a fost că n-a priceput că celelalte ființe nu sunt ca noi. Vezi tu, elfii știu în adâncul inimii lor că ei sunt cea mai bună specie din câte există. Doar c-au avut nevoie să le-o reamintească cineva. Dar nici măcar eu n-am putut să merg până la capăt. Nu înainte de răpirea Micuțului Kip. După asta, am schimbat macazul – și l-am schimbat repede. Am încercat de îndată să-i fac pe elfi mai nefericiți, spre binele lor. I-am obligat să poarte tunici de culori diferite și să stea la mese separate. Am interzis să se mai danseze spickle, am scăzut salariul minim la trei monede de ciocolată pe săptămână și am interzis folosirea nesupravegheată a titirezilor. Am petrecut fiecare zi încercând să găsesc cele mai înspăimântătoare titluri pentru ziarul meu, *Zăpada Zilei*. Am schimbat chiar și sloganul Mamei Ivy în: „Rezistați Bunăvoinței, Rezistați Cauzelor Bunăvoinței“. Am fost mândru de asta.

L-a privit mânios pe Nikolas, în timp ce zâmbetul i s-a curbat precum coada unei pisici.

– Și primul lucru pe care l-am făcut a fost să interzic accesul străinilor și să transform Turnul de Întâmpinare în închisoare… Străjeri! a strigat. Duceți omul în turn!

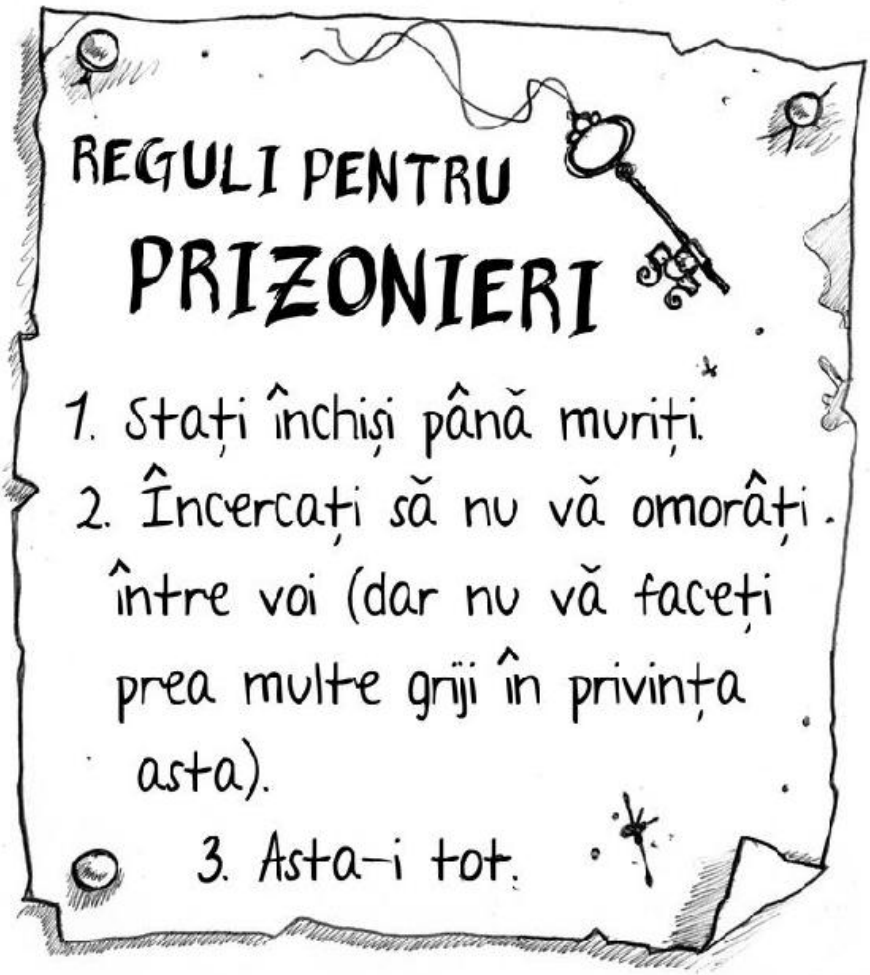
REGULI PENTRU
PRIZONIERI
1. Stați închiși până muriți.
2. Încercați să nu vă omorâți
între voi (dar nu vă faceți
prea multe griji în privința
asta).
3. Asta-i tot.

Trolul și Spiridușa Adevărului

Nikolas văzuse turnul. Era construcția înaltă, subțire și rotundă din vestul satului. Părea să devină și mai înaltă pe măsură ce se apropia împins de gărzi, mergând pe potecă, prin zăpadă. Îl simțea pe Miika tremurându-i la piept.

– E doar vina mea, a șoptit Nikolas. Trebuie să evadezi. Uite. Acolo. Dealurile acelea cu copaci, de după turn. Fugi într-acolo. Ascunde-te. O să fii în siguranță acolo.

Iar Miika s-a uitat, a adulmecat prin aer și a simțit că din acea direcție mirosea vag a ceva delicios – ceva ce parcă aducea a brânză.

Paznicul elf care se afla cel mai aproape de ei și-a ridicat micul topor spre băiat:

– Nu mai vorbi!

Când cei doi paznici s-au uitat în altă parte, Nikolas l-a scos pe Miika din buzunar și l-a pus pe jos.

– Fugi, Miika. Acum!

Animăluțul a gonit spre Dealurile Împădurite și spre căsuțele mici și frumoase, cu miresme de brânză.

– Hei, a strigat un paznic, începând să alerge după rozătoare.

– Lasă-l! a poruncit Moș Vodol. Putem pierde un șoarece, dar nu și

un om.

– La revedere, prietene.

– Liniște! a tunat Moș Vodol.

Iar de această dată teama, mai degrabă decât magia, l-a făcut pe Nikolas să-și țină gura închisă. Nikolas nu se mai simțise vreodată atât de singur.

Turnul – închisoarea – era un loc înfricoșător. Și totuși, deși era groaznic, avea niște lucruri foarte drăguțe și încurajatoare scrise pe pereții de piatră care împrejmuiau scările, din timpurile în care locul fusese Turn de Întâmpinare. Lucruri precum „Bine ați venit“, „Străinii sunt doar prieteni cu chipuri mai ciudate“ și „Îmbrățișează un om“.

Unul dintre elfii care purtau tunică albastră l-a văzut pe Nikolas citind aceste înscrisuri.

– Pe vremea Mamei Ivy aș fi fost obligat să vă coc turtă dulce și să vă arăt cum dansez spickle, însă acum am permisiunea să vă tai în bucățele. Eu personal plâng seară de seară și simt cum am murit pe dinăuntru, dar societatea se îmbunătățește în mod clar.

– Îmi place mai mult cum era societatea voastră pe vremuri.

– A fost o greșeală. Era plină de prietenie, fericire și dans. Nu de lucruri importante, cum ar fi teama și dezgustul față de străini. Moș Vodol ne-a făcut să vedem greșelile din tradițiile noastre.

După ce au urcat mult pe o scară spiralată întunecată, Nikolas a fost aruncat în cea mai de sus celulă. Din nefericire, turnul era făcut din piatră, nu din lemn. Nu avea ferestre, iar pereții erau înnegriți cu dâre de funingine. Mica aură aruncată de o torță de pe perete l-a ajutat pe Nikolas să înceapă să vadă câte ceva în întuneric. O formă enormă sforăia sub o pătură, într-un pat mititel, iar Nikolas a putut vedea cu coada ochiului o gaură mică și neagră în mijlocul tavanului. Paznicii au trântit ușa și au încuiat-o, iar ecoul prelung a reverberat cumplit și în Nikolas.

– Hei! Lăsați-mă să ies! N-am făcut nimic rău! a strigat Nikolas.

– Șșș! s-a auzit o voce făcându-l să sară-n sus.

S-a întors și acolo, învăluită în umbra tremurătoare, era o ființă cu aspect sprinten, îmbrăcată în haine galbene și cu un zâmbet nevinovat. Această ființă nu era mai înaltă de un metru, avea urechi ascuțite, păr lung și o fețișoară angelică, ce părea pură și delicată ca un fulg de nea, deși obrajii îi erau un pic murdari.

– Ești elfă? a șoptit Nikolas, îndoindu-se însă de asta.

– Nu. Sunt spiriduș. Un Spiriduș al Adevărului.

– Spiriduș al Adevărului? Ce înseamnă asta?

– Adică așa ca mine. Dar te rog să nu faci gălăgie, ca să nu-l trezești pe Sebastian.

– Cine e Sebastian?

– Trolul, a zis ea, arătând cu degetul palid de spiriduș spre creatura diformă care se scărpina pe spinare în timp ce picotea în patul cel mic.

Sebastian părea un nume ciudat pentru un trol, dar Nikolas nu a comentat. Era prea îngrijorat că nu va putea niciodată să scape din încăperea asta umedă, rece și plină de mucegai.

– Când ne vor da drumul de-aici? a întrebat-o Nikolas pe spiriduș.

– Niciodată, a zis Spiriduța Adevărului.

– Minți!

– Eu nu pot să mint. Sunt Spiriduș al Adevărului. Eu trebuie să spun adevărul. Și asta mă bagă în bucluc. Adică, asta și faptul că fac să le explodeze altora capul.

Fetița și-a acoperit iute gura cu mâna, rușinată de cuvintele pe care tocmai le scăpase.

Nikolas s-a uitat la ea. Nu-și putea imagina pe cineva care să pară mai inofensiv.

– Cum adică, să le explodeze capul?

Ea a încercat să se oprească, dar nu s-a putut abține și a scos o frunzuliță aurie din buzunar.

– Hewlip.

– Hewlip?

– I-am dat unui elf niște supă de hewlip și i-a explodat capul. A fost așa de amuzant, încât mai c-a meritat pedeapsa cu închisoare pe viață. Păstrez ultima frunză pentru cineva cu totul special. Ador să văd capete explodând. Nu mă pot abține!

Nikolas a simțit cum i se zburlește pielea de teamă. Dacă până și spiridușul cu cea mai dulce înfățișare se putea transforma în ucigaș, chiar că nu mai era nicio speranță.

– Ți-ar plăcea să vezi capul meu explodând? a întrebat-o Nikolas, deși era îngrozit de răspuns.

Spiriduța Adevărului a încercat cu disperare să mintă.

– Nnnnnnnnn… *da*! Mi-ar plăcea tare mult!

Apoi, cu un aer vinovat, a adăugat ușurel:

– Scuze…

Îngrijorat că Spiriduța Adevărului i-ar putea pune hewlip în gură când dormea, Nikolas s-a jurat să facă tot posibilul ca să stea treaz cât mai mult, chiar și pentru totdeauna dacă trebuie.

Trolul s-a rotit în pat și a deschis ochii.

– Tu ce fiești? a întrebat trolul.

Și, deși era mare, nu era deloc lent, așa că peste o clipă Nikolas se chinuia să respire în timp ce o mână aspră, acoperită de negi, îl ținea de gât și-l strângea tare.

– Eu fiesc… eu… eu *sunt* Nikolas. Un băiat. Un om.

– Un o-om? Ce fiește un o-om?

Nikolas a încercat să-i explice, dar nu putea respira și nu-i ieșea decât un bolborosit sugrumat.

– Oamenii trăiesc dincolo de munți, a explicat Spiriduța Adevărului. Vin din sud. Sunt foarte periculoși. Strânge-l de gât până-i cade capul.

Nikolas s-a uitat la Spiridușa Adevărului, care i-a zâmbit dulce:

– Scuze, i-a zis ea. Nu m-am putut abține.

Trolul s-a gândit să-l omoare pe Nikolas, dar până la urmă a hotărât să n-o facă.

– Fiește ziua de Crăciun, și-a zis. Aduce ghinion să omori de Crăciun.

– Suntem în douăzeci și trei decembrie, i-a sărit în ajutor Spiridușa Adevărului. Dacă vrei să-l omori, eu zic să-i dai înainte.

– Asta fiește ziua de Crăciunul Trolilor. Crăciunul Trolilor fie mai devreme. Nu poți omori de Crăciun…

Și i-a dat drumul lui Nikolas.

– Ce absurd, a oftat Spiridușa Adevărului. Ziua de Crăciun este pe douăzeci și cinci decembrie.

Sebastian s-a uitat în jos, la Nikolas.

– Te fi voi omorî mâine.

– Bine, a zis Nikolas masându-și gâtul. Măcar așa o să am și eu ceva interesant de așteptat.

Sebastian a râs.

– Amuzant o-om! Amuzant o-om! Ca Tomtegubb!

– Tomte… cum? a întrebat Nikolas.

– Tomtegubbii sunt foarte amuzanți, a confirmat Spiridușa Adevărului. Și niște muzicieni desăvârșiți. Dar gătesc oribil.

Era limpede că Sebastian se hotărâse să devină prietenos. În fond, era Crăciunul.

– Eu fiesc Sebastian. Trol. Fiu încântat să te cunosc, o-omule!

Nikolas a zâmbit și i-a privit fața, care era și mai înșelătoare decât felul lui de a vorbi. Sebastian era urât. Avea un singur dinte (galben), piele verde-cenușie și haine zdrențuite și rău mirositoare, făcute din piele de capră. Și era foarte, foarte mare. Răsuflarea îi duhnea a varză stricată.

– De ce te afli aici? a întrebat Nikolas cu glasul tremurându-i de teamă.

– Eu fiit încercat furat ren. Dar fiesc și reni care zboară ca pasărea. Și ei fiit zburat în cer.

– Renii nu zboară, a zis Nikolas, dar chiar când a zis asta și-a amintit cum Donner se ridicase de la sol și se desprinsese de umbra ei pe Câmpul Renilor.

– Evident că renii elfilor pot zbura, a intervenit Spiridușa Adevărului. Li s-a făcut drimwick.

– Drimwick? s-a întrebat Nikolas.

Și și-a amintit de îndată. *Drimwick*. Acesta era cuvântul pe care Moș Topo și Micuța Noosh îl folosiseră când îi readuseseră la viață pe el și pe Blitzen. Era un cuvânt magic. Și numai rostirea sa cu voce tare te încălzea un pic, de parcă mintea ți-ar fi fost învăluită de o miere încălzită la soare.

– Un drimwick este o vrajă a speranței. Dacă ți s-a făcut un drimwick, asta îți dă anumite puteri și dacă ești numai un ren, a spus Spiridușa Adevărului.

– Ce fel de puteri?

– Ia tot ce e mai bun în tine și îl face și mai puternic. Îl face magic. Dacă îți dorești ceva bun, magia va fi de ajutor. E un soi de magie foarte *plictisitoare*. Fiindcă e foarte plictisitor să fii bun.

Nikolas și-a amintit cum mătușa Carlotta l-a aruncat pe Miika pe ușă.

– Nu, i-a spus el spiridușei cu fața murdară. Greșești. Întreaga lume – sau cel puțin lumea din care vin eu, lumea oamenilor, e plină de lucruri rele. Există nefericire, lăcomie, tristețe, foamete și răutate la tot pasul. Există mulți, mulți copii care nu primesc niciodată vreun cadou și care sunt norocoși dacă primesc mai mult de câteva linguri de supă de ciuperci la cină. Nu au jucării cu care să se joace și se duc flămânzi la culcare. Copii care nu au părinți. Copii care locuiesc cu

oameni îngrozitori, ca mătușa mea, Carlotta. Într-o lume ca aceea e foarte ușor să fii rău. Așa că atunci când cineva e bun sau generos, e de-a dreptul magic. Asta le dă oamenilor speranță. Iar speranța este cel mai minunat lucru cu putință.

Sebastian și Spiridușa Adevărului au ascultat toate acestea în tăcere. Ba trolul chiar a vărsat și o lacrimă, o lacrimă care i s-a rostogolit pe chipul cenușiu și ridat și a zăcut pe podeaua de piatră prăfuită, transformându-se într-o pietricică.

– Mi-aș fi dorit să fiu bună, a spus Spiridușa Adevărului, privind cu tristețe în jos, la frunza ei de hewlip. Dacă aș fi fost bună, acum aș fi fost acasă și-aș fi mâncat prăjitură cu scorțișoară.

– Îmi pare bine că fiesc trol și nu o-om, a zis Sebastian scuturând din cap și oftând. Mai ales unul ca tine. Că mâine tu o să fiești mort.

Cel mai înfricoșător gând

ikolas a încercat să ignore amenințarea cu moartea și mâinile uriașe ale trolului, cenușii, pline de negi și numai bune pentru strangulat, și s-a întors spre Spiridușa Adevărului. Încă îi era un pic teamă de ea, dar știa că teama nu era un lucru de mare ajutor. Mai știa și că dacă voia răspunsuri, probabil nu exista loc mai potrivit decât această celulă.

– Dacă îți pun întrebări, ești nevoită să îmi spui adevărul?

Ea a încuviințat dând din cap cu entuziasm.

– Da, sunt o Spiridușă a Adevărului.

– Sigur. Bun. Bine. În regulă. Așa, stai să mă gândesc… Știi dacă tata mai e în viață? Este om – evident – și îl cheamă Joel.

– Joel și mai cum?

– Joel Tăietorul de lemne.

– Hmmm. Joel Tăietorul de lemne. Nu-mi sună cunoscut, a zis Spiridușa Adevărului.

– Dar Micuțul Kip?

– Micuțul Kip! Da. Băiețelul elf. Am auzit de el. Era pe prima pagină în *Zăpada Zilei*. E ziarul elfilor, dar ne place și nouă, unora dintre spiridușii din Dealurile Împădurite, că poate mai citim de vreun elf

care a mâncat hewlip și i-a explodat capul. Ah, și pentru rețete. Plus bârfe.

– I-a explodat capul și Micuțului Kip? a întrebat Nikolas.

– A, nu. El a fost răpit.

– Răpit?

– Și nu de spiriduși, nici de troli. Nu cred c-ar fi fost mare scofală dacă îl răpeau spiridușii, trolii sau chiar vreun Tomtegubb. Dar, nu. El a fost răpit de oameni.

Nikolas a simțit un fior subit.

– Care oameni?

– Nu știu. Un grup de bărbați. Acum patruzeci și una de nopți. Au venit aici și toată lumea i-a întâmpinat cu drag. Vodol a dat poruncă să se facă o petrecere specială în cinstea lor la primărie, iar ei au fost invitați să stea cât poftesc, însă în toiul nopții au răpit un copil de elf și duși au fost cu o sanie înainte de răsăritul soarelui.

Lui Nikolas i-a stat inima.

– O sanie?

Acum se simțea de-a dreptul îngrozit. Era de parcă s-ar fi prăbușit în gol, deși stătea locului. Și-a dat jos din cap căciula tatălui și s-a uitat lung la ea. Și mai înfricoșător decât gândul că va fi ucis de un trol, și mai înfricoșător decât gândul că este închis în pușcăria elfilor era gândul că propriul său tată ar putea fi unul dintre bărbații care l-au răpit pe Micuțul Kip. Nu voia să o spună cu voce tare, dar în mintea lui asta devenise o realitate și voia să îndrepte lucrurile.

Voia să îndrepte *toate* lucrurile.

Nikolas a privit în sus, la gaura mititică și neagră.

– Spiridușă a Adevărului, știi ce este gaura aceea din tavan?

– Da, sigur. Știi, asta n-a fost întotdeauna închisoare. Cândva era un Turn de Întâmpinare, pe vremea când pe elfi îi conducea Mama Ivy.

– Știu. Mi-a spus Moș Vodol.

– Elfii au fost întotdeauna niște ființe foarte primitoare. Locul ăsta era plin de elfi prietenoși, care împărțeau vin de prune pe gratis oricui ajungea pe-aici. Adică nimănui, dar gândul în sine exista. Încăperea asta era cuptorul. Aici se făcea un foc, care putea fi văzut de la mile depărtare, așa încât acei vizitatori care credeau în elfi, în spiriduși și-n magie să se orienteze ușor și să ajungă aici.

– Îmi place fumul, a adăugat Sebastian gânditor.

– Deci gaura pe care o vezi în tavan… a zis Spiridușa Adevărului.

– Era hornul? a întrebat Nikolas.

– Întocmai.

Nikolas s-a uitat lung în sus, la gaura întunecată. Dacă ridica o

mână deasupra capului și sărea, probabil că reușea să atingă pereții hornului. Dar era imposibil de evadat. Hornul era mai îngust ca el. Nici măcar Spiridușa Adevărului n-ar fi reușit să se strecoare pe acolo.

Dar stai, ce-i spusese Moș Topo?

– „O imposibilitate este o posibilitate pe care încă nu ai înțeles-o“, a zis el cu voce tare.

– Da, a zis Spiridușa Adevărului. Ăsta-i *adevărul*.

Arta cățăratului prin hornuri

ebastian și-a reluat sforăitul. Sunetul semăna cu al unei motociclete, dar nu se inventaseră încă motocicletele, așa că Nikolas nu-l putea compara cu asta. Iar la puțin timp după aceea a adormit și Spiridușa Adevărului. Trolul acapara și acum tot patul, așa că Spiridușa Adevărului s-a ghemuit pe podea, ținându-și bine frunza de hewlip. Nikolas era extrem de obosit. Nu se mai simțise atât de obosit niciodată. Nici măcar înainte de Crăciun, în perioada aia când nu putea dormi de nerăbdare. Știa că trebuia să doarmă, dar nu avea încredere în Spiridușa Adevărului. Ședea sprijinindu-se cu spatele de zidul rece și tare, uitându-se lung la horn. Afară, dincolo de ușa groasă de lemn, printre sforăiturile lui Sebastian, nu putea auzi decât mormăitul neclar al paznicilor elfi.

Trebuia să iasă de-aici. Și nu doar fiindcă stătea cu două ființe care, fiecare din alt motiv, voiau să-l omoare. Nu. Trebuia să evadeze și să-și găsească tatăl. Avea o bănuială că era încă în viață și mai știa și că probabil era împreună cu bărbații care se presupunea că l-au răpit pe Micuțul Kip. Pesemne că la mijloc era o confuzie. Tatăl lui era un om bun.

Trebuia să-l găsească.

Trebuia să-l aducă înapoi pe Micuțul Kip.

Trebuia să pună lucrurile în ordine. Dar cum?

Și-a amintit de ziua în care îi murise mama. Se ascunsese de ursul brun în fântână, ținându-se de lanțul găleții, apoi îl scăpase din mână. Vaietul ei prelung, în cădere, în timp ce Nikolas se uita îngrozit din căsuță.

În acea zi, și vreme de multe alte zile apoi (să spunem o mie nouăzeci și opt), crezuse că totul va fi din ce în ce mai rău și că pentru tot restul vieții se va trezi în lacrimi, simțindu-se vinovat că nu rămăsese cu ea, deși crezuse că și ea fugise.

Se rugase să se întâmple ceva și ea să se întoarcă.

Joel îi tot spunea că seamănă cu mama sa, doar că nu-i la fel de rumen în obraji, așa că uneori Nikolas lua niște fructe de pădure, se freca cu ele pe obraji, apoi își privea chipul reflectat în lac. Iar în apa cu vălurele, aproape că i se părea că e ea, privindu-l ca dintr-un vis.

„E ciudat, tată“, i-a zis într-o zi tatălui care tăia un copac. „Dar probabil c-aș fi putut umple fântâna aceea cu lacrimi, la cât de mult am plâns.“

„Ea n-ar fi vrut să plângi. Mama ta ar vrea să fii fericit. Vesel. Era cea mai veselă ființă din câte-am cunoscut.“

Așa că, în dimineața următoare, Nikolas s-a trezit și nu a mai plâns. Era hotărât să n-o mai facă. Și nici n-a mai avut coșmarul deja obișnuit, cu mama căzând, căzând, tot căzând în acea fântână. Deci știa că lucrurile îngrozitoare – nici măcar *cele mai* îngrozitoare lucruri – nu puteau opri lumea-n loc. Viața mergea înainte. Și și-a promis ca, atunci când va fi mare, să încerce să fie ca mama lui. Plin de vioiciune, fericit, bun și voios.

În acest fel avea să își păstreze mama vie.

Turnul nu avea ferestre.

Ușa era de lemn gros și fier masiv. În plus, mai erau și paznicii. Era captiv aici, în încăperea asta umedă de piatră, circulară, ca o osie într-o roată. Exista o lume afară, o lume cu păduri, lacuri, munți și speranță, dar lumea aceea le aparținea acum altor oameni. Nu lui. Pur și simplu nu exista cale de scăpare. Și totuși, ciudat lucru, nu se simțea nefericit. Poate speriat, asta, da, un pic, dar în același timp, în adâncul sufletului, avea o speranță. A început să chicotească.

Imposibil.

La asta se referise Moș Topo, acum înțelegea.

Asta era toată esența magiei, nu-i așa? Să faci imposibilul.

Oare el – Nikolas – chiar putea să facă ceva magic?

S-a uitat la coș, la cercul mic de întuneric. Și a încercat să se

concentreze puternic asupra acelui horn, a tunelului întunecat, gândindu-se cum să treacă prin el. Era o beznă adâncă, la fel ca aceea din fântână. S-a gândit la mama lui căzând, la toate acele dăți când își imaginase totul în sens invers. Când își imagina că o readuce la viață. S-a gândit că se uită țintă la ursul acela brun din pădure, de ultima dată, nu chiar așa de speriat cum fusese, iar ursul pleacă.

Mintea lui continua să-i spună că este imposibil, dar s-a tot uitat și, încet-încet, a început să spere. Să își dorească. S-a gândit la toți acei elfi nefericiți din sala de la primărie. S-a gândit la fața tristă a tatălui său în ziua când plecase de acasă pentru a călători înspre nord. S-a gândit la Mătușa Carlotta care l-a pus să doarmă afară în frig. S-a gândit la nefericirea oamenilor. Dar s-a mai gândit și că nu trebuia neapărat ca totul să fie așa. S-a gândit că, de fapt, oamenii și probabil chiar și elfii erau buni pe dinăuntru, dar își pierduseră un pic din felul lor de a fi. Dar cel mai mult s-a gândit cum ar putea să evadeze din turn. Iar apoi s-a gândit la mama lui, zâmbind și râzând, fericită indiferent ce i se întâmpla.

A început să simtă senzația aceea bizară, de parcă un sirop cald îi picura înăuntru, ca atunci când îi întâlnise pe Moș Topo și Micuța Noosh. Era o senzație de bucurie nețărmurită. De speranță, acolo unde nu putea exista speranță. Iar apoi, înainte să apuce să se

dezmeticească, a început să se înalțe.

Plutea desprins de sol și, foarte încet și sigur, urca prin aer, deasupra Spiridușei Adevărului și a lui Sebastian. Se simțea ușor ca o pană, până când a lovit cu capul de tavan, chiar lângă gaura prea strâmtă a hornului, înnegrită de fum. A căzut și a aterizat pe Sebastian.

– Acum nu mai fiește zi de Crăciun. Fiește ziua de după Crăciun, a zis Sebastian, trezindu-se. Așa că te fi voi omorî.

În toată agitația, s-a trezit și Spiridușa Adevărului.

– Ura! a chițăit ea. Adică, tehnic vorbind, e Ajunul Crăciunului. Dar altfel – ura!

Nikolas a apucat iute frunza galbenă de hewlip din mâna Spiridușei Adevărului și a întins-o spre Sebastian. Însă nu frunza a fost cea care l-a făcut pe trolul cu un singur dinte să dea înapoi. Ci faptul că Nikolas plutea iarăși în aer.

– Fiești magic. De ce fiești tu închis, dacă fiești magic?

– Încep și eu să mă întreb același lucru, a zis Nikolas.

– Hei! a strigat Spiridușa Adevărului. Dă-te jos imediat și dă-mi înapoi frunza.

– Ține-te departe de mine! a zis Nikolas, încercând să sune cât putea de amenințător.

– Hmmm, asta o să fie destul de greu, că doar suntem captivi într-o *celulă de pușcărie*, a zis Spiridușa Adevărului.

Sebastian l-a apucat pe Nikolas de un picior și a încercat să-l readucă pe podea.

– Vai, ce palpitant, a zis Spiridușa Adevărului, zâmbind larg și bătând din palme. Ador spectacolele!

Sebastian îl strângea tot mai puternic, cu mâinile aspre și puternice ca piatra.

– Dă-mi drumul, a zis Nikolas, dar zadarnic.

S-a gândit la mama lui căzând, nu înălțându-se, iar asta – împreună cu puterea trolului – interfera cu magia. Apoi a simțit ceva aspru în jurul gâtului, strângând puternic. Mâna liberă a lui Sebastian. Nikolas a oftat:

– Nu… pot… să respir…

Iar apoi mâna i-a dat drumul.

– M-am fost gândit, a zis Sebastian, de fapt. Mai bine te mănânc, decât să te strâng de gât. Oi fi fiind eu doar cu un dinte, dar ăla o să-mi fiască de ajuns.

Și a deschis gura pregătindu-se să muște, când Nikolas i-a îndesat frunza de hewlip în gură. Spiridușa Adevărului bătea din palme

entuziasmată.

– Hei! s-a auzit o voce groasă de elf de dincolo de ușă. Ce se-ntâmplă acolo?

– Nimic! a zis Nikolas.

– Nimic! a zis Sebastian.

Spiridușa Adevărului și-a acoperit gura, dar tot nu s-a putut abține și a turuit:

– Băiatul de om plutește prin aer, iar Sebastian încearcă să-l mănânce, dar acum băiatul i-a îndesat o frunză de hewlip în gură, așa c-abia aștept să-i explodeze capul lui Sebastian.

– Urgență! a strigat paznicul elf dincolo de ușă. Criză în camera cuptorului!

Sebastian a dat înapoi împleticindu-se, în timp ce pașii elfilor încălțați în saboți se auzeau cu ecou, urcând pe scara în spirală a turnului. Apoi fața trolului a început să tremure.

– Ce fiește a se-ntâmpla?

Nikolas a auzit cum trolului îi chiorăie mațele. Era mai mult decât un chiorăit. Era și mai mult decât un mârâit.

Suna ca un tunet.

Acum Nikolas era iarăși pe podea.

– Îmi pare rău, a zis Nikolas.

– O să explodeze! a țipat Spiridușa Adevărului. Un Ajun de Crăciun de-a dreptul spectaculos!

Sunetul mai puternic ca un mârâit creștea întruna înăuntrul trolului, iar acum îi ieșea din cap. Obrajii i se vălureau. Fruntea începea să-i huruie. Buzele să i se umfle. Ochii i s-au bulbucat. Capul, deja mare dinainte, i se făcea tot mai mare, acum era mai lat decât umerii și trolul se chinuia să și-l țină în sus, iar în tot acest timp Spiridușa Adevărului bătea încântată din palme.

– O să fie mișto de tot. Presimt eu!

Paznicii ajunseseră la ușă și se străduiau să găsească cheia potrivită.

Sebastian a încercat să spună ceva, dar nu putea, fiindcă acum avea limba cât un papuc.

– Bu-bu-bubububu-ba-bababa, a făcut, ținându-se de cap.

Acum avea ochii așa de mari, că aproape îi ieșeau din cap. Adică, unul *chiar* i-a ieșit din cap și s-a rostogolit pe podea spre Nikolas. Stătea acolo, uitându-se în sus la Nikolas, și era destul de scârbos.

Iar Spiridușa Adevărului a luat-o razna de tot privind ochiul.

– Vai, ce bine e! N-ar trebui să râd. Spiriduș rău. Rău! Vai, dar e așa de…

Nikolas a văzut cum fața Spiridușei Adevărului încremenește.

– Ce s-a-ntâmplat? a întrebat-o.

– Tocmai am făcut pipi pe mine, a zis ea, iar apoi a continuat să chicotească.

– Ce se-ntâmplă acolo? au strigat paznicii.

– N-aș deschide ușa tocmai acum, a zis Spiridușa Adevărului. O să aibă loc o explo…

Iar în acel moment capul lui Sebastian a devenit așa de mare, încât a explodat, cu un bubuit puternic și umed. Sânge violet de trol și creier cenușiu de trol s-au împrăștiat peste tot. Pe pereți, pe Spiridușa Adevărului și pe Nikolas.

– U-lu-i-tor! a zis Spiridușa Adevărului, aplaudând. Bravo, Sebastian!

Sebastian nu i-a răspuns Spiridușei Adevărului. Nu fiindcă ar fi fost necioplit, ci fiindcă nu mai avea cap. Era doar un corp mare de trol fără cap. Iar corpul se prăbușea acum în față, spre Spiridușa Adevărului, care, fiindcă încă se prăpădea de râs, nici nu a observat. Așa că Nikolas a sărit iute spre spiridușă, trăgând-o deoparte, în timp ce Sebastian s-a făcut zob de podea, strivindu-și orbitele goale.

– Mi-ai salvat viața, a zis Spiridușa Adevărului un pic îndrăgostită.

– Ei, n-a fost mare lucru.

Și atunci, sunetul cheilor în ușă.

Nikolas a închis ochii și și-a înfruntat panica. Era hotărât.

– Poți s-o faci, a zis Spiridușa Adevărului.

– Pot?

– Sigur că poți.

Când s-a deschis ușa, Nikolas plutea iarăși.

– Hei! a strigat un paznic elf.

Nikolas și-a reamintit cuvintele lui Moș Topo. *Închizi ochii și pur și simplu îți dorești să se întâmple ceva.* Poate că o dorință era doar o speranță înzestrată cu un scop mai clar.

Poate că dacă îți dorești îndeajuns de tare, se pot întâmpla tot felul de lucruri. S-a gândit cum făcuse Moș Vodol să se miște mobila. Pesemne că, cu suficientă hotărâre, se poate muta și un horn.

– Pot s-o fac, a zis Nikolas.

– Da, poți, l-a aprobat Spiridușa.

Nikolas a închis ochii și și-a dorit să poată. Nimic. Neclintire. Apoi căldura, pe măsură ce dorința îi umplea întregul corp. A simțit deodată un gol în stomac, de parcă ar fi căzut. Sau s-ar fi înălțat.

Apoi inima a început să-i bată nebunește.

Când a deschis în sfârșit ochii, a văzut numai beznă. Era în *interiorul* hornului.

Putea auzi vocea mamei: „Băiatul meu! Scumpul meu băiat de Crăciun!“

„Voi fi ca tine, mamă! Voi face oamenii fericiți!“

Coșul s-a înclinat, s-a răsucit și s-a lărgit în așa fel încât el să încapă perfect, în timp ce urca cu o viteză măricică. Putea auzi vocea Spiridușei Adevărului undeva sub el spunând:

– Ți-am zis eu!

Iar apoi, cât ai zice pește, Nikolas a țâșnit pe horn, a simțit răcoarea aerului și a aterizat dur, dar fără nicio durere, pe acoperișul abrupt al turnului.

Blitzen în ajutor!

e înălța soarele. Nuanțe crude de roz și portocaliu umpleau cerul. Era Ajunul Crăciunului. Nikolas a privit în jos, către Elfhelm, care părea mic și inofensiv ca un sat de jucărie.

A încercat să-și ridice piciorul de pe acoperișul învelit cu țiglă. Dar nu. Nimic. Poate că era prea speriat. A auzit un paznic elf strigând de la o fereastră a turnului către alt elf care stătea pe aleea de dedesubt.

– Ajutor! a strigat paznicul. A evadat băiatul om!

– E pe acoperiș! a strigat elful de jos.

Era o femeie, cea în fața căreia stătuse Nikolas la petrecerea din sala primăriei. Cea cu codițe. Ri-Ri.

Nikolas a încercat să se concentreze. S-a uitat la satul elfilor de jos. A văzut renii pe câmp. Iar apoi l-a zărit pe Blitzen, foarte mic, în depărtare, ronțăind la iarba de lângă lacul înghețat.

– Blitzen! a strigat cât l-au ținut puterile, trezind întregul sat. Blitzen! Aici! Sunt eu, Nikolas!

Și atunci a văzut o sută de paznici elfi, cu pantaloni și tunici negre, ieșind în fugă din primărie, ca niște insecte care se răspândesc peste zăpezi. L-a văzut și pe Moș Vodol care le striga porunci de la fereastra

lui de la etaj. Deși erau mici, își dădea seama că alergau repede. Nu avea mult timp la dispoziție.

– Blitzen!

I s-a părut că-l vede pe Blitzen cum se oprește din mâncat și ridică privirea spre el.

– Blitzen! Ajută-mă! Trebuie să mă ajuți! Poți să zbori, Blitzen! Poți să zbori! Magia care ne-a salvat face renii să zboare. Și pe tine. Poți. Zboară!

Era zadarnic. De fapt, era destul de chinuitor să vadă acel munte, să știe că restul lumii exista chiar acolo, dincolo de el. L-a cuprins disperarea. Chiar și dacă Blitzen l-ar fi înțeles, și chiar dacă renul ar fi avut într-adevăr capacitatea să zboare, era puțin probabil să poată chiar zbura fără să creadă în magie.

Nikolas a văzut vreo zece paznici fugind pe câmp și încălecând renii. Unul câte unul, paznicii au dat pinteni animalelor încălecate, făcându-i să pornească și dirijându-i în sus, către acoperișul turnului. În câteva clipe galopau iute prin aerul alb ca zăpada.

– Blitzen! a strigat iarăși, dar nu-l mai putea vedea.

Unde era?

Renii cu paznicii călare se apropiau de turn. Umbre prin văzduh. Nikolas a simțit o prezență întunecată și amenințătoare. O putea simți, ca un nor care acoperă soarele, intrându-i în cap, blocându-i mintea. Încercând să-l împingă pe Nikolas de pe acoperiș. Iar apoi Moș Vodol a apărut chiar acolo, pe un ren, conducând atacul, cu barba presărată cu fulgi de nea și cu fața vânătă de furie. Era înarmat cu un topor pe care Nikolas l-a recunoscut de îndată. Un mâner lung și închis la culoare și o lamă strălucitoare.

– Iubitul tău tată a lăsat asta în urmă! a strigat Moș Vodol, aruncând cu toporul direct spre Nikolas, care s-a ferit la timp.

Toporul a făcut roată și a aterizat înapoi în mâna lui Moș Vodol, gata să atace din nou, în timp ce Donner – renul pe care-l călărea – dădea roată acoperișului turnului.

– Pleacă, a zis Nikolas. Pe mine nu mă poți domina.

A închis ochii – căldura și lumina au împins deoparte norul întunecat – și atunci s-a întâmplat. Plutea în aer, se înălța. Pentru o clipă i s-a părut că zăpada cădea și mai iute. A clipit și s-a trezit în fața ochilor cu Vodol. Într-o clipă, Nikolas s-a pomenit prăbușit iarăși pe acoperiș, făcând niște țigle să se desprindă, să alunece și să cadă pe pământ. A alunecat și el, până când a ajuns atârnat de margine. A privit în jos. Putea vedea o mulțime de elfi micuți, mici de tot, adunați pe o potecă pentru a privi agitația de sus.

– Prindeți-l pe fiul lui Joel, Tăietorul de lemne, a strigat unul, de

fapt o fetiță elf pe nume Fulg-de-nea, cu păr alb și strălucitor.

– Omorâți-l pe fiul lui Joel, Tăietorul de lemne! a strigat un altul, pe nume Picklewick, care urmărea scena printr-un telescop făcut cu mâna lui și era surprins de propria furie. Zdrobiți-i oasele și aromați cu ele turta dulce! Fără străini!

– Fără străini! a strigat Fulg-de-nea.

– Fără străini! a strigat toată lumea.

– Fără străini! Fără străini! Fără străini!

De fapt, nu chiar toată lumea striga asta. Mai exista o voce a rațiunii, dar era o voce foarte slabă și subțirică, și totuși așa de clară, ca un clopot, încât cuvintele au reușit să se înalțe prin aer până la Nikolas.

– Lăsați-l în pace!

Vorbele acestea au sunat minunat în urechile lui Nikolas și i-au dat speranță, astfel că pentru o secundă nu s-a mai simțit singur. Era vocea Micuței Noosh.

– Lăsați-l! Suntem elfi! striga acum și Moș Topo. Unde ne-a dispărut bunătatea? Haideți, suntem elfi. Noi nu eram așa.

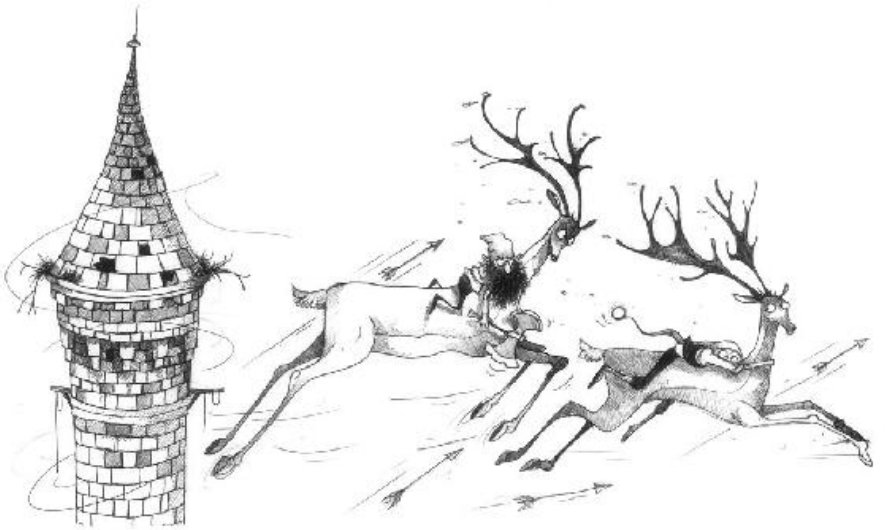

Nikolas simțea că îi iau foc umerii de durere când s-a tras iarăși sus, pe turnul rece acoperit cu țiglă, la țanc ca să vadă cel mai mare dintre reni gonind către el, tot mai aproape, depășindu-i pe ceilalți. Privirea renului era ațintită asupra acoperișului cu aceeași hotărâre care cândva îl ajutase să urce muntele.

– Blitzen!

Dar îl văzuse și Moș Vodol.

– Trageți! a strigat.

Un paznic a îngenuncheat în zăpadă și și-a îndreptat arcul lung meșterit cu grijă – sau *arcul scurt*, de vreme ce era unul mai mic, de elf – către ei. A tras de coardă în spate, cu dinții, în timp ce a apucat o săgeată, a așezat-o și a tras. O linie neagră a gonit prin văzduh și a șuierat pe lângă urechea lui Nikolas. Moș Vodol, urlând de furie, a aruncat toporul spre Blitzen. Toporul s-a rotit prin aer, dar renul s-a ferit lăsându-se în jos iute și plecându-și capul, așa încât și-a ratat la limită ținta, retezând însă vârful unui corn. Nikolas a luat-o la fugă, cu ochii pe Blitzen și sperând cât de mult se poate spera, iar apoi a făcut un salt în aer. A închis ochii, sperând în continuare. Iar speranței i s-a răspuns pe măsură. A aterizat în spinarea lui Blitzen.

– Opriți-i! țipa Moș Vodol.

– Hai, hai, hai! striga Nikolas, în timp ce Blitzen galopa cu o viteză incredibilă prin văzduh. La sud! Către munte!

Și au zburat tot înainte, ferindu-se de topoare zburătoare și de șuvoaie de săgeți, până când pura speranță și hotărârea i-au purtat spre răsăritul soarelui.

Căutarea

u zburat prin aerul vijelios, peste păduri pline de molizi acoperiți de nea și lacuri înghețate. Un peisaj al pământurilor albe și al apelor argintii. Nu era nici urmă de oameni. Nici urmă de agitația obișnuită în Ajun de Crăciun. De acolo, de sus, pământul părea neclintit și plat ca o hartă. Călătoreau atât de iute, încât ceea ce le-ar fi luat o zi la pas, pe pământ, așa le lua doar câteva minute. Vântul rece sufla cu putere, dar Nikolas abia dacă-l simțea. De când i se făcuse drimwickul, abia de băga frigul de seamă. Nu, de fapt nu era chiar așa. Era *conștient* de frig, dar nu îl mai deranja. Pur și simplu, *era* frig și atât.

Nikolas se simțea atât de ușurat că scăpase și că era posibil ca tatăl lui să fie în viață, atât de încântat și uluit că putea face lucruri magice, încât deodată, chiar acolo, la o jumătate de milă deasupra unui lac, a izbucnit în cel mai puternic râs din viața lui. Era un râs care izvora din adâncul lui, chiar din burtă. Suna mai puțin a „ha, ha, ha“, și mai degrabă a „ho, ho, ho!“

Genul de râs plin de veselie al mamei.

S-a aplecat înainte și l-a înconjurat cu brațele pe Blitzen.

– Ești un prieten adevărat! i-a spus. Și îmi pare rău de ce ai pățit la corn.

Blitzen a înălțat scurt din cap, ca pentru a spune „nu-i nimic“, și a continuat să galopeze.

Se îndreptau drept spre sud, urmând singurul drum, cea mai clară rută spre casă. Nikolas se întreba dacă nu cumva tatăl lui ajunsese deja acolo și acum tăia lemne prin pădure.

Înainte de amiază, au fost învăluiți de o ceață cenușie și îndoiala începea să i se strecoare în suflet lui Nikolas. Dacă tatăl lui *chiar* îl răpise pe Micuțul Kip? A alungat acest gând. Nu, dragul lui tată n-ar face niciodată una ca asta. Ar fi imposibil. Nu-i așa?

Cu inima grea, Nikolas și-a dat seama ce trebuia să facă înainte să se poată întoarce acasă. Trebuia să-l găsească pe Micuțul Kip. Trebuia să descopere adevărul. Trebuia să le dovedească elfilor că tatăl lui era un om bun. Trebuia să existe o explicație.

Probabil că Micuțul Kip fugise pur și simplu de acasă, exact cum făcuse și Nikolas. Și tot ce avea el acum de făcut era să-l găsească pe băiatul elf și atunci totul se limpezea.

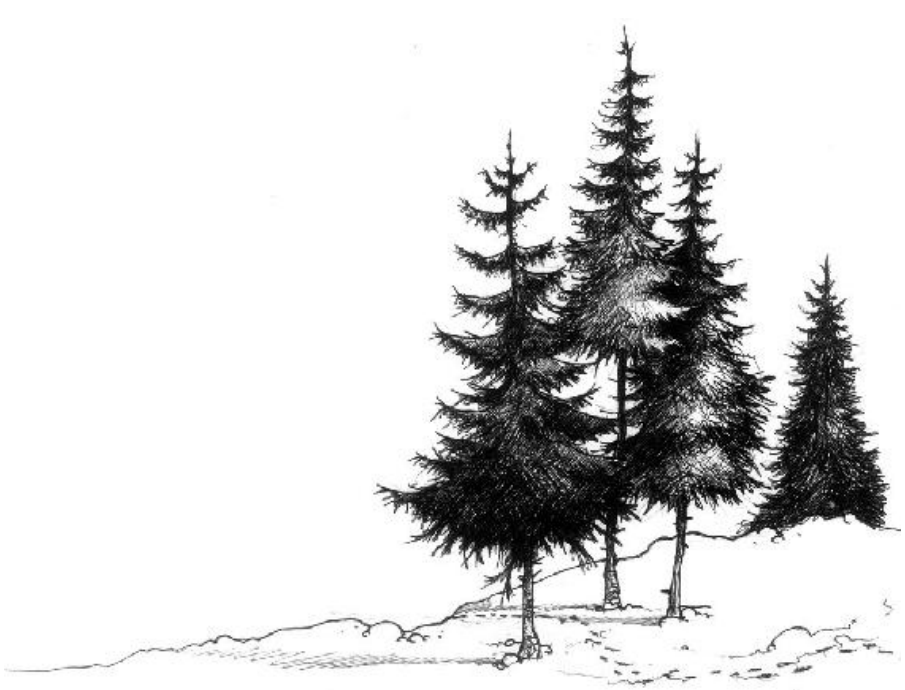

Așa că au tot zburat, mai departe și mai departe. Renul plana pe deasupra pădurilor la mică înălțime și mai sus peste dealurile și șesurile largi, pământii, care păreau să se întindă la nesfârșit, în speranța că l-ar putea zări pe Micuțul Kip.

Singurul lucru pe care nu l-au făcut a fost să zboare chiar deasupra

orașelor, fiindcă Nikolas nu știa cum ar reacționa oamenii dacă ar vedea un băiat călare pe-un ren trecându-le peste capete. Însă, chiar și așa, uneori *au văzut* oameni. Ceea ce îl bucura pe Blitzen.

Știți, Nikolas mai pricepuse un lucru despre Blitzen, și anume că renul avea simțul umorului. Iar ceea ce i se părea lui foarte amuzant era să facă pipi pe oameni. Se tot ținea, cât putea el de mult, iar apoi, când vedea pe cineva jos, departe, pur și simplu, hm, își dădea drumul, *pșșș*, *pșșș*. Iar oamenii respectivi credeau pur și simplu că plouă.

– Nu-i un dar de Crăciun prea frumos, Blitzen! zicea Nikolas, dar nu se putea abține din râs.

Și astfel au tot călătorit, iute și lent, mai jos și mai sus, la nord și la sud și la vest, dar fără succes. Nikolas era tot mai disperat. Poate că, până la urmă, trebuia pur și simplu să meargă acasă. Începea să se simtă tare obosit și își dădea seama că Blitzen trebuia să fie și mai obosit. Începuse iarăși să ningă.

– Haide, a zis Nikolas, trebuie să ne odihnim peste noapte.

Zărise o pădure de pini aproape, înspre apus.

– Hai să poposim acolo și să ne găsim un adăpost.

Așa că Blitzen, foarte receptiv la comenzile lui Nikolas, a virat spre vest și a zburat tot mai jos, șerpuind printre pinii acoperiți cu zăpadă, până când au văzut o zonă mai liberă printre ramuri, chiar dincolo de o viroagă.

„Ăsta o să fie un Crăciun ciudat“, s-a gândit Nikolas.

Au poposit, printre copacii înalți și fantomatici, sub un baldachin de ramuri. Nikolas și Blitzen stăteau întinși spate în spate, și tocmai când să înceapă să alunece într-un somn fără vise, Nikolas a auzit ceva.

Trosnetul unei crenguțe.

Voci.

Voci de bărbați.

Nikolas s-a ridicat în capul oaselor și a ascultat cu atenție. Era beznă totală, dar omul care vorbea – cu o voce puternică, lentă – îi părea cunoscut. Nikolas a oftat.

Era vocea bărbatului care îl vizitase pe tatăl lui. Vânătorul Anders.

– Blitzen, a șoptit Nikolas. Cred că ei sunt. Așteaptă aici.

Și s-a ridicat în picioare și a mers tiptil pe pământul uscat.

A văzut o strălucire auriu-portocalie care creștea tot mai mult. Un foc de tabără. Umbre se mișcau ca niște fantome întunecate. Apropiindu-se, a văzut un grup de siluete mari stând la taifas în jurul focului. Vocile erau mai clare acum.

– Suntem la doar câteva zile depărtare de Turku, a zis o voce.

Ajungem acolo până la Anul Nou!

– Mai e o săptămână până îi ducem micul nostru dar regelui, a zis alta.

– Am crezut că mai întâi trecem pe-acasă, a zis altă voce.

Iar pe aceasta Nikolas o cunoștea mai bine ca pe orice altă voce din lume. La auzul ei i-a stat inima o clipă în loc. Teama și iubirea i-au inundat tot trupul. Era cât pe ce să strige „Tată“, însă ceva l-a oprit și a stat așa, așteptând, tăcut în neclintirea nopții.

– Nu, am promis. Regele vrea să-l aibă înainte de Anul Nou.

Nikolas abia de putea respira. Inima îi bubuia în piept, dar știa că trebuie să se străduiască să-și păstreze calmul. *Fii pădurea.*

– Păi, i-am promis fiului meu, trebuia să ajung acasă deja.

– Depinde care dintre promisiuni vrei să ți-o respecți! Pe aia făcută regelui sau pe aia făcută fiului!

Râsul a umplut pădurea, iar ecoul se întorcea dinspre copaci așa încât părea să vină de pretutindeni. Păsările au fâlfâit părăsindu-și ramurile, cârâind de spaimă.

– Mai ușor cu gălăgia, a zis unul dintre bărbați, să nu-l trezim.

– Ei, a zis altul, nu te-ngrijora. Elfii dorm buștean!

Nikolas a simțit un gol în stomac, de parcă ar fi căzut. A crezut că o să i se facă rău. Sau o să leșine.

– Ce contează? a spus Anders. E în cușcă. Doar nu poate să plece unde poftește.

Era adevărat!

Nikolas s-a străduit să vadă dincolo de copaci. Acolo, de cealaltă parte a focului și dincolo de bărbați, era un obiect ciudat, ca un fel de cutie. Nu putea vedea bine și băiatul elf, dar era sigur că se află acolo. Bărbații au continuat să vorbească.

– Gândește-te și tu la bani, Joel. N-o să-ți mai faci griji legate de Crăciun niciodată.

– Atâta bănet.

– Ce-ai face cu ei? Ce-ai lua de Crăciun?

– Aș lua o fermă.

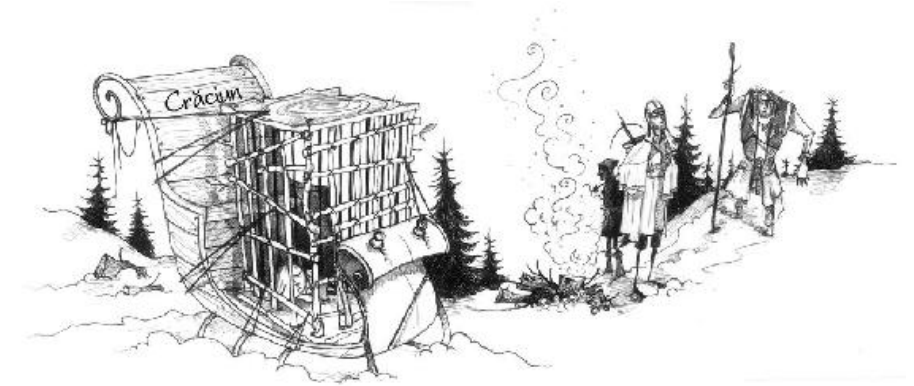

– Eu aș sta și m-aș uita la ei, a zis altul, pe nume Aatu, deși Nikolas nu știa asta deocamdată.

Aatu avea un cap foarte mare, cu un creier foarte mic. Avea părul răvășit și o barbă sălbatică, arăta de parcă se holba dintr-un tufiș.

– Și după ce m-aș uita, mi-aș lua o toaletă.

– O toaletă? Ce-i aia toaletă?

– E o invenție nouă. Am auzit eu. Are regele una. E o oală de noapte magică. Cu mațe ca ale mele, trebuie să fie o investiție bună. Și aș lua o lumânare foarte frumoasă. Îmi plac lumânările. Aș lua una mare și roșie.

Bărbații au început să șușotească între ei, iar Nikolas a profitat de ocazie. A început să se furișeze în patru labe, ocolind conurile de pin, respirând cu grijă în timp ce se strecura printre copaci, ținându-se mereu la o distanță sigură de bărbați.

În cele din urmă, a ajuns la cușcă. Era făcută din lemn și legată zdravăn cu funie de cadrul solid al unei sănii. O sanie pictată. Sania gravată cu cuvântul „Crăciun“. Sania lui. În cușcă, ghemuit, stătea un băiețel elf. Purta o tunică verde la fel ca a Micuței Noosh și părea cam de-o seamă cu ea. Avea un păr șaten foarte lins și urechi mari, chiar și pentru un elf, iar nasul foarte mititel. Și deși ochișorii îndepărtați îi erau închiși, gura îi stătea cu colțurile în jos, iar fața îi era brăzdată de îngrijorare.

Nikolas și-a amintit de scurta și îngrozitoarea perioadă pe care o petrecuse el ca prizonier. Stătea acolo întrebându-se ce să facă. Nu era nici o potecă. Doar copaci de o parte și luminișul în cealaltă. Tremura de teamă, dar știa că trebuie să aștepte ca tatăl său și ceilalți bărbați să adoarmă.

Micuțul Kip a deschis ochii și s-a uitat direct la Nikolas. Pentru o clipă a arătat de parcă urma să țipe.

– Șșș, i-a zis Nikolas încet, cu degetul la buze. Am venit să te ajut.

Micuțul Kip era încă un elf foarte tânăr și, deși nu îl cunoștea pe Nikolas, se pricepea să detecteze bunătatea dintr-o persoană, așa că a

văzut în ochii lui Nikolas că era de încredere. Părea să înțeleagă.

– Mi-e frică, a zis elful în limba elfă.

Dar Nikolas a priceput.

– E-n regulă.

– Da?

– Păi, nu. Nu chiar. Dar o să fie…

Însă atunci s-a auzit din senin o voce aspră și feroce:

– Crăciun fericit.

Nikolas s-a întors și a văzut unul dintre bărbați, un bărbat înalt și foarte slab, cu o față strâmbă și purtând o căciulă de lână cu urechi. Ținea îndreptată spre el o arbaletă, cu săgeata pregătită.

– Cine ești? Zi-mi. Sau ești mort.

Băiatul elf

imeni, m-am rătăcit prin pădure, a bâiguit Nikolas. Nu fac nimic rău.

– Hei! a strigat bărbatul. Te-am întrebat cine ești. E miezul nopții. Faci tu ceva. Spune-mi sau trag o săgeată în tine.

Nikolas i-a auzit pe unii dintre bărbați trezindu-se și vorbind derutați.

– Sunt Nikolas. Sunt doar… un băiat.

– Un băiat hoinărind în toiul nopții prin pădure!

– Ah nu, ah nu, ah nu, a zis Micuțul Kip.

Sau poate că a fost:

– Ah nu, ah nu, ah nu, ah nu.

În tot cazul, pentru toate urechile de om în afară de-ale lui Nikolas s-a auzit „kibum, kibum, kibum“.

Apoi niște pași și o voce cunoscută.

– Știu cine este, a zis Anders, aplecându-se amenințător spre Nikolas. E fiul lui Joel. Lasă arbaleta, Toivo. N-a venit să ne facă necazuri. Nu-i așa, băiete?

Alte umbre. Ceilalți bărbați – cinci la număr – veneau spre el.

Tatăl lui l-a întrebat:

– Nikolas? Tu ești?

Nu-i venea să creadă.

Nikolas s-a uitat în ochii tatălui său și i s-a făcut frică. Poate fiindcă tatălui îi crescuse barba. Sau poate că era altceva. Ochii, acei ochi cunoscuți, păreau acum mai întunecați și reci, ca ai unui străin. Nikolas era atât de copleșit, încât abia de-a putut vorbi.

– Tată. Da, eu sunt.

Joel a fugit și și-a luat fiul în brațe. L-a îmbrățișat pe Nikolas până s-a temut că îi va rupe coastele. L-a îmbrățișat și Nikolas, străduindu-se să creadă că încă mai era tatăl cel bun pe care îl crezuse mereu. Simțea cum barba tatălui îl înțeapă pe obraz. Și îi plăcea, simțea o alinare.

– Ce faci tu aici?

Nikolas a simțit presiunea reținută din întrebarea tatălui.

Nu știa ce să spună, dar a hotărât să facă ce-l învățase mama lui pentru situațiile când dă de necaz. A tras aer în piept și a zis adevărul.

– Nu mă înțelegeam cu mătușa Carlotta. Așa că am pornit după tine. Și-am mers spre Nordul Îndepărtat, am găsit Elfhelm… Iar apoi elfii m-au aruncat în închisoare.

Chipul tatălui s-a îmblânzit, la ochi i-au reapărut ridurile și acum arăta iarăși așa cum îl știa.

– Ah, Nikolas, bietul meu băiat! Ce s-a întâmplat?

– M-au închis în turn fiindcă n-au încredere în oameni.

Nikolas s-a uitat la elful din cușcă, înlănțuit la mâini și picioare, și apoi la ceilalți șase bărbați care stăteau în lumina lunii, în spatele lui. Nikolas își dorea cu disperare ca tatăl să le spună să plece. Voia să creadă în tatăl său și continua să spere că toate astea nu erau decât o încurcătură, o neînțelegere.

– Ei, fiule, a zis tatăl, ridicându-se iar în picioare, cu un aer solemn. Trebuie să spun că toate acele povești pe care ți le-am spus despre cât de fericiți și buni sunt elfii erau doar atât – niște povești. Am descoperit că elfii nu sunt cine credeam noi c-ar fi.

Nikolas s-a uitat la Micuțul Kip, care îl privea lung din cușcă, implorând. Elful era prea speriat ca să vorbească. Iar Nikolas s-a simțit trădat, n-avea încotro, de parcă tot ce știuse de-o viață era o minciună.

– Dar nu mi-ai spus că te duci să răpești un elf. Ai zis că te duci să găsești dovada că Elfhelm există.

– Da, a zis tatăl, aparent sincer și înflăcărat. Și care ar putea fi dovada mai bună decât un elf adevărat?

– Dar m-ai *mințit*.

– Nu am mințit. N-am știut nici eu exact ce fel de dovadă vom găsi. Nu ți-am spus întregul adevăr, asta-i tot.

Nikolas s-a uitat la grupul mare și amenințător de bărbați din pădurea întunecată și tăcută.

– Ei te-au forțat, tată?

Anders a început să râdă și ceilalți la fel, făcând pădurea să răsune de hohote.

Joel a tresărit.

– Nu. Nu m-a forțat nimeni.

– Spune-i, Joel, a zis Anders. De ce nu-i spui ce s-a întâmplat de fapt?

Joel a dat din cap, privindu-și agitat fiul. A înghițit în gol.

– De fapt, Nikolas, a fost ideea mea. Când Anders a venit la noi în seara aceea, eu i-am sugerat. Am zis că cea mai bună dovadă ar fi dacă am prinde un elf adevărat și i l-am duce regelui.

Lui Nikolas nu-i venea să creadă ce aude. Cuvintele îl usturau ca oțetul picurat pe o rană. Propriul lui tată era un răpitor. Majoritatea oamenilor cresc treptat, de-a lungul multor ani, dar stând acolo, în pădurea neclintită, Nikolas și-a pierdut copilăria într-o clipă. Nimic nu te face să crești mai repede decât descoperirea faptului că tatăl tău nu este așa cum credeai.

– Cum ai putut să faci asta?

Tatăl a oftat. Prelung.

– E vorba de mulți bani, Nikolas. Trei mii de ruble. Ne-am putea lua o vacă. Sau… sau un porc. O să putem avea un Crăciun foarte frumos anul viitor. Genul de Crăciun de care eu și Carlotta n-am avut parte.

Ți-aș putea lua jucării.

– Sau o toaletă! a zis Aartu de undeva de dincolo de barbă.

Joel și-a ignorat amicul prostănac și a continuat.

– Ți-aș putea lua un cal și o trăsură nouă. Am merge la oraș, iar oamenii s-ar uita la noi, ne-ar admira și ar fi invidioși că avem atâția bani.

Furia clocotea în Nikolas.

– Dar de ce? Eu nu vreau ca oamenii să fie invidioși! Vreau să fie fericiți!

Joel s-a uitat în spate, spre ceilalți bărbați, care erau în mod limpede amuzați de această discuție. S-a încruntat, nemulțumit, și a revenit spre Nikolas.

– Păi, trebuie să mai înveți despre cum stau lucrurile în lume, fiule. Ești un copil, iar eu nu, și eu știu cum e treaba cu lumea. E un loc egoist. Nimeni n-o să aibă grijă de tine. Trebuie să-ți porți tu singur de grijă. Și eu asta fac, înțelegi? Cu mine nimeni n-a fost bun niciodată. Nimeni nu mi-a dat vreun cadou. Eu plângeam la fiecare Crăciun, fiindcă nu primeam niciodată nimic. Ceilalți copii aveau cel puțin un cadou mic, de la părinții lor. Dar eu și Carlotta, nimic. Dar data viitoare, de ziua ta, de Crăciun, poți să-ți cumpăr tot ce vrei…

Nikolas s-a uitat iarăși la cușcă și la frânghii.

– Eu eram mulțumit cu sania. Eram fericit cu tine și Miika. Eram mulțumit până și cu păpușa din nap!

– La Crăciunul următor o să-mi mulțumești. Nu acum. E prea târziu pentru asta. Dar la următorul. O să vezi. Îți promit.

– *Nu*, a zis Nikolas.

Și doar rostitul acelui cuvânt a avut efectul unei chei rotite în minte, încuind orice slăbiciune.

– Despre ce vorbești?

Nikolas a inspirat profund, de parcă ar fi inhalat curaj.

– Nu. O să-l duc pe Micuțul Kip înapoi în Elfhelm. Înapoi acasă la el.

Bărbații au râs iarăși. Sunetul a răsunat puternic în Nikolas, făcându-l să se simtă speriat și furios în același timp. Unul dintre ei – un bărbat cu glas ursuz îmbrăcat într-o haină din piele de ren – a rânjit:

– Ba n-o să-l duci. Spune-i, Toivo.

Toivo a înălțat iarăși arbaleta și a scuipat pe jos.

Joel s-a întors și s-a uitat la armă.

– Îmi pare rău, Nikolas, dar nu-l duci înapoi. E o miză prea mare la mijloc.

– Dacă m-ai iubi mai mult decât iubești banii, ai fi de acord. Te rog, tată. Jucăriile sunt minunate. Dar să fii bun e mai bine decât să fii

bogat. Ca răpitor nu poți fi niciodată fericit.

– Dar nici ca tăietor de lemne n-am fost fericit niciodată, a zis Joel, cu chipul contorsionat de parcă ar fi fost cuprins de durere. Acum, dacă totul merge conform planului, voi avea șansa să aflu ce are viața de oferit.

Nikolas a scuturat din cap. A început să plângă. Nu se putea abține. Avea prea multe de dus. Furie, teamă, dezamăgire. Își iubea tatăl, și totuși acest bărbat pe care îl iubea furase un băiețel elf de la el de acasă și-l încuiase într-o cușcă.

Nikolas s-a șters la ochi cu dosul palmei. S-a gândit la cuvintele lui Moș Topo către Micuța Noosh. *Nu trebuie să lăsăm niciodată teama să ne conducă.*

– Haideți să ducem elful înapoi, a zis Nikolas cu o voce mai puternică, privind în jur la toți acei bărbați. Elfii ar fi bucuroși. Poate ne-ar da și o recompensă. Trebuie să-l ducem pe Micuțul Kip înapoi la familia lui.

– Ne-ar omorî, a zis Anders sigur pe el.

Anders avea arcul, cu săgețile sale cu pene gri, atârnat la spate.

– Ascultă, băiete, dar de ce nu vii tu cu noi? Ar putea să fie o aventură. O să-l cunoști pe rege.

– Nici gând, o să ne strice toată treaba, a zis bărbatul cu voce ursuză și haină de ren.

– Liniște, Tomas, a spus Anders. E fiul lui Joel… Hai, băiete, ce zici?

Pentru o clipă, Nikolas s-a gândit cum ar fi să ajungă la palatul regal și să-l întâlnească pe Regele Frederick. Și-a imaginat fața lui așa cum i-o știa de pe o monedă și jucăria drăgălașă pe care o tot văzuse în vitrina magazinului de jucării. Cu nasul lung și bărbia mare, coroana și hainele splendide.

Totul ar fi făcut din aur. Poate că tot palatul lui era din aur. Ar fi fost minunat să meargă acolo. Dar nimic nu era mai minunat decât să facă ceea ce se cuvenea.

– Hai cu noi, fiule, a zis Joel acum încet. Nu fi prostuț. Anders are dreptate. O să fie o aventură. O aventură de Crăciun. Anders te-ar învăța să tragi cu arcul și săgeata – n-ar fi amuzant?

– Da, a zis Anders. M-ai putea ajuta să prind un cerb. Și apoi l-ai putea găti la foc. Noi am mâncat carne proaspătă în fiecare seară. Arăți de parcă ți-ar prinde bine o masă bună, și nu există masă mai bună decât ce-ai prins tu cu mâna ta. Într-o zi am rănit chiar și un ren, dar a scăpat înainte să apuc să-l omor. A dispărut în pădure.

Nikolas s-a gândit la săgeata cu pene gri înfiptă în piciorul lui Blitzen. Știa că în curând Blitzen va veni să-l caute. Iar atunci, acești bărbați înalți probabil aveau să încerce din nou să-l omoare și să-l transforme într-o tocană de ren. S-a uitat în ochii mari și ciudați ai Micuțului Kip, care erau plini de teamă. Micuțul Kip tot nu rostise o vorbă, iar în acea clipă, pentru prima oară în viață, Nikolas și-a urât tatăl.

S-a întors către toți ceilalți bărbați care stăteau în picioare acolo, în pădurea înghețată, niște umbre vânjoase în bezna albastră a nopții.

Răpitori. Ucigași de reni. Era speriat, dar și hotărât.
– E-n regulă, Micuțule Kip, o să te scot de-aici și-o să te duc acasă.

Răzbunarea lui Blitzen

tăpânește-ți băiatul! a strigat unul dintre bărbați.

Nikolas l-a ignorat. Se concentra din greu pe lanțurile de fier care îl țineau captiv pe Micuțul Kip în cușca de pe sanie.

A simțit mâna tatălui cum îl apucă de braț și a încercat să-l împingă la o parte.

– Haide, Nikolas, ne faci de râs pe amândoi.

– Bagă-l și pe el în cușcă! a sugerat Toivo.

– Nu poți să bagi un băiat într-o cușcă, a zis Anders.

– Ați făcut-o deja, a spus Nikolas. Sau elfii nu se pun?

– Nu, fiule, a zis Joel. Sigur că nu se pun. Sunt elfi! Elfii te-au închis cu mare bucurie pe tine la pușcărie. Ai uitat?

Nikolas s-a gândit la Moș Vodol, și-a amintit furia din glasul lui și cât de înspăimântat fusese.

– Da, dar…

Dar *ce*? Pentru o clipă, Nikolas s-a întrebat ce făcea. Ce-i păsa lui? Apoi s-a uitat în cușcă.

Micuțul Kip se frământa, fața îi era cuprinsă de tresăriri.

– Ești elf! a șoptit Nikolas febril. Tu stăpânești magia! Folosește-ți puterile.

Micuțul Kip a început iarăși să plângă.

– Nu pot! E imposibil!

– Nu spune asta! Ești prea mic ca să înjuri!

Micuțul Kip s-a uitat la el, înclinându-și capul într-o parte.

Nikolas știa că îi cerea multe unui elf așa de mic. Micuțul Kip chiar era, ei bine, *mic*. Era greu să îți dai seama de vârstele elfilor, dar băiețelul nu părea să aibă mai mult de cinci ani. Poate că încă nu i se dezvoltase capacitatea de a face magie. Și chiar dacă i se dezvoltase, Nikolas știa că nu era ușor fără să ai încredere într-o unică dorință clară. Magia în sine nu folosea la nimic. Era mai greu decât părea să transformi imposibilitățile în posibilități.

Elful a închis ochii, străduindu-se. Bărbații au început să-și bată joc.

– E Ajunul Crăciunului, l-a implorat Nikolas. Simți? Magia plutește în aer. Haide, Micuțule Kip. Folosește-ți puterea dată de drimwick. Poți.

– Nu, s-a auzit o vocișoară. Nu pot.

– Ba da. Știu că poți. Ești elf. Poți s-o faci.

Micuțul Kip s-a încruntat rău.

– Vino-ncoace, Nikolas, vorbesc serios, a zis Joel, apucându-l de mână.

Deodată s-a auzit un clinchet bizar. Micul elf se schimba la culoare din cauza efortului, chipul îi devenea violet ca o prună. Apoi: *clic*.

Nikolas a văzut cum unul dintre lanțurile cu care era încătușat elful a pocnit pur și simplu.

Apoi altul.

Și apoi altul.

Mai era doar unul.

– Da, Micuțule Kip. Reușești.

– Priviți, evadează!

– Ia termină cu vrăjitoria, măi ciudatule urecheat! a zis Toivo scuipând înspre elf. Sau trag și te las lat.

Toivo a ridicat arbaleta și a îndreptat-o spre Micuțul Kip.

– Ba nu mă opresc, a zis elful.

Dar asta pentru bărbați a sunat așa: „Kalabaș animbo“.

– Și gata cu bolboroseala, a adăugat Toivo.

Undeva sus, o pasăre s-a desprins fâlfâind dintr-un copac.

– Un elf mort nu ne-ajută cu nimic, a zis Joel.

– Un elf mort e mai bun decât un elf care-a evadat, a zis Toivo și

iarăși a scuipat. Dacă mai face o mișcare, trag.

Nikolas și-a smucit mâna din strânsoarea tatălui. Nicicând nu se simțise atât de străin, ca fiu, de tatăl său. A țâșnit în fața cuștii. Abia își mai stăpânea respirația. Era cuprins de o teamă puternică. S-a uitat în sus, la Toivo și la ochii lui întunecați și disperați, în care părea să sălășluiască noaptea.

– N-o să vă las.

– Nu mă-ncerca, băiete. Te-aș putea omorî și pe tine, i-a zis bărbatul fără nicio ezitare în glas.

Tomas a oftat.

– Ia uite!

Nikolas s-a întors și a văzut un vârtej de zăpadă, copite și o răsuflare fierbinte. Pădurea huruia de parcă ar fi fost cuprinsă de tunete. Un ren uriaș năvălea către ei.

– Blitzen! a strigat Nikolas, temându-se pentru viața animalului.

– Lăsați-mi-l mie! a urlat Anders.

A tras o săgeată, iar aceasta a șuierat prin aer iute și drept. Blitzen a galopat în continuare, chiar și mai repede, din câte se părea chiar spre săgeată, dar în ultima clipă și-a înălțat capul și odată cu acesta tot corpul, părăsind pământul într-un unghi abrupt. Urcând prin aer de parcă ar fi fost pe un deal invizibil, periind ramurile pinilor acoperite de nea în timp ce se înălța.

Nikolas s-a uitat cum arcul și săgeata lui Anders țintesc mai sus, în timp ce renul pășea pe cer, cu coarnele proiectate pe lună.

– Nu-l răni! Te rog! E singurul meu prieten! l-a implorat Nikolas.

Joel s-a uitat la fața albă și slabă a fiului său. Apoi s-a uitat la mâna sa stângă. La jumătatea de deget.

– Viața înseamnă durere, a zis cu tristețe.

– Dar și magie, tată.

Joel l-a ignorat.

– Trebuie să-l liniștești, Nikolas. O să fie mai în siguranță dacă îl chemi iarăși jos, unde-l putem vedea. Nu o să-l rănim, da, băieți? O să îl capturăm și i-l ducem regelui. Sigur i-ar plăcea să vadă un ren care zboară.

Anders și-a coborât arcul.

– Da. Cheamă-l jos.

– Blitzen! a strigat Nikolas, întrebându-se dacă poate avea încredere în vreunul dintre ei. Vino jos! Ești în siguranță.

Iar renul a părut să înțeleagă, fiindcă peste un minut aterizase în micul luminiș, cu pieptul tresăltându-i și ochii scânteindu-i de osteneală.

– El este Blitzen. Vă rog să nu-i faceți rău, a spus Nikolas.

Renul l-a amușinat cu botul pe la gât.

– Lacul Blitzen, a zis Tomas, netezindu-și haina din piele de ren.

Nikolas a mângâiat gâtul animalului, iar Blitzen s-a uitat lung la Anders, scoțând un sunet între mârâit și geamăt.

– E-n regulă, Blitzen. N-o să te rănească din nou, a zis Nikolas, dorindu-și să creadă și el cu adevărat în ceea ce spunea.

Dar chiar când el zicea asta, Toivo își înălța arbaleta.

– Nu, Toivo! a strigat Joel.

Nikolas a încercat să se concentreze, privind în jur, de parcă ar fi putut găsi răspunsul în bezna înspăimântătoare a pădurii.

Era o singură cale.

– Bine. O să venim cu voi în aventură. Mi-ar plăcea mult să-l întâlnesc pe rege.

– Minte, a zis Toivo.

Joel și-a privit fiul în ochi, iar în clipa aceea Nikolas și-a dat seama că-l înțelesese, așa cum numai un tată este capabil.

– Nu. Nu minte. Nu-i așa, Nikolas? Fiindcă dacă *cumva* minți, vei fi omorât, iar eu nu voi putea să te ajut cu nimic.

– Nu, tată, a zis Nikolas inspirând profund. Nu mint. M-am răzgândit. Eram un prost. Elfii m-au închis în închisoare laolaltă cu un trol ucigaș. Nu le datorez nimic.

Au urmat câteva clipe în care nimeni n-a zis nimic. Singurul sunet era șoapta vântului rece printre copaci.

Apoi Anders l-a bătut pe Nikolas pe umăr.

– Bravo, băiete. Ai făcut ce trebuia. Nu-i așa, Joel?

– Da, a zis Joel. Mereu face ce trebuie.

– Bine, atunci. Așa rămâne. Acum am face bine să ne odihnim, a zis Anders. Mâine e o zi mare.

I-a luat de gât pe Tomas și Toivo.

– Băiatul și renul trebuie să doarmă departe de elful ăsta. Așa, ca să fim siguri, a zis Tomas.

– Sigur, nu-i nicio problemă, a zis Nikolas.

Joel nu era pe deplin mulțumit.

– Dar stați, cum rămâne cu elful? Dacă își folosește puterile magice? Unul dintre noi trebuie să stea de pază, să fim siguri că nu evadează.

– Corect, a zis Toivo, frecându-se la ochi. Stau eu.

– Toivo, ești prea obosit, a zis Anders. Ca de obicei, ai băut prea mult vin de mur pitic. Ne trebuie altcineva.

– Eu sunt complet treaz, a zis Joel. Stau eu. În fond, fiul meu e cel care ne-a făcut necazuri. Mă simt vinovat.

– Bine, atunci. Cam așa e. Trezește-mă când se crapă de ziuă și preiau eu.

Anders a arătat către pinii aflați de cealaltă parte a focului, dincolo de luminiș, spre viroagă.

– Tu poți să dormi acolo.

Și l-a mângâiat un pic pe Blitzen pe spinare, netezindu-i blana umedă de la zăpadă.

– Îmi pare rău, amice. Uităm de povestea cu săgeata, da?

Blitzen s-a gândit la asta și s-a ușurat pe izmenele lui Anders.

– Hei! a țipat Anders, iar Tomas a izbucnit în râs.

Anders nu s-a putut abține și a început să râdă și el, iar asta i-a făcut și pe ceilalți să li se alăture.

Și astfel bărbații s-au dus cu toții la culcare, lângă focul de tabără care încă dogorea, iar Nikolas și Blitzen s-au întins printre copacii din spatele lor, în timp ce Joel a rămas așezat în fața cuștii în care era Micuțul Kip. Greu de zis dacă Micuțul Kip renunțase să mai încerce să evadeze, dar e limpede că Nikolas n-a încetat să viseze că-l ajută. Stătea cuibărit strâns lângă Blitzen, își încălzeau trupul unul altuia, în vreme ce vocile bărbaților se stingeau.

– Crăciun fericit, Blitzen, a zis el posac, dar renul deja adormise.

Ceva bun

Nikolas a stat așa, treaz, privind la luna plină pentru mult timp. Când să adoarmă, a auzit un sunet. Nu mai mult ca o șoaptă purtată de vânt. S-a uitat în sus și și-a văzut tatăl împingând ușor sania spre el, îndepărtând-o de tabără. Pesemne că elful nu era prea greu, fiindcă sania aluneca ușor. Micuțul Kip stătea în cușcă, tăcut, cu ochii mari, ținându-se de gratii.

– Ce faci? a întrebat în șoaptă Nikolas.

Joel a dus un deget la buze, apoi și-a dat jos de pe umeri hamurile din funie pe care le folosise să tragă sania, s-a dus la Blitzen și i le-a trecut peste cap.

Lui Nikolas nu-i venea să creadă.

– Eram sigur c-o să încerci să eliberezi elful, a zis Joel. Ceea ce, apropo, este o idee îngrozitoare. Cumplit de îngrozitoare. Dar e Crăciunul. Și ziua ta. Și încă ești fiul meu. Și vreau să rămâi în viață. Așa că ajută-mă.

Nikolas s-a aplecat spre Blitzen.

– Stai liniștit, i-a zis cu o voce atât de înceată, încât e de mirare că renul l-a auzit.

Blitzen s-a ridicat ușurel în picioare și a stat neclintit cât timp i-au pus ei hamul. Focul se stinsese acum, iar bărbații încă dormeau, amețiți de băutură. Nikolas era agitat, dar și ciudat de fericit și ușurat. Până la urmă, în tatăl lui încă exista bunătate.

Unul dintre bărbați – probabil Toivo, deși era prea întuneric și distanța prea mare ca să fii sigur – s-a întors pe partea cealaltă și a mormăit un pic. Nikolas și Joel și-au ținut respirația și au așteptat să adoarmă.

Hamul era pus.

– Bine, suntem gata, a șoptit Joel.

Vântul s-a domolit chiar atunci. Era de parcă și pădurea se străduia să le asculte planurile.

– Acum suie-te pe ren și luați-vă zborul.

– Hai cu noi, tată, te rog.

– Nu. V-aș trage înapoi.

– Blitzen e puternic. Și iute. Ai putea să stai în sanie și să ai grijă de Micuțul Kip. Nu poți rămâne aici. Te vor ucide.

Toivo – da, era limpede Toivo – cu trupul lui lung și slab mișcându-se cum stătea întins în întuneric, era foarte vizibil acum.

Nikolas nu-și mai văzuse niciodată tatăl înspăimântat. Nici măcar când înfruntase ursul. Iar frica pe care i-o observa acum pe chip i-a făcut inima s-o ia la goană.

– Bine, a zis Joel. Mă urc în sanie. Trebuie să plecăm. Repede.

Nikolas s-a suit în spinarea lui Blitzen. Apoi s-a aplecat șoptind în urechea renului:

– Hai, băiete, cât de iute poți tu. Hai să scăpăm de aici.

Acum Toivo era treaz de-a binelea. Îi lovea în cizme pe ceilalți bărbați, strigându-le să se trezească.

– Evadează!

Blitzen trăgea din greu înspre un loc mai gol dintre copaci, luptându-se să treacă de la pas la trap.

– Haide, Blitzen. Poți, băiete. Haide! E ziua de Crăciun! Folosește-ți

magia!

Nikolas a auzit un fluierat bizar, fâșâit. Îngrozit, a văzut o săgeată gonind în aer. S-a ferit, salvându-și capul în ultimul moment. Blitzen avea dificultăți în trecerea la galop – cu greutatea saniei, a cuștii, plus Micuțul Kip, Joel și Nikolas. O a doua săgeată a trecut foșnind.

Blitzen a câștigat viteză, dar nu suficient. Copacii erau prea apropiați. Șerpuia periculos printre ei. Nikolas, ținându-se de ren pe viață și pe moarte, s-a întors și a văzut cum sania se înclină la stânga, aproape doborându-l pe Joel.

Abia de-și putea aduna gândurile, în mintea lui era un haos de copaci, viteză și teamă.

Acum zburau prin aer săgeți și pietre.

Iar atunci s-a întâmplat cel mai rău lucru cu putință.

Nikolas a auzit un țipăt în spatele său – un urlet de durere care a sfâșiat noaptea. S-a întors și a văzut cum din umărul tatălui, care stătea în picioare chiar pe marginea saniei, se ițea o bucată subțire de lemn, cu pene în capăt. Sângele șiroia deja pe cămașa din petice.

– Tată! a strigat Nikolas chiar când altă săgeată i-a șuierat pe la ureche.

Atunci Nikolas a simțit cum greutatea lui Blitzen apasă în sus. Se întâmpla.

Dar când începeau să părăsească pământul, o piatră din catapultă l-a lovit pe Blitzen în piept. Probabil din cauza șocului sau a durerii, renul a încetinit pe moment. A încercat să-și ia avânt și să se ridice mai sus când treceau peste capetele oamenilor. Dar Nikolas își dădea seama că aveau probleme, se îndreptau *spre* copaci, și nu *peste* ei. Ramurile pline de zăpadă îl biciuiau pe față și înghițea ace de pin, în timp ce în jur vâjâiau săgețile, trasând linii negre prin beznă.

– Haide, Blitzen! a strigat Nikolas, cerându-i renului să sfideze gravitația.

Dar bietul Blitzen se chinuia. S-a prăbușit iar la pământ și a continuat să galopeze, străduindu-se să se ridice din nou.

– E prea… greu, a gemut Joel, cuprins de chinuri, ținându-și strâns umărul cu mâna.

Nikolas știa că tatăl are dreptate, dar vedea că pomii din față se răreau.

– O să fie bine! a strigat Nikolas. Haide, Blitzen!

Nikolas a simțit picioarele lui Blitzen tropăind doar prin aer, o înălțare blândă, dar tot nu era în regulă. Întregul trup îi era încordat de efort, iar sania îi trăgea iarăși în jos. Nikolas a încercat să-și folosească și el puterile magice. Teama îi transformase mintea într-un ciclon de gânduri, așa că nu putea menține o dorință suficient de mult,

că aceasta îi și zbura, ca o hârtie în vânt.

– Nu înțelegi! a strigat Joel. Viroaga! Râul!

Iar atunci Nikolas a priceput. Nu doar copacii le stăteau înainte, ca o piedică, ci și pământul. Aceasta avea să dispară, să nu mai fie nimic, ca un orizont care era prea aproape, prea jos. Erau la doar câțiva metri depărtare de o cădere foarte, foarte adâncă și întunecată în râu.

– Nu vei putea trece! Singura cale e zborul! a strigat Joel. E prea greu.

Dar Nikolas nu renunța. Cu fiecare fărâmă din el, cu fiecare nerv din corp, cu fiecare moleculă, a sperat, s-a rugat și a implorat magia – a lui și a lui Blitzen – să funcționeze.

– Haide, Blitzen! Hai, băiete, poți! Zboară!

Renul s-a înălțat iarăși în aer, dar foarte puțin. S-au lovit de alte ramuri. Acum Joel se ținea bine de cușcă. Nikolas l-a auzit pe Micuțul Kip scâncind de teamă.

– Ah, nu! a zis elful. Ah nu, ah nu, ah nu, ah nu!

– Vă trag în jos! a zis Joel. O să sar.

Cuvintele au mușcat ca niște dinți din Nikolas.

– Nu, nu, tată! Nu sări!

S-a întors. Chipul lui Joel era acum străbătut de un alt soi de durere. Durerea de rămas-bun.

– *Nu!*

– Te iubesc, Nikolas! a strigat tatăl. Vreau să mă ții minte prin ceva bun.

– Nu, tată! O să fie…

Acum erau chiar pe buza prăpastiei. Nikolas a simțit-o, înainte s-o vadă. Ușurarea subită, iuțirea pasului lui Blitzen, în clipa când Joel a dat drumul cuștii și a căzut spre pământ. Nikolas – izbucnind în lacrimi – și-a văzut tatăl ghemuit în zăpadă, micșorându-se tot mai mult și, în cele din urmă, dispărând în întuneric. Exact așa cum dispăruse și mama în bezna fântânii. Nikolas s-a simțit îngrozit când și-a dat seama. Acum era singur pe lume.

Cu o povară mai ușoară și hotărât să-și ducă încărcătura în siguranță, Blitzen s-a înălțat mult deasupra viroagei, iute și puternic, dispărând departe, în ceruri.

Călărind prin aer

risteța pe care o simțea Nikolas era incredibilă. Să pierzi pe cineva iubit e cel mai cumplit lucru din lume. Se face o gaură invizibilă prin care simți cum cazi și care pare interminabilă. Oamenii pe care-i iubești fac lumea reală și durabilă, iar când ei dispar odată pentru totdeauna, nimic nu mai pare durabil. N-avea să mai audă niciodată vocea tatălui. N-avea să-i mai strângă niciodată mâinile puternice. N-avea să-l mai vadă niciodată purtând căciula roșie.

Lui Nikolas îi înghețau lacrimile pe față în timp ce zbura prin aerul rece. Era cea mai tristă aniversare, cel mai trist Crăciun dintotdeauna. Se ținea strâns de spinarea lui Blitzen, simțindu-i căldura și privind doar din când în când înapoi, ca să fie sigur că sania și cușca mai erau acolo.

Cu urechea lipită de blana renului, putea auzi sângele pompând în trupul lui Blitzen. Acest sunet părea să-l fi înlocuit pe cel al galopului.

Plângea întruna de când tatăl sărise de pe sanie. Oare murise în cădere? Sau mai întâi au ajuns Anders și Toivo la el? Oricum, se temea că rezultatul era același. N-avea să-și mai revadă tatăl niciodată. Simțea asta, avea în inimă un gol ca un urlet.

Treptat, cerul s-a luminat.

– Îmi pare rău, a zis o vocișoară din spatele lui. E doar vina mea.

Nikolas nu prea-l auzise pe Micuțul Kip zicând mare lucru (în afară de „ah, nu“) până acum.

– Nu trebuie! a strigat Nikolas, ștergându-și o lacrimă de la ochi. Nimic din toate astea nu-s din vina ta!

A trecut un pic de timp.

– Mulțumesc că m-ai salvat, s-a auzit iarăși vocișoara.

– Ascultă, știu că tu crezi că tata a fost un om rău. Și n-a fost frumos ce a făcut. Dar a făcut și bine. Doar că a avut o slăbiciune. Noi nu aveam bani… Oamenii sunt complicați.

– Și elfii, a zis Micuțul Kip.

Nikolas a privit lung în albul norilor de zăpadă din jur. Până și cățăratul prin hornurile înguste sau zburatul prin văzduh păreau treburi mai ușoare decât încrederea

în viață. Și totuși, în timp ce

Blitzen continua să galopeze, Nikolas știa că trebuia să continue și să-l ducă acasă pe Micuțul Kip. Pur și simplu, trebuia să facă asta.

– Îmi ești prieten, a zis Micuțul Kip.

Au zburat peste munte și, de data asta, Nikolas a putut vedea imediat Elfhelm – Strada celor Șapte Curbe, turnul, primăria, Dealurile Împădurite și lacul.

Până când Blitzen a aterizat chiar în mijlocul Câmpului Renilor, se adunase deja o mulțime. Nikolas nu era speriat, fiindcă acum nu-l mai putea sperie absolut nimic. Își pierduse tatăl. Ce putea să existe mai înfricoșător pe lume? Nici măcar atunci când, coborând de pe ren, a văzut mulțimea despărțindu-se în două pentru a-i face loc lui Moș Vodol, care venea țanțoș înspre ei, n-a simțit frică. Doar gol.

– Așadar, s-a întors fiul lui Joel, Tăietorul de lemne, a zis Moș Vodol.

Nikolas a făcut semn cu capul spre cușca de lemn.

– Ce se-ntâmplă aici?

– L-am adus înapoi în Elfhelm pe Micuțul Kip, a anunțat Nikolas, suficient de tare încât să-l audă toată lumea.

– Așa este, Moș Vodol, a zis un elf zâmbitor, cu mustăți albe, care venea înspre ei.

Era Moș Topo, urmat îndeaproape de Micuța Noosh.

– Nikolas l-a salvat pe Micuțul Kip! Este vestea pe care o așteptam cu toții.

– Da, a zis Moș Vodol, zâmbindu-i fără chef lui Nikolas. Da, se pare că așa este. Dar acum omul trebuie să se întoarcă în turn.

Mulțimea a vuit, nefiind de acord.

– Dar e ziua de Crăciun!

– Lăsați-l în pace!

Moș Topo a scuturat din cap.

– Nu. Nu și de data asta.

– Gata cu toată bunăvoința asta! Moș Topo, să nu mai aud o vorbă de la tine. Omul trebuie să se întoarcă în turn. Și cu asta, basta. Gata.

Însă mulțimea de elfi era tot mai furioasă, iar câțiva chiar i-au aruncat în cap lui Moș Vodol cu bucăți foarte tari de turtă dulce.

Moș Topo și-a luat o figură severă, pentru prima oară în viață.

– O să te pomenești cu o răzmeriță. Băiatul de om e un erou.

Iar elfii au început să scandeze:

– Erou! Erou! Erou!

– Ah, elfi nerecunoscători! a urlat Moș Vodol cât l-au ținut rărunchii, adică foarte, foarte tare. Chiar nu vă dați seama câte-am făcut eu pentru voi? Cum v-am ajutat să trăiți în siguranță, punând capăt bunăvoinței și veseliei?

– Dacă stau să mă gândesc, mie-mi cam plăcea bunăvoința, a zis un elf.

– Și nici veselia nu era tocmai de lepădat, a zis altul.

– Iar mie-mi lipsește dansul spickle.

– Și mie!

– Și plata pe măsură! Cu trei monede de ciocolată nu se poate trăi.

– Și să ne purtăm frumos cu cei care nu-s elfi.

Și uite-așa a tot continuat lista de plângeri, iar Moș Vodol, ales în mod democratic conducător în Elfhem, și-a dat seama că nu avea încotro.

– Bine, a spus. Înainte să hotărâm ce facem cu băiatul de om, haideți să-l ducem acasă pe Micuțul Kip.

Un vuiet atotputernic s-a înălțat din mulțime și mulți elfi au început să danseze spickle, ceea ce era ilegal. Nikolas s-a uitat împrejur și iarăși a plâns, dar de astă dată lacrimile erau un pic și de fericire. Acel soi de fericire pe care-l poți simți numai când te afli în preajma veseliei și bunăvoinței elfilor.

Un băiat pe nume Crăciun

atăl Micuțului Kip se numea Moodon, iar mama, Loka. Erau niște bieți muncitori, dar cu specializare, așa că purtau tunici albastre. Moodon făcea turtă dulce, iar Loka făcea jucării, fiind specializată în titirezi, care traversau o perioadă grea în ultima vreme, de vreme ce elfii își pierduseră interesul pentru joc. Trăiau într-o căsuță de la marginea satului, făcută din lemn, dar cu scaune, mese și dulapuri din turtă dulce, nu departe de Dealurile Împădurite.

În tot cazul, nu asta este important. Important e că Nikolas nu mai văzuse niciodată pe cineva care să arate așa de fericit ca Moodon și Loka atunci când l-a adus pe Micuțul Kip în pragul casei lor.

– Incredibil! E un miracol! a spus Loka izbucnind în lacrimi. Mulțumesc foarte mult. Este cel mai frumos dar de Crăciun primit vreodată!

– Lui Nikolas ar trebui să-i mulțumiți, a spus Moș Topo, împingându-l pe băiat în față.

– Ah, mulțumim, mulțumim, mulțumim, Nikolas.

Loka a îmbrățișat genunchii lui Nikolas așa de tare, de era să-l doboare.

– Cum te-aș putea recompensa vreodată? O să-ți dau niște jucării! Am multe făcute de mine – mai ales titirezi. Așteaptă un pic.

– Iar eu o să-ți fac *cea mai bună* turtă dulce! a zis Moodon.

Tatăl elf avea părul și barba de un roșcat ca turta dulce. Arăta aproape ca și cum ar fi fost făcut din turtă dulce.

Moș Vodol nu s-a putut abține și s-a încruntat văzând că i se mulțumește unei ființe umane.

– Să știți că totuși este un evadat, așa c-ar trebui să se întoarcă în turn.

Lacrimi uriașe au început să încețoșeze ochii albaștri precum cerul ai Micuțului Kip.

Nikolas și-a amintit de micuța cameră a cuptorului, rece și întunecoasă, în care fusese închis, și și-a dat seama – chiar atunci, pe loc – că oricât de sumbră i s-ar fi părut viața fără tatăl său, ar fi și mai sumbră dacă și-ar petrece-o încuiat într-un turn.

– După cum ai văzut, ar fi o decizie foarte nepopulară, a spus cu hotărâre Moș Topo.

– Știu că nu prea contează părerea mea, fiindcă nu fac parte din consiliu, dar cred că acest om este un erou fiindcă mi-a salvat fiul. Un adevărat erou de Crăciun! a spus Loka.

Și până și Mama Ri-Ri a fost de acord că Nikolas n-ar trebui să se întoarcă în turn.

– Cred că e cazul să rescriem unele dintre legile elfilor, a propus ea.

Moș Vodol nu era încântat. A mormăit. S-a fâțâit pe acolo. Un sabot din preajma lui s-a desprins din raftul pentru saboți, a căzut și a pocnit de podea. Toată lumea s-a holbat la sabot. Știau că asta s-a întâmplat din cauză că Moș Vodol era prost dispus.

– Moș Vodol! a zis Mama Ri-Ri consternată.

– Îmi pare rău. Dar e *om*. Știm de ce-s în stare oamenii. Nu putem să ne înmuiem poziția față de oameni, așa, numai din cauza unui copil.

Moș Topo a plescăit din limbă gânditor.

– Dar îți dai seama că omul ăsta o să te ajute să vinzi o grămadă de ziare…

Moș Vodol s-a oprit. Nikolas înțelegea că se frământa fiindcă știa că era adevărat ce i se spusese. În cele din urmă, cu cea mai stinsă voce posibil, un cuvânt s-a strecurat pe la un colț al gurii lui Moș Vodol:

– Poate.

Moș Topo a pus o mână pe umărul lui Nikolas. Sau a încercat. Trebuia să se întindă prea mult, așa că l-a bătut ușurel pe braț.

– Deci primește niște scuze?

A urmat o pauză foarte lungă. Una mult mai lungă decât aceste

două fraze, dar până la urmă pauza a luat sfârșit.

Moș Vodol a încuviințat dând din cap puțin, cel mai puțin din cât a dat vreodată un elf sau un om care vrea să încuviințeze ceva.

– Da.

– Ura! au strigat toți cei care nu erau Moș Vodol.

– Cred c-ar trebui să facem o petrecere de Crăciun ca să sărbătorim, a zis Mama Ri-Ri.

Moș Vodol a țâțâit:

– Dar *am avut* deja o petrecere de Crăciun, acum două zile.

– A fost o petrecere *groaznică*, s-a burzuluit Mama Ri-Ri. Haide. Merită și el una!

– Aș fi foarte onorat, a spus Nikolas. Dar cred că eu și Blitzen am vrea doar să ne odihnim diseară.

Loka s-a întors în încăpere ținând în brațe șapte titirezi, un glob de nea, un ursuleț de pluș și o cutie cu creioane colorate. Titirezii, mai ales, erau foarte frumoși. Toți erau viu colorați – mai ales roșii și verzi, pictați de mână. Erau cele mai frumoase jucării pe care le văzuse Nikolas vreodată. Abia puteau fi ținute toate în brațe. Doi titirezi au căzut și au început să se rotească pe podea.

Moș Topo a scos un biscuit din buzunar și a rontăit din el gânditor.

– Nu e minunat? Simplul act de a face daruri.

– Nu tocmai, a zis Moș Vodol.

– Sincer, a spus Nikolas, în timp ce Loka încerca să ridice jucăriile de pe podea, doar un titirez îmi ajunge!

Loka a scuturat din cap, făcându-și cozile lungi să se legene dintr-o parte în alta, așa că au mai căzut și alți titirezi pe podea.

– Nu. Ai nevoie de mai mult de-un titirez. Titirezii sunt foarte importanți. Te relaxează. Îți mai alungă gândurile grele. Numai că trebuie să găsesc ceva în ce să îți pun toate darurile.

Loka se uita în jur. Micuțul Kip a arătat înspre ciorapii tatălui său.

– Bună idee! a fost de acord Loka. Moodon, dă-ți jos ciorapii.

– Ce?

– Sunt tocmai buni pentru toți titirezii ăștia. Hai. Dă-i jos. Mai ai o

grămadă.

Așa că Moodon și-a dat jos ciorapii de lână, în fața tuturor. Nikolas a fost surprins să vadă ce picioare păroase au elfii. Mă rog, cel puțin așa erau ale lui Moodon.

Odată ce ciorapii au fost scoși, Loka a pus toate jucăriile în ei.

– Ia uite! Numai buni. Poate c-ar trebui să folosim mereu ciorapii când transportăm jucării. Poftim! Crăciun fericit!

Și, deși ciorapii plini de jucării nu îmbunătățeau cu nimic situația, Nikolas s-a simțit un pic mai fericit știind că îi făcuse pe alții fericiți. Iar apoi și-a luat la revedere de la Micuțul Kip și a ieșit împreună cu Moș Topo afară, în seara rece, unde îi aștepta Blitzen, privindu-l cu niște ochi iubitori care scânteiau ca zăpada.

Marea hotărâre

litzen s-a reîntors în Câmpul Renilor împreună cu Donner, Dasher, Vixen și toți ceilalți, iar în următoarele câteva săptămâni Nikolas a observat că renilor părea să le placă simțul umorului cam năzdrăvan al lui Blitzen. Râdeau întotdeauna de ce făcea el. Ei, sigur, era imposibil de zis dacă renii chiar râdeau, fiindcă râsul de ren e greu de depistat, dar ochii le străluceau mai puternic atunci când se afla și el prin preajmă.

Iar Nikolas locuia în căsuța lui Moș Topo. A rămas acolo multe săptămâni. Mânca turta dulce delicioasă pe care i-o făcea Moodon și-i plăcea să joace cărți (toate fiind pictate de mână de Loka) cu Micuța Noosh. Aceasta, ca toți elfii, era uimitor de bună la jocurile de cărți, dar din când în când îl mai lăsa și pe el să câștige. Nikolas s-a adaptat bine și s-a împrietenit cu elfii, nefiind niciodată cu nasul pe sus, indiferent de culoarea tunicii vreunui elf.

Dar tristețea dinăuntrul său era grea. Încerca să-și amintească de latura bună a tatălui său. Fusese întotdeauna acolo, dedesubt, precum culoarea roșie foarte aprinsă de sub murdăria de pe căciulă. Nikolas a spălat căciula și o purta, fiind hotărât să păstreze vie acea latură bună înăuntrul său, să n-o piardă niciodată.

– M-am gândit, a spus Nikolas după o lună petrecută în Elfhelm. E vremea să mă întorc în lumea oamenilor.

– Păi, i-a răspuns Moș Topo, dacă asta e ceea ce îți dorești, atunci așa ar trebui să faci.

Iar într-o bună zi chiar l-a pus pe Blitzen să-l ducă în zbor până în Kristiinankaupunki. În timp ce zbura, se mai uita din când în când după tatăl său, așa cum îl căutase și înainte. Dar sigur că nu era nici urmă de tată. Au aterizat pe acoperișul bisericii, iar Nikolas a coborât din turn. Și-a petrecut ziua printre oameni. S-a uitat lung în vitrina magazinului de jucării, la păpușile care reprezentau elfi, dar păreau mult prea rudimentare și simple față de cum arătau elfii în realitate. A văzut păpușa de pluș care-l reprezenta pe Regele Frederick. A văzut un băiat ieșind cu un ren de lemn. Și-a amintit acea dorință arzătoare dinăuntrul său, atunci când se tot uita în vitrină împreună cu tatăl, când tânjea să aibă jucăriile pe care le-aveau alți copii. Acum tot ce-și dorea era să-l aibă alături pe tatăl său.

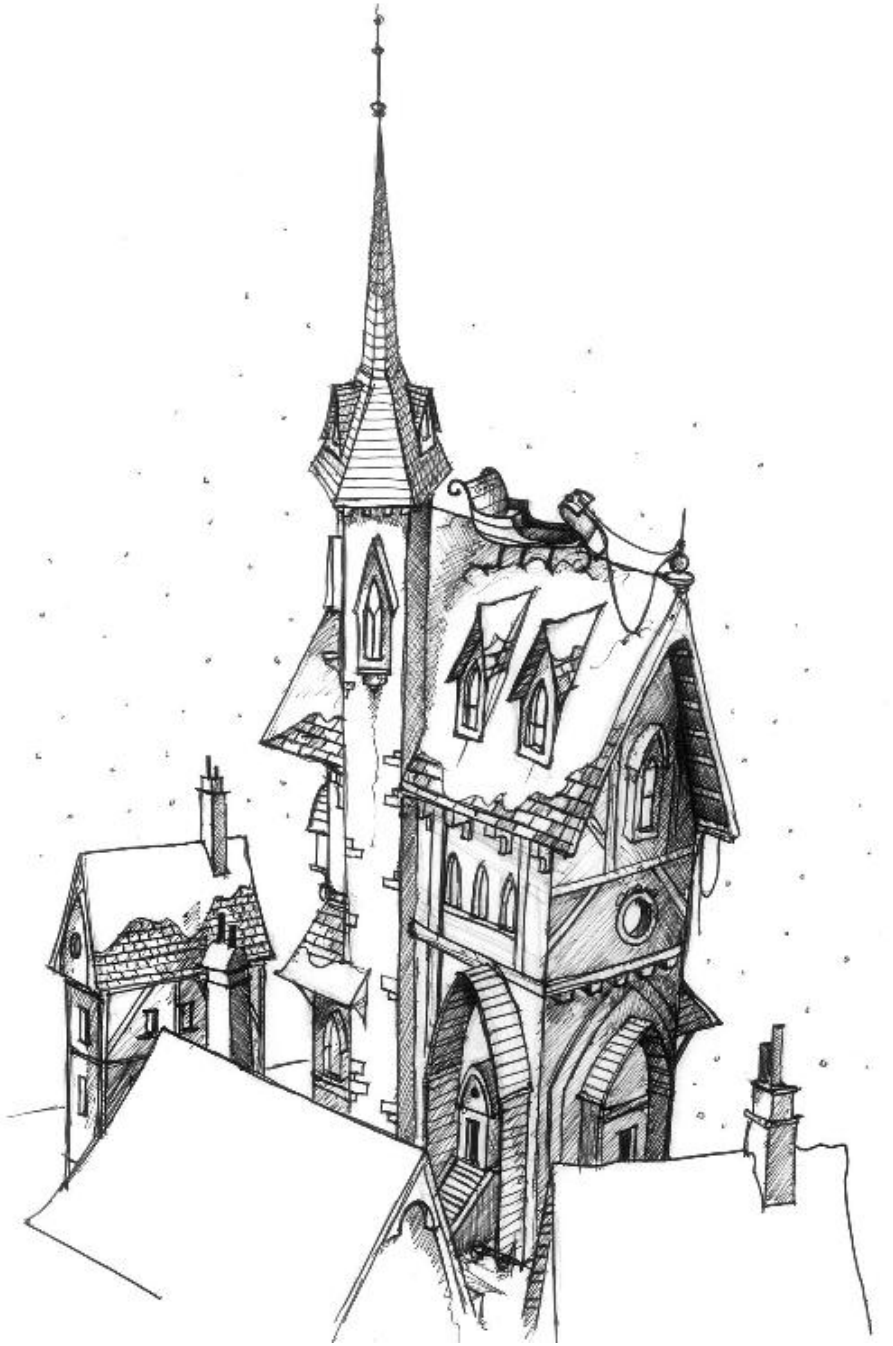

Intenționase să se întoarcă la căsuța lor, dar își dăduse seama că n-avea niciun rost. De ce ar alege să trăiască împreună cu o mătușă răutăcioasă, când putea trăi într-un loc plin de bucurie și magie? De ce să trăiască într-un loc atât de plin de lucruri care-i amintesc de un trecut care nu poate fi adus înapoi? Așa că a luat o hotărâre. Avea să trăiască pentru totdeauna cu elfii.

Însă, fiindcă se tot lovea cu capul de grinzile acoperișului din căbănuța lui Moș Topo, s-a luat hotărârea ca Nikolas să aibă propria lui casă. Așa că elfii i-au construit o casă din lemn de pin, cu mobilier din turtă dulce și acadele. Singurul lucru pe care Nikolas știuse să-l ceară cu precizie de la arhitecți era ca locuința să aibă vedere spre Câmpul Renilor. Așa că au construit casa chiar la marginea porțiunii de iarbă acoperită cu nea, ceea ce însemna că-l putea vedea oricând pe Blitzen de la toate ferestrele ce dădeau spre sud.

Uneori, când Blitzen era binedispus, zbura în cercuri deasupra casei lui Nikolas, galopând iute prin aer pe la toate ferestrele de la etaj. Uneori i se alăturau și ceilalți reni – de obicei Prancer și Comet, uneori și Dasher, dar niciodată Donner, fiindcă ea era mult prea sensibilă. Nikolas se simțea norocos. Se gândea la mătușa Carlotta și la cum dormise afară, în frig. Existau multe feluri mai grele de trăit, ca băiat de unsprezece ani, decât înconjurat de magie, de elfi și de reni.

Când a împlinit doisprezece ani, Nikolas a fost ales în Consiliul Elfilor după ce a fost nominalizat de Moș Topo. Până și Moș Vodol a sprijinit această propunere, fiindcă știa că știrea va fi foarte bună pentru prima pagină a ziarului *Zăpada Zilei*. Mai cu seamă că Nikolas era cea mai tânără persoană numită vreodată într-o asemenea funcție.

Apoi, când Moș Vodol s-a retras de la șefie pentru a se întoarce la munca sa în presă, s-au organizat alte alegeri. Pentru conducerea Elfhelm.

Nikolas a câștigat alegerile cu șapte mii nouă sute optzeci și trei de voturi, cu un singur elf votând împotrivă.

Așa că Nikolas a fost numit Moș Nikolas, ceea ce lui i se părea grozav de amuzant, căci nu avea decât doisprezece ani și în mod evident nu era moș, dar așa era obiceiul în Elfhelm. Mama Vodol, sora mai tânără și mult mai veselă a lui Moș Vodol, a propus ca el să aibă un nume de elf, fiindcă Nikolas suna un pic asemănător cu nikalis, un soi de brânză făcută de troli, foarte dezgustătoare.

– Da, de acord, a spus Mama Ri-Ri. Nu vreau să mă gândesc la brânza cu mucegai ori de câte ori îți spun numele!

– Ah, d-d-da, a zis Mama Breer, fabricanta de curele cam agitată.

Ea fusese numită de curând membră în consiliu, ca urmare a unui vot dat din simpatie după ce fusese tâlhărită de o bandă de spiriduși.

– A-a-așa este, a făcut ea. „Nikalis“ e un cuvânt foarte urât. E a-ap-p-proape la fel de urât ca și cum ai zice „pute ca o norociupă“. Sau „imposibil“. Trebuie să ne gândim la a-a-altceva.

Moment în care Moș Topo i-a întrerupt:

– Dar ce-ar fi să-l întrebăm chiar pe Nikolas?

Iar lui nu i-a venit decât un singur nume în gând.

– Crăciun, a zis Nikolas.

– Ce-i cu Crăciunul? a bombănit Moș Vodol. Mai sunt șapte luni până atunci.

– Nu, adică ce-ar fi să-mi spuneți Crăciun? Moș Crăciun.

Toți elfii din sala de consiliu au încuviințat din cap.

– Dar de ce acest nume? a întrebat Moș Topo, jucându-se cu un biscuit.

– Așa îmi spuneau mama și tata. Când eram mic. Fiindcă m-am născut în ziua de Crăciun. Era porecla mea.

– Moș Crăciun? a zis Moș Vodol cam neîncrezător. Nu sună prea memorabil.

– Mie-mi place, a zis Moș Topo. Molfăia la biscuit, cu firimituri în mustață. În fond, pe Micuțul Kip l-ai adus înapoi în ziua de Crăciun, nu-i așa? Se potrivește. Moș Crăciun.

– De Crăciun se fac daruri, a zis Mama Ri-Ri. Iar tu însuți ai fost un dar. Un dar uman.

Nikolas simțea cum îl podidesc amintirile. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

Moș Crăciun.

Și-a amintit de acele Crăciunuri de demult, când trăiau ambii lui părinți și mergeau să cânte colinde în piața centrală din Kristiinankaupunki. Și-a amintit de bucuria acelui ultim Crăciun când tatăl său îi arătase sania pe care i-o construise și o ascunsese în pădure. Chiar și păpușa făcută dintr-un nap fusese deosebită pe atunci.

A zâmbit, ștergându-și lacrima de bucurie, repetându-și numele în gând.

– Eu cred că Moș Crăciun e perfect!

– Ura! a strigat Moș Topo, înghițindu-și ultima îmbucătură de biscuit. Să ne cinstim cu turtă dulce!

O ultimă vizită la Mătușa Carlotta

el dintâi lucru pe care l-a făcut Moș Crăciun a fost să dea dezlegare la toate lucrurile pe care le interzisese Moș Vodol.

– Elfii trebuie să poată purta orice fel de tunică poftesc, a zis el. Fără tunici verzi, albastre și toată povestea asta. Ah, și pot sta la ce masă vor ei. Iar dansul spickle ar trebui încurajat. Și cântatul are voie să fie din nou plin de veselie, iar mâncarea să fie savurată cu plăcere…

Elfii din Consiliul Elfilor au fost cu toții de acord.

– Și să fie veselie și bunăvoință…

– Veselie și bunăvoință! a spus Mama Ri-Ri. Serios? Asta poate fi un pic discutabil.

– Da. Poate că este. Dar elfii erau cândva fericiți, iar acum pot să fie din nou.

Iar atunci s-a auzit un strigăt:

– Veselie și bunăvoință!

Toată lumea o spunea. Ei, nu chiar toată lumea. De exemplu, nu și Moș Vodol cel cu figură serioasă. Dar până și el a reușit să schițeze un zâmbet firav.

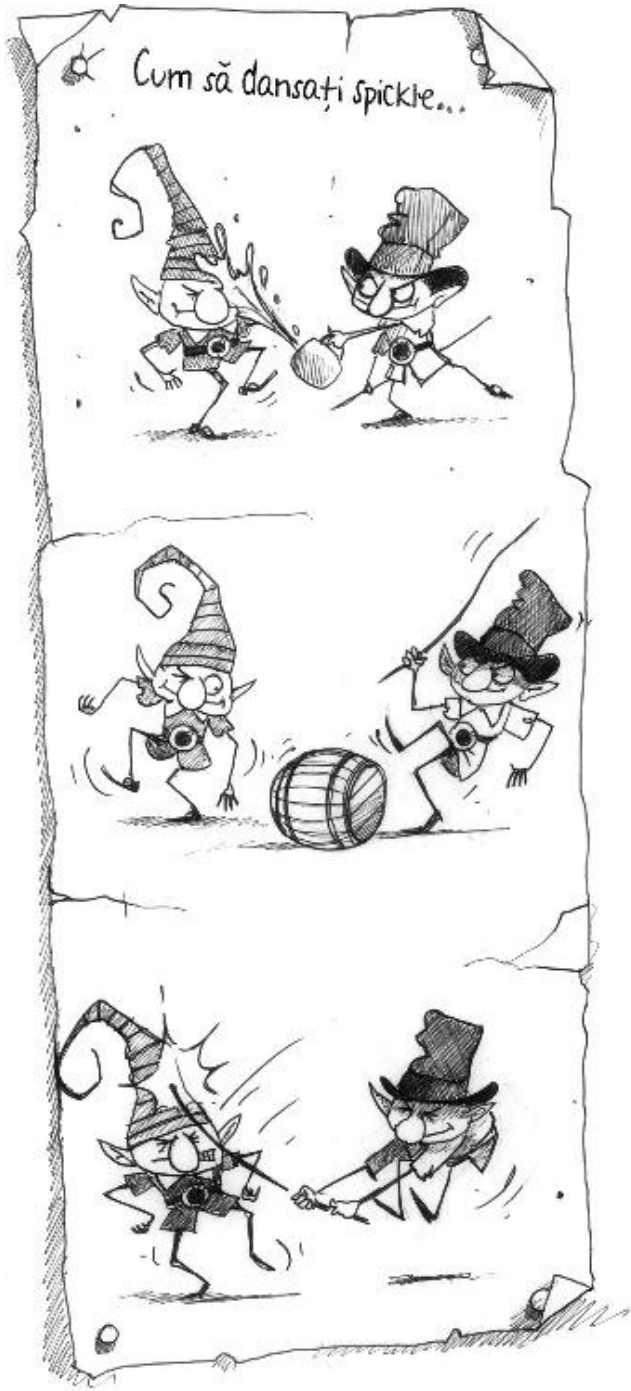

Da, era limpede. Băiatul de om adusese fericirea înapoi în Elfhelm. Și această fericire avea să rămână aici.

În seara aceea, Nikolas s-a suit în spinarea lui Blitzen și a pornit într-o ultimă călătorie. Voia să vadă casa pe care o lăsase în urmă. Așa

că au zburat în linie dreaptă, iute ca gândul, înapoi spre cabana unde crescuse. Au aterizat lângă fântâna în care căzuse mama lui și s-a așezat pe ciotul unui copac care fusese tăiat de tatăl său. A intrat în căsuța care încă mai mirosea vag a nap putred și a văzut că mătușa Carlotta nu era acolo. S-a așezat și a respirat încă o dată acel aer, știind că probabil era ultima dată când se întorcea aici.

Mai târziu, când zburau înapoi, a văzut-o pe mătușa Carlotta mergând spre Kristiinankaupunki. Când treceau pe deasupra ei, ea s-a uitat în sus, iar Nikolas s-a gândit ce mult i-ar ajuta mătușii în viață dacă ar crede și ea în magie. Așa că i-a strigat de acolo, de la mare înălțime.

– Mătușă Carlotta! Eu sunt! Zbor pe-un ren! Sunt bine, dar n-o să mă mai întorc acasă!

Iar mătușa Carlotta s-a uitat în sus, la țanc ca să-l vadă pe Nikolas făcându-i cu mâna din cer, din spinarea unui ren. Dar și ca să vadă ceva maro șuierând în viteză spre ea.

Fiindcă, vedeți voi, în timp ce Nikolas voia ca mătușa Carlotta să creadă în magie, Blitzen… ei bine, Blitzen avea alte gânduri. Și a țintit la fix. Balega de ren i-a picat femeii drept în cap și i-a murdărit cele mai bune haine de oraș.

– Animale nenorocite ce sunteți! a strigat ea spre cer, curățându-se furioasă de mizeria puturoasă și închisă la culoare de pe față.

Însă până atunci Blitzen și Nikolas dispăruseră iarăși printre nori.

Cum și-a petrecut Moș Crăciun următorii zece ani

1. *Mâncând turtă dulce*

După ce și-a petrecut primii unsprezece ani doar cu supă de ciuperci, pe următorii zece i-a petrecut mâncând feluri de mâncare de-ale elfilor. Nu doar turtă dulce, dar și gem de mur pitic, brioșe cu afine, supă dulce de prune, ciocolată, jeleu, dulciuri. Toate categoriile importante de hrană a elfilor. Era mereu de mâncare, la orice oră din zi.

2. *Crescând*

S-a făcut foarte înalt, de două ori cât cel mai înalt dintre elfi, adică Moș Vodol.

3. *Vorbind cu renii*

A început să-și dea seama că renii au limba lor. Nu era o limbă pentru care să-și folosească gura, dar era o limbă. Iar lui îi plăcea mai mult ca orice să se ducă și să stea de vorbă cu ei. Vorbeau *mult* despre vreme, aveau șaptesprezece mii cinci sute șaizeci și trei de cuvinte diferite pentru mușchi (dar numai unul pentru iarbă), considerau că coarnele explică universul, adorau să zboare și credeau că oamenii erau doar niște elfi care-au pățit ceva. Prancer era cel mai vorbăreț și spunea mereu glume, Donner era mereu darnică cu complimentele, Cupidon vorbea despre dragoste, Vixen era incredibil de posacă și adora să pună întrebări profunde („Dacă un copac cade în pădure și nu e nimeni să-l vadă, atunci cade el cu adevărat?“), Comet spunea doar aiureli, iar Blitzen era mereu destul de tăcut, dar lui Nikolas compania lui îi plăcea cel mai mult.

4. *Aranjându-și imaginea*

Firește, Nikolas avea nevoie de haine speciale, fiindcă nu existau costume de elf care să i se potrivească. Așa că Mama Breer i-a făcut o curea (de piele neagră, cu o cataramă argintie foarte elegantă), un elf

pe nume Încălțător (da, pe bune!) i-a făcut cizme, iar croitorul satului, Moș Loopin, i-a făcut hainele, care erau de cel mai aprins roșu.

5. *Purtând căciulă*

Căciula tatălui său, mai exact. Curată, proaspătă și având iarăși acea culoare aprinsă.

6. *Fiind vesel*

În fiecare zi, nu doar că își purta costumul său roșu și alb, la care își asorta cureaua neagră lucitoare și ghetele, dar era hotărât să fie cât de vesel putea, fiindcă cea mai ușoară cale să-i faci pe alții fericiți este să fii tu însuți fericit, sau măcar să te porți de parcă ai fi. Așa procedase mama lui. Și chiar și tatăl lui, odată ca niciodată.

7. *Scriind*

A scris cele trei cărți cel mai bine vândute ale acelui deceniu în Elfhelm, vânzând peste douăzeci și șapte de exemplare din fiecare. *Cum să fii vesel: Ghidul lui Moș Crăciun pentru fericire*, *Mersul săniilor pentru To(n)ți* și *Vorbind cu renii*.

8. *Lucrând*

Muncea din greu ca șef al Consiliului Elfilor. A înființat grădinițe și parcuri de joacă. A participat la toate ședințele plicticoase. A negociat un pact de pace cu trolii. Și a transformat iarăși Elfhelm într-un loc fericit, cu jucării și dans spickle.

9. *Amintindu-și*

Se gândea adesea la tatăl lui. Se gândea și la lumea oamenilor pe care o lăsase în urmă și se întrista din cauză că semenii lui, oamenii, nu se puteau bucura de minunățiile din Elfhelm. A început să se gândească, treptat, de-a lungul anilor, despre cum ar putea să ia ceva din bunătatea de aici – ceva din magie – și s-o răspândească și prin lumea oamenilor.

10. *Făcându-și prieteni*

Nikolas nu avusese niciodată prieteni înainte. Acum avea șapte mii nouă sute optzeci și trei de prieteni. Erau în mare parte elfi, dar nu-l deranja, fiindcă elfii sunt cei mai buni prieteni cu putință.

Răi și drăguți

șadar, Nikolas și-a făcut o mulțime de prieteni fantastici printre elfi și era un fel de model pentru Micuțul Kip și Micuța Noosh (care acum nu mai erau așa mici și li se zicea pur și simplu Kip și Noosh).

– De ce crezi că sunt unii oameni răi? l-a întrebat Kip într-o zi.

Nikolas îi luase, pe el și pe Noosh, la o lecție de condus sania. Mergeau împreună în aceeași sanie, care avea o banchetă comodă făcută de Moș Topo. Kip era frumos, pentru un elf, cu păr negru ca pana corbului și gropiță în bărbie, în timp ce Noosh încă mai avea un aer de sălbăticiune fericită. Ea îl făcea mereu pe Nikolas să se gândească la un foc care împrăștie o căldură prietenoasă, transformat în elf.

Se aflau undeva pe deasupra Norvegiei. Deși erau în toiul zilei, pe deasupra Norvegiei puteai întotdeauna zbura în siguranță, fiindcă tot numai opt oameni locuiau acolo.

Noosh ținea hățurile, privind înainte, în vreme ce Blitzen, Donner și toți ceilalți reni despicau văzduhul.

– Majoritatea oamenilor sunt pur și simplu un amestec de lucruri bune cu câteva lucruri rele, a spus Nikolas.

– La fel ca renii, a zis Noosh.

– Bănuiesc că da.

– Dar cu renii e ușor, a zis Kip, scoțând din buzunar o bucată de hârtie șifonată.

I-a dat-o lui Nikolas. Kip trăsese o linie în mijloc și scrisese pe o parte „Răi“ și de alta „Drăguți“.

– Biata Vixen, a zis Nikolas, văzând că ea era singura dintre reni care apărea pe lista cu cei răi.

– Păi, alaltăieri a mușcat-o pe Dancer.

– Zău?

– Dar și Prancer a fost pe listă, săptămâna trecută. Și atunci i-am zis că-i voi da un biscuit dacă se poartă frumos.

Nikolas s-a gândit la asta un pic, dar gândul i s-a topit de îndată, întocmai ca zăpada la soare.

Noosh a virat ușor sania, cu grijă, ca să evite un nor de ploaie ce se ivea în față. Era cea mai bună conducătoare de sănii din Elfhelm în acel moment, nu încăpea nicio îndoială.

– De ce nu le faci vreo magie? La oameni mă refer, a zis Noosh.

– Ho, ho, Noosh! Nu-i chiar așa ușor. Haide, am face bine să ne-ntoarcem la Elfhelm. Te așteaptă bunicul, iar pe tine părinții, Kip. Și renilor o să li se facă foame.

– Săptămâna viitoare fac douăzeci și doi de ani, i-a spus Nikolas lui Moș Topo, la câteva minute după ce aterizaseră.

Dădeau renilor de mâncare, în timp ce Noosh și Kip exersau mișcările dansului spickle. Moș Topo s-a uitat la Nikolas. Și trebuia să se uite cam departe acum, fiindcă Nikolas avea peste un metru și optzeci de centimetri înălțime. Era mai înalt decât fusese tatăl lui. Da, Nikolas era un om înalt, puternic, zâmbitor și frumos, care – în ciuda zâmbetului – avea mereu o ușoară încruntare. De parcă ar fi fost

mereu derutat de ceva, de un mister pe care încă nu-l descifrase întru totul.

– Da, știu, a zis Moș Topo, în vreme ce o adiere îi gâdila mustățile albe.

– Ce zici, oare la vârsta asta voi găsi ce mi-este menit să fiu?

– Poate. Dar o să-ți dai seama când anume te vei descoperi, fiindcă din acel moment nu vei mai înainta în vârstă.

Nikolas știa asta. Știa că toți cei care aveau magia elfilor nu mai îmbătrâneau dincolo de vârsta la care erau cu adevărat mulțumiți de ceea ce deveniseră.

– Dar ție ți-a luat nouăzeci și nouă de ani, nu-i așa?

Moș Topo a oftat.

– Da, dar asta-i ceva foarte neobișnuit, a zis el dându-i Vulpii un biscuit. Uite, morocănoasă dragă.

– Dar…

– Nu te gândi la asta. Uită-te la Blitzen. Uită-te la coarnele lui. Nu s-au mai schimbat de doi ani. El și-a găsit vârsta perfectă fără ca măcar să se gândească la asta.

Nikolas s-a uitat în spate, spre Calea Principală care ducea la Strada celor Șapte Curbe. S-a uitat la sabotul uriaș atârnat pe fațada meșteșugarilor de saboți și la titirezul mic pictat pe firma fabricanților de jucării. A văzut-o pe Minmin la chioșcul ei de ziare, vânzând *Zăpada Zilei*. Fiecare elf avea un țel. Apoi și-a întors iarăși privirea spre câmp, la reni și la lacul oval – care astăzi nu prea mai semăna cu o oglindă, căci apa era vălurită de o adiere.

– Trebuie să fac ceva. Ceva important. Ceva bun. N-are sens să fiu conducătorul elfilor dacă nu îi conduc *undeva*.

– Păi, a zis Moș Topo ușurel, indiferent ce vei decide să faci, știi că noi toți te vom susține. Toată lumea te iubește. Toată lumea e nespus de fericită, cum n-am mai fost de la domnia Mamei Ivy, demult. Până

și Moș Vodol a ajuns să te placă mult…

Nikolas a râs zgomotos.

– Asta nu prea-mi vine să cred.

– A, ba da, a zis Moș Topo. Bunătatea a învins în el. Iar bunătatea se răspândește departe și mult, dincolo de sat. Ai auzit că spiridușii nu mai cultivă hewlip? Și n-au mai fost tâlhării de când i s-au furat curelele Mamei Breer… Turnul stă gol deja de un an, iar trolii nu ne mai deranjează, deși cred că asta-i mai degrabă din cauză că știu că stai tu aici și circulă o legendă. Moș Crăciun – Ucigaș de Troli, ha, ha!

Nikolas a dat din cap și și-a amintit, cu vinovăție, de acea zi din turn.

– O să găsești tu ceva. Și o să fie ceva bun. Ei te admiră. Toți te admirăm. Și nu doar fiindcă ești de două ori mai înalt ca noi!

Lui Nikolas și lui Blitzen asta li s-a părut foarte amuzant.

– Ho, ho, ho! a făcut el, dându-i un morcov renului.

Apoi Nikolas s-a gândit la ceva:

– Hmmm, de unde pot să fac rost de-un telescop?

Cum să fii vesel chiar și atunci când ți-e greu

1. Mănâncă mai multă turtă dulce, ciocolată, gem și tort.
2. Spune cuvântul „Crăciun".
3. Fă-i cuiva un cadou. Cum ar fi o jucărie, o carte, o vorbă bună sau o îmbrățișare.
4. Râzi, chiar dacă nu-i nimic de râs. Mai ales atunci.
5. Gândește-te la o amintire fericită sau la un viitor fericit.
6. Poartă ceva roșu.
7. Crede.

(extras din *Cum să fii vesel: Ghidul lui Moș Crăciun pentru fericire*)

Moș Crăciun caută adevărul

poi, în ziua următoare, Nikolas s-a îndreptat spre Dealurile Împădurite cu un dar. Ori de câte ori mergea în vizită la cineva cu care nu se mai văzuse de mult, îi ducea un dar. Nimic nu-l făcea să se simtă mai bine ca gestul de a dărui. Iar astăzi darul pe care-l ținea în mână era un telescop făcut de Picklewick, elful care strigase la el demult, când era pe acoperiș. Elfului îi părea încă rău pentru asta, indiferent de câte ori îi spusese Nikolas că nu este cazul.

Oricum, Moș Topo avusese dreptate. Pe dealuri nu mai creșteau plante de hewlip. Mai erau încă niște petice pustii de pământ unde nu se plantase nimic în loc, dar în rest erau doar muri pitici și pruni.

A mers până a ajuns la o căsuță galbenă cu acoperiș de paie. Era foarte, foarte mică. A ciocănit la ușă și a așteptat. În curând, a apărut un spiriduș mic, cu păr lung și chip de înger.

– Bună, Spiridușă a Adevărului, a zis el.

Ființa i-a răspuns cu un zâmbet larg de spiriduș.

– Bună, Nikolas, a zis ea. Sau ar trebui să-ți spun Moș Crăciun? Sau ar trebui să îți spun… *Santa Claus*?

– Santa Claus? s-a mirat Nikolas. Ce înseamnă?

Spiriduța a chicotit.

– A, e doar un nume pe care ți l-au pus spiriduții. Traducerea cuvânt cu cuvânt ar fi „Omul ciudat cu burtă mare“.

– Fermecător!

I-a întins telescopul.

– Asta e pentru tine. M-am gândit că ți-ar plăcea, mai ales că ai priveliști așa de frumoase pe-aici.

Nikolas a simțit un fior de bucurie văzând cum i se luminează privirea Spiriduței Adevărului.

– O baghetă magică de privit! Cum de-ai știut că-mi doream una?

– Ah, am ghicit.

Spiriduța a dus telescopul la ochi și a privit spre Elfhelm.

– O! Ooo! Totul e la fel, dar mai mare!

Iar apoi l-a întors invers și a făcut totul să pară mai mic.

– Ha! Ia te uită! Micul Moș Crăciun, spiriduțul.

– Ho, ho, ho!

– În tot cazul, haide, intră! Intră.

Nikolas s-a strecurat în căsuța mică, într-o cameră galbenă cu pereții plini de farfurii de spiriduș foarte drăguțe. S-a așezat pe un scăunel de lemn și trebuia să își țină capul plecat. Era cald în cameră și mirosea frumos. A zahăr și scorțișoară și parcă era și-o vagă aromă de brânză.

Spiriduța a zâmbit.

– De ce zâmbești?

– Cred că încă sunt un pic îndrăgostită de tine. După ce mi-ai salvat viața atunci.

Spiriduța s-a înroșit la față. Nu voise să spună asta, dar dacă ești spiriduș al adevărului nu te poți abține.

– Adică, știu că noi doi nu ne-am fi potrivit. Un spiriduș și un om. Ești mult prea înalt și urechile tale rotunde îmi dau coșmaruri.

Apoi a oftat, privind în jos la podeaua cu dale galbene.

– Tare-aș vrea să nu fi spus asta, a adăugat ea.

– Nu-i nimic. Sunt sigur că lumea e plină de spiriduși drăguți.

– Nu. Nu. Spiriduții sunt surprinzător de plictisitori. Dar adevărul este că-mi place să fiu singură.

Nikolas a aprobat-o dând din cap.

– Și mie.

A urmat o tăcere un pic stânjenitoare. Nu chiar o tăcere, fiindcă se auzea un mic râcâit, un sunet ca de molfăit – un sunet care îi era cunoscut lui Nikolas, dar nu-și dădea seama de unde.

– Am citit mereu despre tine în *Zăpada Zilei*. Pari să fii foarte celebru.

– Hm, da.

Nikolas a privit pe ferestruică, spre una dintre cele mai frumoase priveliști a Elfhelmului, cu muntele uriaș în depărtare. S-a uitat spre turnul dezafectat. Apoi a văzut un șoarece bătrân și firav, mestecând la o bucată puturoasă de brânză de trol. Ăsta era sunetul pe care-l auzise.

Nu era cu putință. Și totuși, da. Era Miika.

– Miika! Miika! Chiar tu ești?

Miika a întors capul și s-a uitat o clipă la Nikolas.

– Miika, tu ești. Ce minunat.

– De fapt, îl cheamă Glump, a zis Spiridușa Adevărului. L-am găsit așteptând acasă la mine când am fost eliberată din turn. Îi place mereu mâncarea pe care i-o dau. Mai ales brânza trolilor.

– E ceva mai bună ca napul, nu? l-a întrebat ușurel Nikolas pe șoarece.

– Brânză, a zis Miika. Brânza e reală. Am brânză.

Privind șoarecele, Nikolas s-a gândit la copilăria lui, aflată de-acum la mai mult de zece ani și-o țară întreagă depărtare. S-a gândit la tata, la mama și la mătușa Carlotta. Era ciudat. Faptul că vedea pe cineva – chiar și un șoarece – cu care împărțise aceeași cameră îi deschidea o ușă către o sumedenie de amintiri. Dar Miika nu părea emoționat și-și ronțăia în continuare brânza.

– Nu înțeleg, a spus Spiridușa Adevărului.

Nikolas era cât pe ce să-i spună că Miika îi era de fapt un vechi prieten, dar privind rozătorul molfăind fericit brânza a hotărât să păstreze informația asta doar pentru el. Miika era în mod limpede mulțumit cu noua sa casă din pădure.

– Nu contează… Am auzit că voi, spiridușii, nu mai sunteți violenți.

– Ah, a zis Spiridușa Adevărului. Încă ne place mult *ideea* de capete explodând. Dar știi ce se întâmplă? După aceea te simți foarte pustiit pe dinăuntru. Și, în tot cazul, am inventat asta…

S-a dus la un sertar și a scos ceva. Era un soi de tub făcut din hârtie groasă, de un roșu aprins.

– Apucă de capătul ăla și trage, a zis ea, ținând de celălalt capăt.

Au tras și s-a auzit un BUM! foarte puternic.

Miika a scăpat brânza, apoi a ridicat-o iarăși cu gheruțele lui mititele.

Spiridușa Adevărului țipa de încântare.

– Nu ți se pare minunat?

– Ooo. Nu mă așteptam la așa ceva.

– Eu le zic „pocnitori“. Poți să bagi mici daruri înăuntru. Și e mai puțin de curățat decât când explodează un cap de trol. Așadar, ce te aduce pe-aici?

– Am venit pe la tine fiindcă trebuie să vorbesc cu cineva care poate fi sincer cu mine. Pot să vorbesc cu elfii, dar ei sunt prea preocupați să fie buni și de aceea nu-s mereu foarte pricepuți la a spune adevărul. Dar tu ești.

Mica ființă a încuviințat.

– Eu cu adevărul mă ocup.

Nikolas a ezitat. Se simțea ușor stânjenit. Era așa de mare și înalt, pe lângă un șoarece și un spiriduș, și totuși șoarecele și spiridușa știau cu precizie cine sau ce erau. Își găsiseră locul în lume.

– Chestia e că… eu sunt om, oarecum, dar am și puteri magice. Sunt Nikolas. Dar sunt și Moș Crăciun. Sunt așa, cu fundul în două luntri. Dar e greu. Mi s-a spus că nu trebuie decât să-mi dau seama ce vreau să fac. Elfii spun că eu fac bine. Dar ce bine fac eu?

– Ai stabilit Ziua Bunăvoinței, în cinstea Mamei Ivy. Ai permis dansul spickle. Ai dat tuturor elfilor mai mulți bani de ciocolată. Ai înființat noua grădiniță pentru elfi. Și parcul. Și muzeul saboților. Și ai transformat închisoarea la loc în Turn de Întâmpinare. Cărțile tale încă merg bine. Nu că m-aș da eu în vânt după aiurelile acelea de ghiduri pentru elfi. Ți-ai luat examenul de condus sania. Le predai tinerilor elfi zburatul cu sania.

– *Toată* lumea trece examenul de condus sania. Și, da, predau un pic, dar nu știu dacă ăsta îmi este destinul.

Spiridușa Adevărului a încercat să se concentreze.

– L-ai salvat pe Micuțul Kip.

– Acum zece ani.

– Da, poate că trăiești din vechea glorie, dar numai un pic, a zis Spiridușa Adevărului, cu un aer solemn. Dar elfii chiar te admiră.

– Știu că mă admiră. Dar n-ar trebui. Au nevoie de un țel. Un țel adevărat. Iar eu nu le-am oferit asta.

Spiridușa Adevărului s-a gândit la asta și a așteptat să-i vină adevărul. A durat o clipă, două. De fapt, trei clipe. Apoi și-a dat seama.

– Uneori, a spus ea, cu ochii strălucindu-i, mari și luminoși, unele ființe le admiră pe altele nu pentru ceea ce sunt, ci pentru ceea ce ar putea deveni. Pentru ceea ce știu că ar putea fi. Ei văd în tine ceva special.

Acum Miika își terminase brânza și a traversat masa în goană. I-a sărit în poală lui Nikolas.

– Ah, îi place de tine, a zis Spiridușa Adevărului. E ceva rar. De obicei e foarte pretențios. Ia uite ce te-admiră. La fel ca elfii.

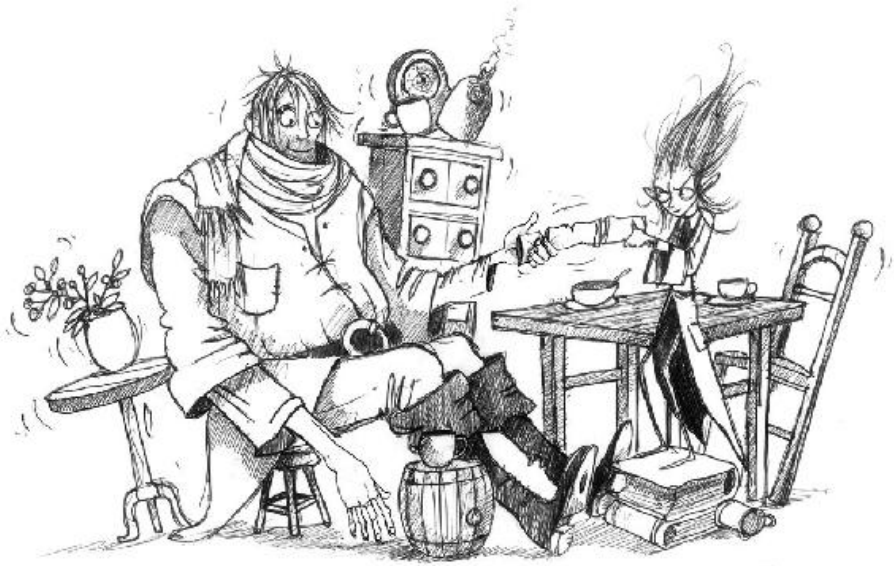

– Da, îmi place de tine, a zis Miika, în felul său încet, șoricesc, chiar dacă nu ești un produs lactat.

– Toată lumea te admiră.

În timp ce Spiridușa Adevărului vorbea, Nikolas simțea ceva foindu-se în el. Acea senzație dulce și caldă. Senzația de magie, speranță și bunătate, cea mai plăcută din lume. Din nou, aceasta îi spunea ceea ce știa deja de zece ani. *Nimic nu era imposibil.* Însă, în plus, acum simțea că se afla în Elfhelm cu un scop. Probabil că n-avea să poată fi niciodată un elf adevărat. Dar acum se afla aici și, ca în cazul tuturor ființelor în viață, i se întrezărea un scop.

– Îți stă în puteri să faci bine, iar tu știi asta.

Da, *chiar știa* că-i stă în puteri să facă bine, și avea să găsească o cale să pună asta în aplicare. O cale să reunească acele fațete ale sale, cea de Nikolas și cea de Moș Crăciun. Avea să reunească ceea ce însemna om cu ceea ce însemna magie în el și poate că într-o bună zi va putea schimba nu doar Elfhelm, dar și viețile oamenilor.

Spiridușa Adevărului strâmba din nas. Fețișoara ei triunghiulară era acum căzută pe gânduri. Apoi, din senin, a lansat un cuvânt:

– Dăruitul!

– Cum?

– Dăruitul te face pe tine fericit. Am văzut ce figură aveai când mi-ai dat bagheta de privit. Era tot o față mare și ciudată de om, dar una atât de fericită!

Nikolas a zâmbit și și-a frecat bărbia.

– Dăruitul, da. Dăruitul… Îți mulțumesc, Spiridușă a Adevărului. Îți sunt dator câte-n lună și-n stele.

Spiridușa Adevărului a zâmbit și mai tare.

– Această căsuță modestă și aceste Dealuri Împădurite îmi sunt de ajuns.

Atunci Miika a trecut peste genunchiul lui Nikolas și a vrut să sară pe podea, așa că Nikolas a întins palma, ca să se suie șoarecele în ea, iar apoi l-a coborât ușor și l-a pus jos.

– E mai bună brânza ca napul, nu-i așa? a întrebat Nikolas.

– Bineînțeles că da, a zis Miika.

Iar Nikolas a părut să înțeleagă.

Nikolas s-a ridicat din scăunelul foarte mic și a ieșit din casă, mergând cocoșat.

Spiridușa Adevărului s-a gândit la ceva în timp ce Nikolas cobora dealul, mergând spre Elfhelm.

– A, și-ar trebui să-ți lași barbă! Chiar ți-ar sta bine.

Peste patruzeci de ani…

DEZVĂLUIRI CU MOȘ CRĂCIUN ÎN

PREȚ 2 MONEDE DE CIOCOLATĂ

Zăpada Zilei

Cotidianul favorit al tuturor elfilor

EXCLUSIV: MOȘ CRĂCIUN ÎȘI DEZVĂLUIE NOUA ÎNFĂȚIȘARE

Moș Crăciun a fost zărit pe Câmpul Renilor, în acest sfârșit de săptămână, purtând barbă. În exclusivitate pentru Mama Jingle, corespondenta departamentului Politic al cotidianului Zăpada Zilei, Moș Crăciun a declarat: „Da, este adevărat. Aceasta este o barbă și se află pe fața mea. Dar, sincer, aș prefera să vorbim despre nevoia de mai multă bunăvoință și..." Așadar, iată. Barba lui Moș Crăciun este adevărată.

Vezi în paginile 33–47

CUM SĂ ARĂȚI CA MOȘ CRĂCIUN

Magia dăruitului

numitor oameni le ia mult până își dau seama cu exactitate care le este menirea în viață. În cazul lui Nikolas i-a luat încă patruzeci de ani.

Acum avea șaizeci și doi de ani. Nu doar că-și lăsase barbă, așa cum îi sugerase Spiridușa Adevărului, dar era șeful Consiliului Elfilor de Foarte Mult Timp.

În tot acel timp, păstrase și sporise fericirea în Elfhelm. Organizase seri săptămânale de dans spickle (pe melodii cântate de Tomtegubbi) la primărie, dăduse jucării gratuite fiecărui elf nou-născut, transformase turnul în atelier de jucării, înființase o Universitate pentru Fabricanți de Jucării Moderne, dezvoltase Școala de Cursuri de Sănii, stabilise o alianță Spiriduși-Elfi, semnase un tratat de pace cu trolii, inventase plăcinta cu carne tocată, vinul de Xeres, omulețiide turtă dulce și ridicase venitul minim al elfilor la cinci sute de monede de ciocolată pe săptămână.

Dar tot simțea că trebuia să facă mai multe. Știa că trebuia să facă mai multe fiindcă încă mai îmbătrânea de pe o zi pe alta. Majoritatea elfilor – cu excepția lui Moș Topo și a altor câțiva – se opreau din avansarea în vârstă pe la patruzeci de ani, și în cazul lui devenea un

pic caraghios. Îi lua prea mult să-și găsească țelul în viață. Adora să ajute elfii, dar era vremea să ajute și oamenii, încă mai era unul dintre ei și conta acea latură a lui. Oamenii pe care-i lăsase în urmă, în lumea lor, una care prea adesea era plină de pierderi, durere și tristețe. Le putea simți. Noaptea stătea treaz întins în pat și auzea vocile lor în gând. Putea simți întreaga lume acolo. Cu bine și cu rău. Cu răi și drăguți.

Primăvara, într-o noapte de duminică fără lună, l-a luat pe Blitzen de pe câmp și a zburat peste munte.

Nu exista sentiment mai plăcut decât să zbori pe cer în spinarea unui ren. Chiar și după ce făcuse asta o viață întreagă, Nikolas – care acum era atât de obișnuit cu numele de Moș Crăciun, încât își zicea așa și singur – iubea senzația magică de a vâjâi pe cer. Au tot zburat. Au trecut direct peste Finlanda, peste pădurea unde își văzuse ultima oară tatăl, căutându-l, așa cum îl căuta din priviri ori de câte ori zbura. Era o prostie din partea lui. Tatăl său murise de mult, dar era un obicei vechi. Au zburat mai departe, peste sudul Danemarcei, peste orașe mai mari și mai mici, peste micul port de pescari din Helsinki, unde traulerele și alte feluri de ambarcațiuni își așteptau pescarii care să le scoată iarăși în largul mărilor aspre.

Moș Crăciun își dorea cu disperare să vorbească cu unul dintre semenii lui, dar se jurase demult elfilor că le va păstra taina. Știa că aveau dreptate. Probabil că încă nu se putea avea încredere în oameni când venea vorba de elfi și magia lor. Dar totul era din cauză că viața oamenilor era atât de grea.

Și astfel au tot zburat, mai departe, peste regatul Hanovrei, peste Olanda și Franța. Tărâmurile de jos erau toate întunecate, dar cu scurte izbucniri de lumină venind dinspre toate focurile și felinarele stradale care străluceau în orașe. Când, în cele din urmă, i-a cerut lui Blitzen să se îndrepte înspre casă, Moș Crăciun s-a gândit că toată viața oamenilor – și cu siguranță acea viață pe care și-o amintea el – era asemenea acestui peisaj. Întunecată, cu izbucniri ocazionale de lumină.

În timp ce zbura înapoi către nord, sub cerul lipsit de lună, și-a dat seama că, deși probabil nu ar fi fost în stare să trăiască din nou printre oameni, tot îl mai sâcâia întrebarea: cum ar putea să le îmbunătățească el viața? Cum să le-o facă mai fericită?

În ziua următoare, a pus aceeași întrebare într-o ședință a Consiliului Elfilor.

– Trebuie să găsim o cale pentru a răspândi cât mai multă fericire posibil, a spus el.

Moș Vodol a ajuns un pic mai târziu, ținând strâns în mâini un teanc de daruri.

– La mulți ani de ziua ta, Moș Vodol! a zis Moș Crăciun.

I-au cântat cu toții „Mulți ani trăiască“. După ce a luat loc, Moș Vodol s-a întors zâmbind către bunul său prieten, Moș Crăciun, și i-a spus că și-ar dori să poată da timpul înapoi și să schimbe ziua când îl azvârlise în închisoare.

– Dar toată lumea este fericită, a spus Mama Noosh, care era acum o jurnalistă de succes, având funcția de corespondent-șef la departamentul pentru reni de la *Zăpada Zilei*.

– Toată lumea *de aici* e fericită, a corectat-o Moș Crăciun. Dar eu vreau să răspândesc această fericire și dincolo de munte.

S-a auzit un oftat colectiv, de la toți cei aflați de față, deși nu era prea multă lume, fiindcă jos, în sala primăriei, se desfășura un concurs de mâncat tort.

– Dincolo de munte? a întrebat Moș Topo. Dar este mult prea periculos. Totul e perfect la noi. O să fie haos dacă află toți oamenii că suntem aici! Fără supărare, Moș Crăciun.

Moș Crăciun a dat din cap gânditor și s-a scărpinat în barbă, care acum era la fel de albă ca mustățile lui Moș Topo. Moș Topo avea mereu păreri pertinente și nici cea de data asta nu făcea excepție.

– De acord, Moș Topo, de acord. Dar dacă am face noi ceva care să le aducă doar un strop de magie? Ceva care să le mai lumineze viețile?

– Dar ce? a întrebat Moș Vodol, care își deschidea un cadou primit de ziua lui. Ah, un ren de pluș! a țipat bucuros. Seamănă leit cu Blitzen! Mulțumesc, Moș Crăciun.

– Cu plăcere, a zis Moș Crăciun.

Și a urmărit bucuria de pe chipul lui Moș Vodol, gândindu-se – așa cum făcea adesea – la magia dăruitului. S-a gândit la ziua în care lui i se dăruise sania. Și la momentul când, peste câțiva ani, primise păpușa din nap. Chiar dacă o sanie este ceva mult mai important decât un nap, senzația fusese aceeași când le primise pe fiecare. Spiridușul Adevărului avusese dreptate. La dăruit se pricepea el.

Iar ceva mai târziu, la miezul acelei nopți, i-a venit ideea.

Era cea mai importantă și mai nebunească idee care-i venise vreodată.

Ideea urma să implice multe lucruri. Înainte de toate, era nevoie de multă muncă susținută. Dar elfii iubeau munca – dacă era amuzantă – așa că avea să se asigure că într-adevăr *era* amuzantă. Trebuia să fie astfel, fiindcă, dacă nu se amuzau, totul urma să fie un mare eșec. Avea să transforme turnul dintr-un simplu atelier de jucării în cel mai mare atelier de jucării imaginabil.

Planul îi implica și pe reni. Da, urma să fie nevoie de toți renii. Îi trebuia Blitzen ca să deschidă calea, fiindcă nimeni nu era așa de bun

prin aer ca Blitzen. El nu era doar puternic și iute, dar era ambițios. Nu lăsa niciodată o călătorie la jumătate, la fel cum nici Nikolas nu lăsa niciodată un munte pe jumătate urcat. Pe lângă Blitzen, urma să aibă nevoie de Donner în partea din față, ca să ajute la orientare. Sau poate de renul acela nou pe care îl găsise Mama Noosh rătăcind pe Dealurile Împădurite. Cel cu nasul ciudat, roșu.

Și o să aibă nevoie de o sanie bună. De cea mai bună sanie făcută vreodată, de fapt. Trebuia să-i recruteze pe cei mai buni meșteri de sănii. Îi trebuia una solidă, aerodinamică și silențioasă în zbor.

Dar tot mai era o problemă. Se tot plimba prin dormitor, molfăind la niște ciocolată. S-a uitat pe fereastră, dincolo de Blitzen și ceilalți reni care dormeau în întuneric, spre sala primăriei. S-a uitat la cadranul ceasului nou. Trecuseră deja cincisprezece minute de când îi venise ideea. Ce iute trecea timpul!

Trebuia să facă ceva și în legătură cu asta.

Cu timpul.

Cum putea el să treacă pe la fiecare copil din lume într-o singură noapte? Era imposibil.

Dar atunci i-au revenit cuvintele de demult ale lui Moș Topo.

O imposibilitate este doar o posibilitate pe care încă nu ai înțeles-o.

S-a uitat la cer și a văzut coada cețoasă a unei comete, când aceasta își croia drum printre stele, înainte de a păli în noapte ca un vis.

– O stea căzătoare, și-a zis, amintindu-și de cea pe care o văzuse împreună cu Miika, cu atât de mulți ani în urmă. Eu cred în magie, Miika, a zis, imaginându-și că șoarecele de mult dispărut se afla încă acolo, cu el. Exact așa cum crezi tu în brânză.

Iar unde există magie, trebuie întotdeauna să existe și-o cale.

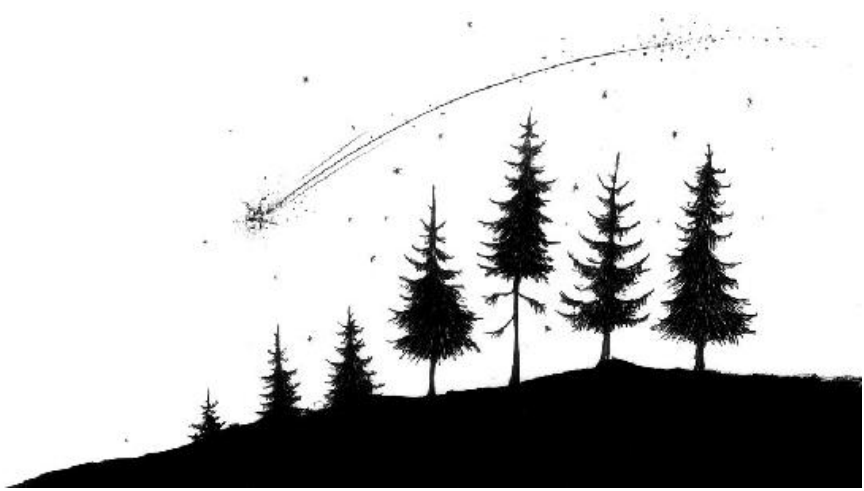

Și, de această dată, a știut că o va găsi. A stat treaz toată noaptea

gândindu-se, iar apoi a încetat să se mai gândească la ea și a început pur și simplu să creadă în ea. Credea atât de total, încât deja devenise reală. Nu avea rost să încerce să se *gândească* la o cale, fiindcă era imposibil. Iar singurul fel în care poți face ceva imposibil să devină adevărat nu este prin logică sau prin gânditul rațional. Nu. Ci prin a *crede* că este realizabil. Credința era metoda. Poți opri timpul în loc, poți dilata hornuri, poți chiar să călătorești prin întreaga lume într-o singură noapte, cu magia potrivită și cu credință în suflet.

Și avea să se întâmple de Crăciun.

Iar în acea clipă, când a înțeles toate astea, a simțit o dogoare. I-a pornit dinspre burtă și i s-a răspândit prin tot corpul. Era acea senzație care apare când afli cine ești cu adevărat și cine știi că vei fi. Și atunci, descoperindu-se pe sine, a încetat să mai îmbătrânească. Chiar atunci, în clipa aceea. Așa cum te oprești când ajungi la destinație după o călătorie lungă sau după ce ai citit ultima pagină dintr-o carte, când povestea e terminată și-așa va rămâne pentru totdeauna. Și astfel a știut că el – bărbatul pe nume Crăciun, care de fapt se simțea mereu tânăr cum fusese cândva, un *băiat* pe nume Crăciun în vârstă de șaizeci și doi de ani – nu avea să mai îmbătrânească nici măcar cu o singură zi.

A luat căciula roșie a tatălui său. Și-a afundat fața în ea și a simțit limpede mireasma pinilor din vechea pădure unde tatăl lui își petrecuse zilele tăind atâția copaci. Și-a pus acea căciulă în cap, apoi a auzit sunetul îndepărtat al glasurilor din primărie. Dar bineînțeles! Era luni. Seara de dans. A deschis larg fereastra și a văzut sute de elfi fericiți întorcându-se la casele lor. Se simțea așa de bine dispus, încât s-a aplecat pe fereastră și a strigat cât de tare a putut:

– Crăciun fericit tuturor și noapte bună!

Și toți au ridicat privirea spre el și, fără să se mire, i-au răspuns:

– Crăciun fericit!

Și toată lumea a râs, inclusiv Moș Crăciun.

– Ho, ho, ho!

Așa că apoi a închis fereastra, și-a terminat ciocolata și s-a dus la culcare.

A închis ochii și a zâmbit nespus de fericit, gândindu-se la toată magia și minunățiile pe care urma să le împartă prin lume la Crăciunul viitor.

FACEȚI PRĂJITURI CA UN SPIRIDUȘ

PREȚ 2 MONEDE DE CIOCOLATĂ

Zăpada Zilei

Cotidianul favorit al tuturor elfilor

MARELE PARIU AL LUI MOȘ CRĂCIUN

După luni de pregătiri intense, Moș Crăciun a dezvăluit astăzi, la atelierul de jucării, că totul se desfășoară conform planului.

„Suntem în termen", i-a declarat el Mamei Jingle, corespondenta secției politice a cotidianului Zăpada Zilei. „Am traversat o mică criză la începutul lunii, când s-au pierdut câteva piese de traforaj, dar s-a rezolvat."

CONTINUAREA ÎN PAGINILE 2-3

Primul copil trezit

melia, o fetiță de opt ani, a fost primul copil trezit vreodată în dimineața de Crăciun. Ea locuia într-o căsuță de la periferia Londrei, în cenușia și ploioasa țară cunoscută drept Anglia.

Amelia a deschis ochii și s-a întins. Prin perete, a auzit-o pe mama ei tușind. A zărit ceva prin întunericul camerei. O formă nemișcată la capătul patului. Apariția a făcut-o curioasă. S-a ridicat în fund. Și a văzut un ciorap burdușit cu pachete.

A rupt ambalajul primului pachet, cu inima bătându-i nebunește.

– Imposibil, a zis desfăcându-l.

Era un căluț de lemn. Exact ce-și dorea dintotdeauna. A deschis următorul pachet. Un titirez minunat pictat de mână cu cele mai vioaie modele în zig-zag. Încă ceva.

O portocală mică! Nu mai văzuse niciodată portocale. Și bani făcuți din ciocolată!

La fundul ciorapului a observat și o bucată de hârtie bej, împăturită. A început să citească:

Dragă Amelia,

Sunt încântat să îți spun că anul acesta ai fost o fetiță CUMINTE.

Sper că te bucuri de darurile pe care elfii le-au făcut anume pentru tine.

Numele meu este Moș Crăciun. Când eram de vârsta ta, mă chema Nikolas.

În viața ta vor fi mulți oameni care îți vor spune să „te faci mare" sau vor insista să nu mai crezi în magie.

NU îi asculta pe acești oameni.

EXISTĂ magie pe lume.

Iar eu, elfii și niște reni zburători de treabă îți vom dovedi asta, ție și tuturor copiilor din lume, în fiecare dimineață de Crăciun, când veți găsi un ciorap plin cu daruri.

Acum mergi și răspândește vestea!

Crăciun fericit!

Al tău, M.C.

Mulțumiri

Fiecare carte este un efort de echipă și cea de față nu face excepție. Așa că iată „Lista bună“ a lui *Un băiat numit Crăciun*.

Aș vrea să le mulțumesc lui…

Chris Mould, pentru că mi-a transformat cuvintele în imagini minunate. Lui Francis Bickmore, Căpetenia Elf, pentru că a ajutat cuvintele să sune mai bine. Lui Jamie Byng, acest Moș Crăciun al Editurii Canongate. Lui Jenny Todd, Mama Crăciun. Rafaelei Romaya, lui Sian Gibson și tuturor elfilor din atelierul Editurii Canongate. Lui Kirsten Grant și Matthew Railton, pentru că au făcut bulgărele de zăpadă să se tot rostogolească. Lui Clare Conville, pentru că mi-a presărat praf de spiriduș peste tot ce înseamnă viața mea de autor. Camillei Young și lui Nick Marston, pentru înțelepciunea lor de zile mari din film. Tuturor celor de la agențiile Conville & Marsh și Curtis Brown. Tuturor celor de la Blueprint Pictures și Studio Canal, pentru bucuria și bunăvoința lor. Tuturor librarilor minunați care își petrec viața răspândind miracolul cărților, și asta nu doar de Crăciun. Sufletului meu pereche, Andrea Semple, pentru că m-a ajutat în nenumărate feluri la această carte și pentru că a transformat lumea mea în ceva magic.

Note

1 - Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză *fool* înseamnă atât „prost“, cât și „bufon“. Iar pantofii cu clopoței sunt unul din atributele vestimentare ale Bufonului (n. tr.).
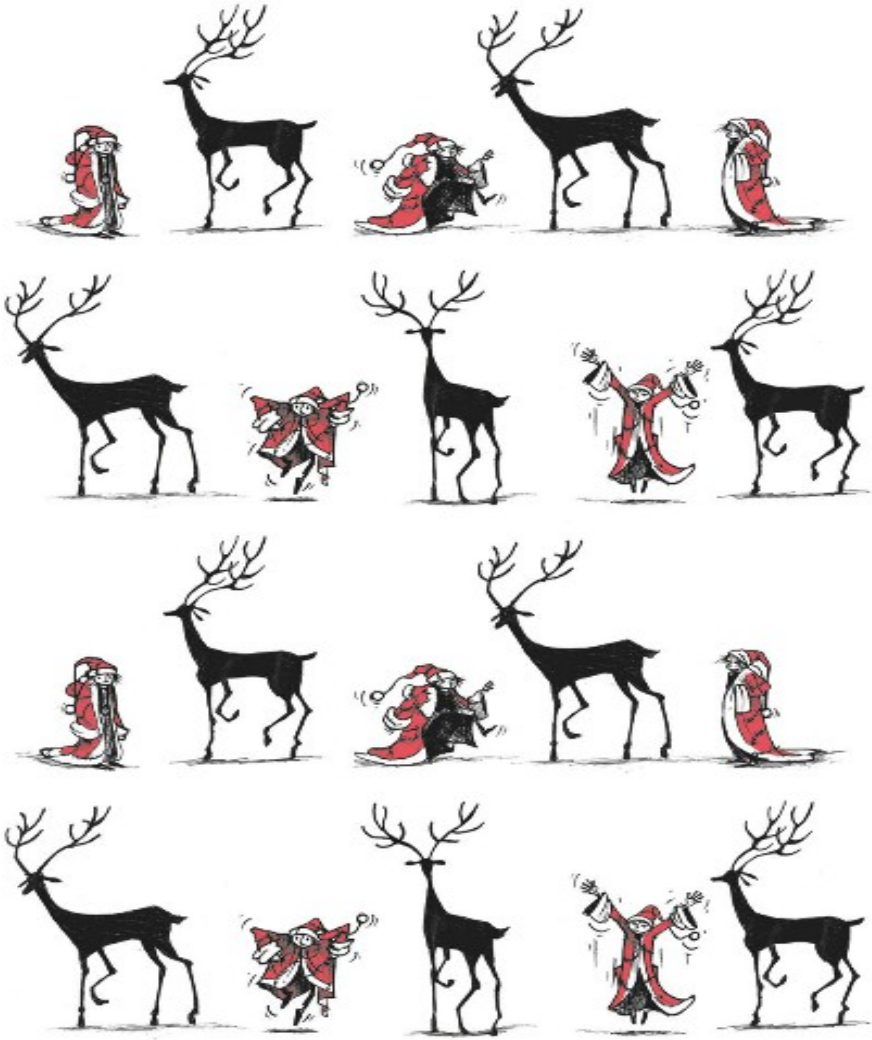
2 - În limba română, numele renilor s-ar putea traduce prin: Darnica, Cometă, Țopăitorul, Cupidon, Vulpe, Dansatoarea și Sprint (n. tr.).